

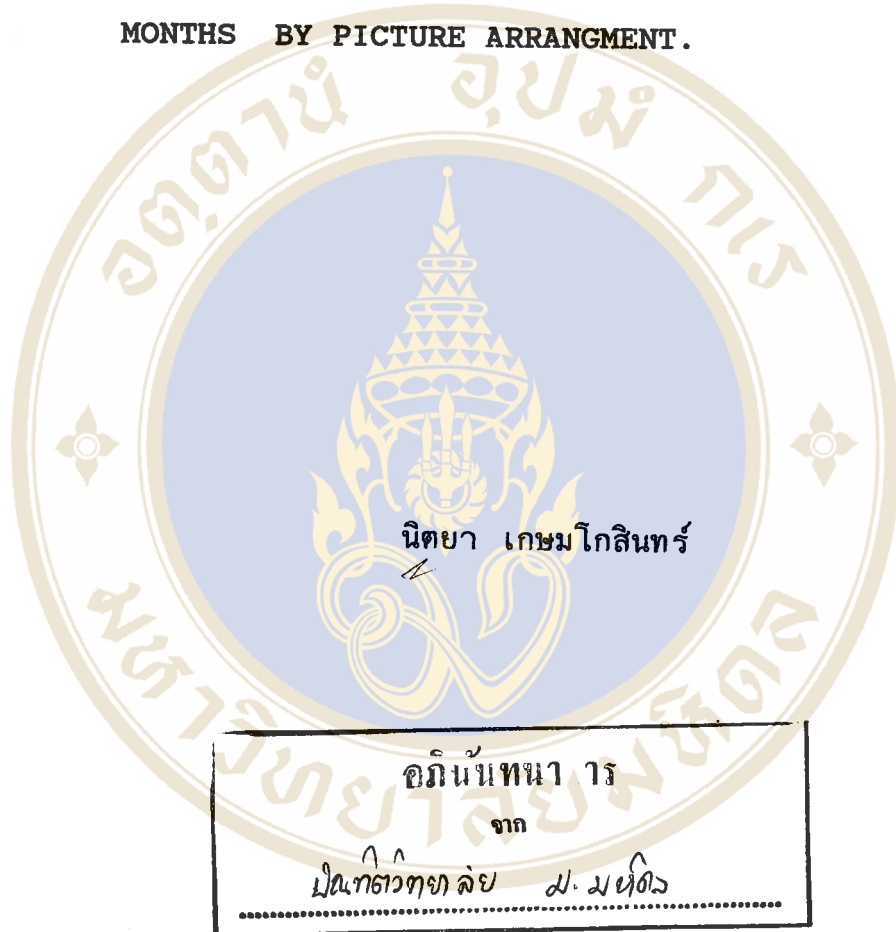

6 ส.ค. 2539

การศึกษาการใช้ประโยคของเด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน

โดยใช้ภาพเรียงลำดับเหตุการณ์

THE STUDY OF VERBAL PRODUCTION OF SENTENCES IN
NORMAL CHILDREN AGED 4 YEARS TO 6 YEARS 11
MONTHS BY PICTURE ARRANGMENT.

นิตยา เกษมโกสินทร์

อุภินันทนา าร

จาก

บัณฑิตวิทยาลัย ม.มหิดล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาความผิดปกติของการสื่อความหมาย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2539

๑๙๖

๖๕๖๖๖

๒๕๓๙

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาการใช้ประโยชน์ของเด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน

โดยใช้ภาพเรียงลำดับเหตุการณ์

นิตยา เกษมโกสินทร์

ผู้วิจัย

รจนา ทรรทรานนท์, ค.บ., M.A.

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

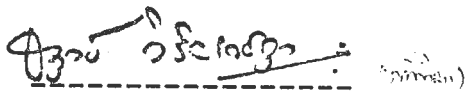
กาญจน์ลักษณ์ ลัจจลักษณ์, วท.บ., ศศ.ม.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

เจษฎา กิตติกุล, วท.บ., วท.ม. (ชีวสถิติ)

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

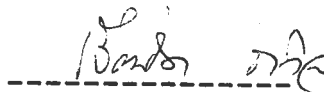

อคุลย์ วิริยเวชกุล ราชบัณฑิต, พ.บ.

น.บ., F.R.C.P.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

เจียมจิต ถวิล, วท.บ., ศศ.ม.

ประธานคณะกรรมการประจำหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาความผิดปกติของการสื่อความหมาย

คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาการใช้ประโยชน์ของเด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน

โดยใช้ภาพเรียงลำดับเหตุการณ์

ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

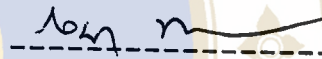
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาความผิดปกติของการสื่อความหมาย

วันที่ 17 พฤษภาคม 2539

นิตยา เกษมโกสินทร์

ผู้วิจัย

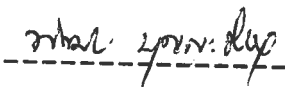
รจนา ทรรทรานนท์ ค.บ., M.A.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

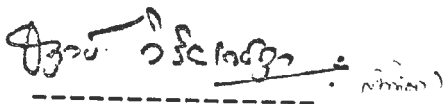
กาญจน์ลักษณ์ สัจจลักษณ์ วท.บ., ศศ.ม.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

พิสมัย บุญชูชิต วท.บ., ศศ.ม.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

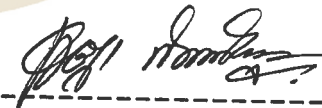

อดุลย์ วิริยเวชกุล ราชบัณฑิต, พ.บ.,

น.บ., F.R.C.P.

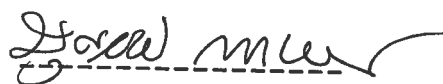
คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

เจษฎา กิตติกุล วท.บ., วท.ม. (ชีวสถิติ)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

บุณชอบ พงษ์พานิชย์, พ.บ., D.C.H., F.A.C.C

คณบดี

คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามธิบดี

มหาวิทยาลัยมหิดล

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ

นางสาวนิตยา เกษมโกสินทร์

วัน เดือน ปีเกิด

10 กรกฎาคม พ.ศ.2504

สถานที่เกิด

สมุทรปราการ ประเทศไทย

ประวัติการศึกษา

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, พ.ศ. 2524-2528

วิทยาศาสตร์บัณฑิต (จิตวิทยา)

คณะสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหิดล, พ.ศ. 2535-2539

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย

คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ โดยได้รับความอนุเคราะห์จากคณาจารย์ ผู้ทรงคุณวุฒิ และบุคคลากรอีกหลายท่านในการให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นจนเสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์รจนา ทรรทรานนท์ ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้กรุณาให้คำแนะนำให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด ตั้งแต่แรกเริ่มของการทำวิจัยจนกระทั่งเสร็จสิ้นกระบวนการวิจัยทุกขั้นตอน

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์กาญจน์ลักษณ์ ลัจจลักษณ์ อาจารย์ผู้ควบคุมงานวิจัยซึ่งได้กรุณาให้ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแนะนำต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยอีกทั้งยังช่วยจัดเอกสารงานภาษาที่ใช้ในการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และขอกราบพระคุณอาจารย์เจษฎา กิตติกุล ที่ได้กรุณาให้ความรู้ทางสถิติ และกรุณาเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทางด้านสถิติ และระเบียบวิธีการวิจัยให้แก่ผู้วิจัยจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้อย่างสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ ครูใหญ่ และครูประจำชั้นโรงเรียนคณะเกษมศึกษา โรงเรียนสุภัทรา โรงเรียนแต่งตั้งวิทยา โรงเรียนอนุบาลชุตีมา โรงเรียนกานดา โรงเรียนถนนอมพิศวิทยา โรงเรียนอนุบาลหัวหมาก และโรงเรียนอนุบาลใจทิพ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวกต่อผู้วิจัยในการเก็บข้อมูลจากเด็กนักเรียนในโรงเรียนของท่าน และขอขอบพระคุณผู้ปกครองของเด็กทุกท่านที่ได้สละเวลาให้ข้อมูล ผู้วิจัยรู้สึกทราบบ้างซึ่งในความร่วมมือของท่านเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ นาวาตรีสมสินธ์ อ่อนศรี ประจำแผนกเวชניתศน์ โรงพยาบาลสมเด็จพระปิ่นเกล้า ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือด้านการวาดรูปภาพทั้งหมดที่ใช้เป็น

แบบทดสอบ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้รับความช่วยเหลือและกำลังใจจากคุณแม่ คุณน้ำ
พี่และน้องของผู้วิจัย ตลอดจนได้รับกำลังใจจากผู้ช่วยศาสตราจารย์แพทย์หญิงสุนันทา
พลภัทที และผู้ร่วมงานในหน่วยตรวจการได้ยินและฝึกพูด โรงพยาบาลศิริราช และ
เพื่อน ญาติศึกษาปริญญาโทสาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย ซึ่งผู้วิจัยรู้สึก
ทราบซึ่ง และขอขอบพระคุณมา ณ. โอกาสนี้ด้วย

ชื่อวิทยานิพนธ์ การศึกษาการใช้ประโยชน์ของเด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนโดยใช้ภาพเรียงลำดับเหตุการณ์

ผู้วิจัย นิตยา เกษมโกสินทร์

ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(ความผิดปกติกของการสื่อความหมาย)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ รจนา ทรรทรานนท์ ค.บ., M.A.
กาญจน์ลักษณ์ สัจจลักษณ์ วท.บ., ศศ.ม.
เจษฎา กิตติกุล วท.บ., วท.ม. (ชีวสถิติ)

วันที่สำเร็จการศึกษา 17 พฤษภาคม พ.ศ. 2539

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์ของเด็กทั้งในด้านชนิดของประโยค และ หน้าที่ของประโยค โดยทำการศึกษาในเด็กจำนวน 210 คน อายุระหว่าง 4 ปีถึง 6 ปี โดยแบ่งเด็กออกเป็น 3 ช่วงอายุคือ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน ช่วงอายุละ 70 คน การศึกษาค้นคว้านี้ได้ทำการบันทึกการพูดของเด็กจากการที่เด็กดูภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าเด็กทั้งสามกลุ่มพูดประโยค 3 ชนิด โดยพูดประโยคบอกเล่ามากที่สุด รองลงมาคือ ประโยคคำถาม และ ประโยคปฏิเสธ ตามลำดับ โดยเด็กพูดประโยคบอกเล่าด้วยสัดส่วนลดลงเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < 0.05$ และ เด็กพูดประโยคคำถามด้วยสัดส่วนมากขึ้น เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

$P < 0.05$ ส่วนประโยคปฏิเสธพบว่า เด็กแต่ละกลุ่มอายุพูดในปริมาณไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P > 0.05$ และ พบว่าชนิดของประโยคคำถามที่เด็กพูดมีดังนี้คือ คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ คำถามที่มีคำว่า "ใคร" "อะไร" "ที่ไหน" "ทำไม" "อย่างไร" "ก็" และ "เท่าไร" และพบว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่มากที่สุด รองลงไปคือคำถามที่มีคำว่า "ใคร" ส่วนคำถามที่เด็กใช้น้อยที่สุดมีสองชนิดคือ คำถามที่มีคำว่า "ก็" "เท่าไร" ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนและอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่มีคำว่า "ใคร" เป็นลำดับที่ 1 คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ เป็นลำดับรองลงมา และใช้คำถามที่มีคำว่า "เมื่อไหร่" น้อยที่สุด โดยพบว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่มากกว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) และเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่มีคำว่า "ทำไม" มากกว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ขณะที่คำถามที่มีคำว่า "ใคร" "ก็" "เท่าไร" และ "เมื่อไหร่" ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$) ส่วนผลการศึกษาหน้าที่ของประโยคจากถ้อยความที่เด็กพูดพบว่า เด็กทุกกลุ่มอายุพูดหน้าที่ของประโยค เพื่อแสดงการให้รายละเอียด หน้าที่ขอรายละเอียด หน้าที่เปิดการสนทนา หน้าที่ขอร้อง หน้าที่ปฏิเสธ หน้าที่ชักชวนชี้แนะ และหน้าที่สั่ง โดยพบว่าเด็กทุกกลุ่มอายุพูดหน้าที่ให้รายละเอียดมากที่สุด รองลงไปคือหน้าที่ขอรายละเอียด และ หน้าที่ที่เด็กทุกกลุ่มอายุน้อยที่สุดคือหน้าที่เพื่อสั่ง โดยพบว่าเด็กทุกกลุ่มอายุพูด หน้าที่ให้รายละเอียดด้วยสัดส่วนลดลงเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) พูดหน้าที่ขอรายละเอียด และ หน้าที่ชักชวนชี้แนะมากขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ส่วนหน้าที่เพื่อสั่งพบว่าเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่เพื่อสั่งมากกว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

Thesis Title   The Study of Verbal Production of Sentences in Normal Children Aged 4 years to 6 years 11 months by Picture Arrangement.

Name   Nittaya Kasemkosin

Degree   Master of Arts (Communication Disorders)

Thesis Supervisory Committee

Rochana Dardarananda, M.A.

Kanjalak Sujjalak, M.A.

Jetsada Kittikul, M.S.

Date of Graduation   17 May B.E. 2539 (1996)

Abstract

The purpose of this research was to study the forms and functions of children's utterances in the level of sentences. The subjects were 210 normal children at 3 different age groups : 4 to 4.11 years old, 5 to 5.11 years old and 6 to 6.11 years old. There were seventy children in each age group. The sentences produced by the children were recorded while presenting the picture arrangement. In regard to the production of the type of sentences, the results of this study indicated that all children in each age group were

able to produce 3 types of sentences: affirmative, question, and negative sentences. The Z-test for proportion revealed that there were significant differences among the children in each age group in sentence production. The older children were able to produce the affirmative sentences less than the younger children. On the contrary, the older children were able to produce the question sentences more than the younger children. However, there were no significant differences between the children in each age group producing negative sentences. In regard to the production of the type of question, the children were able to produce yes-no question, who, what, where, why, how, how many and when. The 4 to 4.11 year old children were able to produce the yes-no question with the most frequency; who-question, the second most; and how many, the least. The 5 to 5.11 year old children and the 6 to 6.11 year old children were able to produce who-question with the most frequency ; yes-no question, the second most; and when-question, the least. The Z-test for proportion revealed that there were significant differences between the children in each age group producing question types. The result indicated the 4 to 4.11 year old children were able to produce the yes-no question more than the 5 to 5.11 year old children and the 6 to 6.11 year old children. On the other hand, the 6 to 6.11

year old children were able to produce question word "why" more than the 4 to 4.11 year old children. There were no significant differences among children in each age group producing the question word "who", "how many" and "when". In regard to the production of sentence functions, the study revealed of the children were able to produce the following sentence functions: giving information, seeking information, conversation, request, negation, direction and command. All of the children were able to produce giving information function with the most frequency ; seeking information function, the second most; and command function, the least. The Z-test for proportion revealed that there were significant differences between the children in each age group producing functions of sentence. The results indicated the older children were able to produce giving information function less than the younger children. On the contrary, the older children were able to produce the seeking information function, and conversation function more than the younger children. In addition, the 6 to 6.11 year old children were able to produce command function more than the 4 to 4.11 year old children.

สารบัญ

หน้า

ประวัติผู้วิจัย	
กิตติกรรมประกาศ	
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญตาราง	ง
บทที่	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
วิธีดำเนินการศึกษา	59
ผลการศึกษา	66
อภิปราย สรุป และข้อเสนอแนะ	74
บรรณานุกรม	103
ภาคผนวก	
ก ภาพตัวอย่าง เรื่องที่ 1 และ เรื่องที่ 2	116
ข ตัวอย่างการเล่าเรื่องจากภาพ เรียงลำดับเหตุการณ์ เรื่องที่ 1 และ เรื่องที่ 2	119
ค แบบทดสอบการใช้ประโยค	121
ง แบบบันทึกผลการทดสอบ	127
จ แบบสอบถาม	129

	หน้า
ฉ ข้อมูลจากการสอบถามผู้ปกครอง	133
ช ตัวอย่างชนิด และหน้าที่ของประโยคชนิดต่าง ๆ ที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้	139
ซ จำนวนเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนอนุบาล 5 แห่งในเขตบางกะปิ	161
ญ ชื่อและสถานที่ตั้งของโรงเรียนที่มีเด็กเป็นกลุ่มตัวอย่าง	164

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. ร้อยละของคำถามชนิดต่าง ๆ ที่เด็กใช้สนทนา	23
2. ความถี่ของการพูดประโยคคำถามที่เด็กใช้สนทนา	24
3. ร้อยละของคำถามชนิดต่าง ๆ ที่เด็กใช้สนทนา	26
4. ความถี่ของคำถามชนิดต่าง ๆ ที่เด็กใช้สนทนา	28
5. ความถี่และร้อยละของคำถามชนิดต่าง ๆ ที่เด็กใช้สนทนา	30
6. ร้อยละของประโยคชนิดต่าง ๆ ที่เด็กใช้สนทนา	36
7. ความถี่ของการใช้ประโยคชนิดต่าง ๆ ที่เด็กใช้สนทนา	38
8. ความถี่ และ ร้อยละของประโยคชนิดต่าง ๆ ที่เด็ก อายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดเมื่อดูภาพเรียงลำดับเหตุการณ์	67
9. ความถี่ และ ร้อยละของประโยคคำถามชนิดต่าง ๆ ที่เด็ก อายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดเมื่อดูภาพเรียงลำดับเหตุการณ์	70
10. ความถี่ และ ร้อยละของหน้าที่ของประโยคชนิดต่าง ๆ ที่เด็ก อายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดเมื่อดูภาพเรียงลำดับเหตุการณ์	73

บทที่ 1

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ และความรู้สึกนึกคิดไปยังผู้อื่น (1, 2, 3) มนุษย์เรียนรู้ภาษาตั้งแต่วัยเด็กโดยมีพัฒนาการเป็นไปตามขั้นตอน และการเรียนรู้เริ่มจากความเข้าใจภาษาก่อนที่เด็กจะมีการนำภาษาไปใช้ (1, 3, 4, 5, 6,)

ขั้นตอนพัฒนาการด้านการแสดงออกทางภาษาของเด็ก ในระยะแรกยังไม่เป็นคำพูด เด็กทารกแสดงความต้องการด้วยการร้องไห้เมื่อยามหิว ไม่สบาย เจ็บปวด แต่เมื่อทารกเรียนรู้ภาษามากขึ้น การแสดงความต้องการ และความรู้สึกด้วยอากัปกิริยาจะเปลี่ยนเป็นเสียงที่มีความหมายมากขึ้นจนอายุ 8-18 เดือน เด็กจึงเริ่มพูดเป็นคำที่มีความหมายคำแรกได้ (3, 6, 7, 8,) โดยเด็กจะเริ่มพูดเป็นคำพยางค์เดียวได้ก่อน ช่วงที่เด็กพูดคำๆเดียวแต่มีความหมาย เท่ากับสถานการณ์ทั้งหมดถือได้ว่าเป็นการพัฒนาการด้านประโยคในระยะแรก เนื่องจากการที่เด็กพูดคำ ๆ เดียวเมื่อกล่าวถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งอาจเป็นคนๆหนึ่ง หรือ สิ่งของ หรือหมายถึงสถานการณ์ทั้งหมด ดังเช่นเด็กพูดคำว่า "นม" อาจหมายถึง "แก้วนม" "หนูหิวนม" หรือ "ขอนมอีก" (3, 6, 8, 9) และเมื่อเด็กเรียนรู้ภาษามากขึ้นเด็กจะเริ่มใช้ประโยคที่ยาวและซับซ้อนมากขึ้น โดยเฉพาะในช่วงอายุ 3 ถึง 5 ปีเป็นช่วงสำคัญของชีวิต เพราะเป็นช่วงที่เด็กมีพัฒนาการมากที่สุด (6, 10, 11, 12) ในระยะนี้เด็กเริ่มพูดเป็นประโยค 3-4 คำ (13) เป็นการแสดงว่า เด็กสามารถนำสิ่งที่ได้ยินมาสร้างเป็นประโยค เพื่อแสดงความต้องการสื่อความหมายให้ผู้อื่นรับรู้ได้ตรงกับสถานการณ์มากขึ้น (2) และแสดงว่าเด็กเรียนรู้ถึงสัญลักษณ์ทางภาษามากขึ้น (7) การที่เด็กสามารถใช้ประโยคยาว ๆ และ ซับซ้อนแสดงว่าเด็กเริ่มใช้ภาษาแบบผู้ใหญ่ (14)

ในระยะแรกของการพัฒนาการการใช้ประโยคเด็ก จะใช้ประโยคบอกเล่าซึ่งเป็นประโยคง่าย ๆ ก่อน (15) แล้วจึงเรียนรู้การใช้ประโยคปฏิเสธ ประโยค

คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ ประโยคคำถาม และ ประโยคคำสั่งตามลำดับ (2, 16, 17, 18) โดยมีผู้วิจัยที่ทำการศึกษาค้นคว้าของประโยคชนิดต่างๆกันดัง เช่น การศึกษาค้นคว้าการใช้ประโยคบอกเล่า (12, 19) การศึกษาค้นคว้าการใช้ประโยคปฏิเสธ (20) การศึกษาค้นคว้าการใช้ประโยคคำถาม (1, 12, 21, 22) การศึกษาค้นคว้าการใช้ประโยคคำสั่ง (12, 23)

การใช้ประโยคชนิดใดชนิดหนึ่งขึ้นอยู่กับความตั้งใจในการสื่อความหมายของผู้พูด เพื่อให้ผู้ฟัง เข้าใจซึ่งการ เรียนรู้ชนิดของ ประโยคนั้น เป็นสิ่งสำคัญต่อความสามารถทางภาษา (15) โดยประโยคชนิดหนึ่งๆจะมีหน้าที่ของประโยคที่แตกต่างกันซึ่งขึ้นอยู่กับบริบท (18) จึงมีผู้สนใจทำการศึกษาค้นคว้าเรื่องหน้าที่ของประโยคชนิดต่างๆกัน ดัง เช่น การศึกษาหน้าที่ของประโยคบอกเล่า (24, 25, 26) หน้าที่ของประโยคปฏิเสธ (24, 27, 28) หน้าที่ของประโยคคำถามทั่วไป (1, 24, 25, 26, 29)

จากรายงานการศึกษาดังกล่าว เห็นได้ว่าเป็นการศึกษาค้นคว้าการใช้ประโยค เฉพาะด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น ผู้วิจัยจึง เกิดความสนใจในการศึกษาลักษณะของประโยคที่เกี่ยวข้องกับชนิดของประโยคและหน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปีใช้เนื่องจากเด็กวัยนี้ เป็น เด็กที่อยู่ในช่วงของการมีพัฒนาการทางภาษามากที่สุด

การศึกษาเกี่ยวกับชนิดของประโยคจะทำให้ทราบถึง พัฒนาการของประโยคชนิดต่างๆ ซึ่งการที่เด็กสามารถพูด เป็นประโยคได้นั้นแสดงถึงความสามารถในการเข้าใจ และการใช้ถ้อยความเพื่อสื่อความหมาย และยังแสดงถึงการมีความคิดสร้างสรรค์ที่รู้จักนำถ้อยความใหม่ๆ มาสร้างประโยค (2) ส่วนการศึกษาหน้าที่ของประโยคจะทำให้ทราบถึงขั้นตอนการเรียนรู้รูปแบบ และ เนื้อหาของภาษาของเด็ก เพราะว่าการ เรียนรู้ถึงขั้นตอนเหล่านี้มีผลต่อความสามารถในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ (30) ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ มาเป็น เครื่องมือในการทดสอบการพูดประโยคของเด็ก เนื่องจากภาพ เรียงลำดับ

เหตุการณ์เป็นภาพที่มีความต่อเนื่องของเรื่องราว ที่สามารถกระตุ้นให้เด็กพูดได้มากกว่า 1 ประโยค (31) มีการเริ่มต้น การดำเนินเรื่อง และตอนจบของเรื่อง และทำให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์ (32) ผลจากการวิจัยครั้งนี้สามารถนำมาเป็นแนวทางในการประเมินพัฒนาการใช้ประโยคในภาษาไทยของเด็กอนุบาลที่มีอายุ 4 ปี ถึง 6 ปี และเพื่อเป็นแนวทางในการวินิจฉัยวางแผนการสอน และกระตุ้นพัฒนาการการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับระดับอายุในเด็ก ซึ่งมีความล่าช้าในการพัฒนาภาษา ตลอดจนเป็นแนวทางในการให้คำปรึกษา แนะนำผู้ปกครองและครูของเด็กที่มีอายุในช่วงนี้ เนื่องจากสถิติผู้ป่วยที่พบในคลินิกฝึกพูด โรงพยาบาลรามาริบัติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 ถึง พ.ศ. 2537 จำนวนผู้ป่วยใหม่ทั้งหมด 2,055 คน เป็นผู้ป่วยที่มีพัฒนาการทางภาษาและการพูดล่าช้าถึง 47.23 % โดยผู้ป่วยเหล่านี้จะมีปัญหาพัฒนาการการพูดในระดับคำจนถึงระดับประโยคถึง 90 % (33) ซึ่งถ้าผู้ป่วยเหล่านี้มารับการฝึกพูดทุกครั้ง บิดา มารดาต้องเป็นผู้พามาทำให้เสียเวลาและค่าใช้จ่ายสูง ผลการศึกษาจะทำให้เป็นการช่วยลดค่าใช้จ่าย และเวลาที่บิดา มารดาจกต้องสูญเสียไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึง

1. ชนิดของประโยคที่เด็กอายุ 4 ถึง 6 ปีใช้ในการบรรยายภาพเรียงลำดับเหตุการณ์
2. หน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ถึง 6 ปีใช้ในการบรรยายภาพเรียงลำดับเหตุการณ์

คำถามในการวิจัย

1. ชนิดของประโยคที่เด็กอายุ 4 ถึง 6 ปีใช้ในการบรรยายภาพเรียงลำดับเหตุการณ์มีอะไรบ้าง
2. หน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ถึง 6 ปีใช้ในการบรรยายภาพเรียงลำดับเหตุการณ์มีอะไรบ้าง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ผลจากการศึกษานี้ทำให้ทราบถึง ชนิดของประโยค และ หน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ถึง 6 ปีใช้ในการบรรยายภาพเรียงลำดับเหตุการณ์
2. ผลจากการศึกษานี้ สามารถนำมา เป็นแนวทางการประเมินความสามารถในเรื่องการใช้ประโยคของเด็กซึ่งมีความบกพร่องทางภาษา และการพูด
3. ผลการศึกษาสามารถนำมาวางแผนการรักษา และ กระตุ้นให้เด็กที่มีความ

บทพร้องทางภาษาและการพูดมีพัฒนาการทางภาษาก้าวหน้าขึ้นตามวัย

4. ผลการวิจัยสามารถเป็นแนวทางสำหรับบิดา มารดา ผู้ปกครอง และครูได้ทราบถึงลักษณะของประโยคที่เด็กในระดับอายุดังกล่าวไว้ และเพื่อเป็นแนวทางการสอนได้อย่างถูกต้อง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาการใช้ประโยคในภาษาไทยที่ได้จากการใช้ภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ กระตุ้นเท่านั้น โดยไม่คำนึงถึงการพูดไม่ชัดของเด็ก
2. ศึกษาทั้งในเด็กชายและเด็กหญิงที่มีอายุ 4 ปีถึง 6 ปี เฉพาะเด็กซึ่งเรียนอยู่ในโรงเรียนอนุบาลในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นเด็กปกติที่ไม่มีความบกพร่องด้านพัฒนาการทางร่างกาย ทางสติปัญญา และระดับสติปัญญา
3. การศึกษาครั้งนี้ไม่ศึกษาถึงองค์ประกอบอื่นๆ เช่นขนาดของครอบครัว ลำดับที่ของพี่น้อง อาชีพ และ สถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่าง เป็นต้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ถ้อยความ หมายถึงคำพูดที่เด็กพูดในแต่ละครั้งอาจเป็นคำ ๆ เดียว หรือเป็นวลี หรือเป็นประโยค (9, 34)
2. ประโยค หมายถึง ถ้อยความที่แสดงถึงความคิดที่สมบูรณ์ ลักษณะของ

ประโยคอาจประกอบด้วยประธาน และกริยาเป็นอย่างน้อยหรืออาจอยู่ในรูปของนามวลี กริยาวลี (34, 35, 36, 37, 38)

3. ชนิดของประโยค หมายถึงการจำแนกประโยคออกเป็นชนิดต่าง ๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการใช้ประโยคคือ

3.1 ประโยคบอกเล่า หมายถึงถ้อยความที่บอกเรื่องราวธรรมดา หรือเป็นการเล่าเหตุการณ์ทั่วไป (34, 38)

3.2 ประโยคคำถาม หมายถึงถ้อยความที่มีคำแสดงการถาม เช่น อะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม หรือถ้อยความที่มีส่วนเสริมเป็นคำถาม เช่น หรือ หรือ เปล่า หรือไม่ หรือยังหรือถ้อยความที่ใช้การลากเสียงสูงตอนท้ายคำพูดเพื่อการถาม (22, 34, 38, 39)

3.3 ประโยคปฏิเสธ หมายถึง ถ้อยความที่มีคำแสดงการปฏิเสธมักมีคำว่า "ไม่" ปรากฏอยู่ในถ้อยความนั้นๆ (19, 34, 38)

4. หน้าที่ของประโยค หมายถึงการที่ประโยคชนิดหนึ่งๆทำหน้าที่เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้ฟัง เพื่อแสดงความต้องการหรือความตั้งใจในการสื่อความหมายของผู้พูดซึ่งหน้าที่ของประโยคจะเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ และ บริบท หน้าที่ของประโยคแบ่งเป็น

1. เพื่อให้รายละเอียด (Information) หมายถึงประโยคที่ใช้บรรยาย
จินตนาการ หรืออธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่เห็น (16, 24, 36,
39)

2. เพื่อขอรายละเอียด เป็นการพูดซึ่งผู้พูดต้องการคำตอบ หรือการอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่ถามจากผู้ฟังโดยผู้ฟังจะตอบเป็นคำพูด ใช้ท่าทางแสดงการตอบเช่น พยักหน้า ยิ้ม หรือถ้าผู้ฟังไม่ตอบผู้พูดจะถามคำถามนั้นซ้ำ (1, 16, 39)
3. เพื่อเปิดการสนทนา หรือดึงความสนใจของผู้ฟัง (Conversational) เป็นการใช้ประโยคเพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไป โดยที่ผู้พูดไม่ได้ต้องการคำตอบจากผู้ฟังอาจเป็นการถามในสิ่งที่ผู้พูดรู้คำตอบอยู่แล้ว มีการถามเอง ตอบเอง หรือถามเพื่อย้ำหรือเป็นสิ่งที่ตนพูดไปแล้ว (1, 24, 40)
4. เพื่อการชี้แนะ (Direction) เป็นการใช้ประโยคเพื่อชักชวนหรือแนะนำให้ผู้ฟังทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (17, 39, 41)
5. เพื่อสั่ง (Command) เป็นประโยคที่ต้องการให้ผู้ฟังทำตามความประสงค์ของผู้พูดอย่างไม่มีข้อโต้แย้งคือให้ทำตามคำสั่งนั่นเอง ประโยคแบบนี้มักจะละประธานหรือผู้ทำไว้ในฐานที่เข้าใจ และขึ้นต้นด้วยคำกริยา เช่น ออกไป นั่งลง (17, 36, 41)
6. เพื่อปฏิเสธ (Negation) เป็นการใช้ประโยคเพื่อแสดงการปฏิเสธมักมีคำว่า "ไม่" ปรากฏอยู่ในประโยค (34, 38, 39)

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งจะกล่าวถึงในบทนี้เป็นวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวกับขั้นตอนพัฒนาการการใช้ประโยค ชนิดของประโยคที่เด็กใช้ หน้าที่ของประโยค และ อิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อพัฒนาการการใช้ประโยค

1. ขั้นตอนพัฒนาการการใช้ประโยค

พัฒนาการด้านการแสดงออกทางภาษาของเด็กนั้น เริ่มต้นตั้งแต่ แรกเกิด เมื่อเด็กเริ่ม เปล่งเสียงร้อง (42, 43, 44, 45) และใช้เสียงร้องเพื่อแสดงความรู้สึกและความต้องการพื้นฐานต่างๆ เช่น หิว ไม่สบาย เจ็บปวด (42, 43, 46) ทำให้เด็กค่อย ๆ เรียนรู้ว่าการใช้เสียงร่วมกับการแสดงอาการปฏิกิริยาทำให้ได้สิ่งที่ต้องการ (42, 43, 45, 46) จนเมื่อเด็กอายุ 8 เดือน ถึง 10 เดือน เด็กจะเริ่มแสดงความเข้าใจคำพูดของผู้ใหญ่ที่เด็กคุ้นเคย โดยสามารถทำตามคำสั่งง่ายๆของผู้ใหญ่ได้ (47, 48) หลังจากนั้นเด็กจะเลียนแบบคำพูดของผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดกับเด็ก โดยเฉพาะพ่อแม่ ซึ่งเด็กยังไม่รู้ความหมายของคำพูดแจ่มชัดนัก (7, 42, 43, 45) จนกระทั่งเมื่อเด็กมีอายุ 8 เดือน ถึง 18 เดือน เด็กจะเริ่มพูดคำที่มีความหมายคำแรกได้ (3, 6, 7, 8, 42, 43, 46) ซึ่งถือว่าเป็นการแสดงความคิดที่สมบูรณ์ (42) เนื่องจากการที่เด็กพูดคำ ๆ เดียวเมื่อกล่าวถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งอาจหมายถึง คน ๆ หนึ่ง หรือสิ่งของ หรือ หมายถึงสถานการณ์ทั้งหมด (48) ดังเช่น เด็กพูดคำว่า "แม่" อาจหมายถึง "แม่มานี่" "แม่จ๋า" "แม่ไปเที่ยว" (8, 42) การพูดในลักษณะนี้นักวิชาการที่เกี่ยวข้องเรียกการพูดของเด็กว่า ประโยคคำเดียว ซึ่งถือว่าเป็น ประโยค (3, 6, 7, 8, 42) หลังจากที่ได้พูดคำแรกได้แล้วพัฒนาการทางคำศัพท์ของเด็กจะมีมากขึ้นอย่างรวดเร็ว จนเมื่อเด็กอายุ 2 ปีอาจมีการใช้ถ้อยความที่มี 2 คำ (two word utterance) ซึ่งมีความหมายเท่ากับประโยคหนึ่งประโยค ในช่วงอายุนี้เด็กควรรู้คำศัพท์ 50 คำเป็นอย่างน้อย (3, 42)

พัฒนาการในขั้นนี้ เด็กจะใช้คำศัพท์ที่มีความหมายมากขึ้นใช้คำกริยามากขึ้น และลดการใช้คำแทนที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำจริง เช่น เด็กเล็กใช้คำว่า "แม่" แทนผู้หญิงทุกคนที่เด็กเห็น (8, 48) และเด็กเรียนรู้ที่จะนำคำที่มีความหมายมารวมกัน โดยเด็กนำคำนามและคำกริยามาใช้ด้วยกัน (3, 42) ซึ่งคำทั้ง 2 คำที่นำมารวมกันนั้น เด็กจะใช้ต่อเนื่องติดๆกันไปในแต่ละวลีซึ่งขึ้นอยู่กับภาระการเน้นเสียง (stress) และการขึ้นเสียงสูง ต่ำ (intonation) ทำให้เห็นว่าเด็กเริ่มเรียนรู้เหตุการณ์มากขึ้น เช่น "ball roll" "no cookie" และ "more juice" เป็นต้น (48) และเมื่อเด็กอายุมากขึ้นความสามารถในการพูดก็จะมากขึ้นในช่วงนี้พัฒนาการของประโยคจะสัมพันธ์กับความยาวของถ้อยความ เพราะเด็กเรียนรู้การใช้ไวยากรณ์มากขึ้น (42, 48) ในระยะแรกของการพัฒนาการใช้ประโยค เด็กจะใช้ประโยคบอกเล่าซึ่งเป็นประโยคง่าย ๆ ก่อน (15) แล้วจึงเรียนรู้การใช้ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถามที่มีคำตอบ ใช่-ไม่ใช่ ประโยคคำถาม และประโยคคำสั่งตามลำดับ (2, 16, 17, 18)

พัฒนาการการใช้ประโยคบอกเล่า

ประโยคบอกเล่าแบบง่าย (simple declarative sentence) เป็นพัฒนาการขั้นแรกของการใช้ประโยคของเด็ก (15) โดยเมื่อเด็กมีอายุประมาณ 15 เดือนถึง 18 เดือน เด็กจะเริ่มพูดถ้อยความที่ประกอบด้วยคำหนึ่งคำเพื่อแทนความหมายของประโยคทั้งประโยค (2, 3, 6, 7, 8, 42, 48) ทั้งนี้เพราะเด็กมีกรรม นอกจากนี้อสมานในการฟังมีน้อยจึงไม่สามารถนำคำศัพท์ต่าง ๆ มาสร้างเป็นประโยค (2, 11) และบางครั้งอาจมีการใช้ท่าทางร่วมกับการพูดถ้อยความคำ ๆ เดียว เช่น เด็กพูดคำว่า "ถ้วย" พร้อมกับแบมือขอมีความหมายว่า "ขอถ้วย" "อยากได้ถ้วย" (8, 16, 17, 48, 49, 50, 51) โดยถ้อยความคำ ๆ เดียวนี้ ต้องมีความสัมพันธ์กับ เหตุการณ์ (8, 15, 51) และคำที่พบในถ้อยความจะเป็น

ประโยค (2, 11) และ บางครั้งอาจมีการใช้ท่าทางร่วมกับการพูดถ้อยความคำ ๆ เดียว เช่น เด็กพูดคำว่า "ถั่ว" พร้อมกับแบมือขอมีความหมายว่า "ขอถั่ว" "อยากได้ถั่ว" (8, 16, 17, 48, 49, 50, 51) โดยถ้อยความคำ ๆ เดียวนี้ ต้องมีความสัมพันธ์กับเหตุการณ์ (8, 15, 51) และคำที่พบในถ้อยความจะเป็น คำนามมากกว่าคำชนิดอื่น (2) เพราะคำนามเป็นคำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ได้ก่อนคำศัพท์ ประเภทอื่น (3, 6, 8, 42, 43, 50, 51, 52) เนื่องจากเด็กคุ้นเคยมองเห็น และได้ยินชื่อของคำนามได้บ่อยกว่าคำชนิดอื่น (47, 53, 54, 55, 56) ดังตัวอย่างการศึกษาของ Bloom (8) ศึกษาคำพูดของเด็กหญิงอายุ 16 เดือน 3 สัปดาห์ ขณะสนทนากับมารดาพบว่าเด็กใช้ท่าทางประกอบร่วมกับการพูดถ้อยความ ที่ประกอบด้วยคำ 1 คำในการสนทนาเด็กพูดคำว่า "ว้าว" ขณะหยิบของเล่นที่เป็นว้าว เพื่อต้องการสื่อความหมายว่า "นี่คือว้าว" จากนั้นเด็กชี้ไปที่เก้าอี้พร้อมกับพูดว่า "เก้าอี้" ความต้องการในการสื่อความหมายของเด็กคือ "หนูจะวางว้าวบนเก้าอี้" และคำต่อมาที่เด็กพูดคือ "แม่" ซึ่งหมายถึง "แม่ช่วยหยิบว้าววางบนเก้าอี้ให้หนูที" ต่อมาเมื่อเด็กมีอายุ 18 เดือนถึง 26 เดือน เด็กจะเริ่มนำคำมารวมกันเป็นถ้อยความที่ประกอบด้วยคำ 2 คำ (3, 8, 12, 48) ถ้อยความที่เด็กใช้จะกระชับ ได้ใจความ หรือที่เรียกว่าภาษาโทรเลข (Telegraphic) (1, 12, 57, 58) คือถ้อยความที่ประกอบด้วยคำหลักเป็นสำคัญ เช่น คำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์ เท่านั้น (58) การที่เด็กเริ่มนำคำมารวมกันครั้งแรกแสดงให้เห็นว่า เด็กมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้น (8, 15, 52) เพราะเด็กเริ่มเรียนรู้เกี่ยวกับโลก สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวเด็กมากขึ้น และเด็กยังเรียนรู้คำนามที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งคมมากขึ้น (1, 48) นอกจากนี้เด็กมีการเรียนรู้ลำดับในการพูดประโยค และการเรียงลำดับคำที่ผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดกับเด็กใช้ (51) ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างคำในถ้อยความเหล่านี้ คือความสัมพันธ์ทางความหมาย (two-word semantic relation) (12, 48, 57, 58) ระยะแรกของการพัฒนาการใช้ถ้อยความที่ประกอบด้วยคำ 2 คำเด็กจะ

เรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่าง "ผู้กระทำ"(actors) "การแสดงอาการ"(action) และ "ผู้ถูกกระทำ" (objects) (12, 59, 60) โดยผู้กระทำ (actors) จะเป็นสิ่งมีชีวิต และ กรรมที่ถูกกระทำ (objects) จะเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต (20, 59) รูปแบบความสัมพันธ์เหล่านี้มีผู้อธิบายดังนี้คือ "ผู้กระทำ" (actors) เป็นคำนามอยู่ในตำแหน่งหน้าคำกริยา เช่น "Mommy sit" "Body ride" "Puppy bite" เป็นต้น อีกรูปแบบหนึ่งคือ "ผู้ถูกกระทำ" (objects) ที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยคจะอยู่ในตำแหน่งหลังคำกริยา เช่น "Ride bike" "Hit ball" "Kick block" เป็นต้น (12, 59, 60) แต่บางครั้งก็มีการใช้คำนามที่ไม่ใช่ผู้กระทำปรากฏหน้าคำกริยาเช่น "Ball bounce" "Car bump" "Knife cut" และ เมื่อเด็กเรียนรู้ถึงความแตกต่างของความหมายที่กล่าวถึงสิ่งของและเหตุการณ์ (8, 12, 59, 61) เด็กก็เรียนรู้ที่จะนำคำนามที่เป็นคำแสดงที่ตั้ง (Locative) ไว้หลังคำกริยาเสมอ เช่น "Sleep (on the) bed" "Go (to the) store" "Pour (it in the) cup" เป็นต้น ขณะที่เด็กเรียนรู้การใช้ถ้อยความที่ประกอบด้วยคำ 2 คำ เด็กบางคนสามารถใช้ถ้อยความที่ประกอบด้วยคำ 3 คำด้วย แต่เด็กก็จะใช้ถ้อยความที่ประกอบด้วยคำ 3 คำน้อยกว่าถ้อยความที่ประกอบด้วยคำ 2 คำ (8, 11, 12, 62) จนเมื่อค่าเฉลี่ยของความยาวของถ้อยความ (MLU) มีค่าเท่ากับ 2 คำ เด็กจึงใช้ถ้อยความที่ประกอบด้วยคำ 3 คำมากขึ้น (48) โดยช่วงแรก ๆ นั้นโครงสร้างของถ้อยความประกอบด้วยภาคประธาน และภาคแสดงเท่านั้น (58) ที่เป็นเช่นนี้เพราะเด็กเริ่มเรียนรู้การใช้ไวยากรณ์พื้นฐานแล้ว (3, 50) ซึ่งพัฒนาการการใช้ถ้อยความที่ประกอบด้วยคำ 3 คำจะเกิดขึ้นเมื่อเด็กมีอายุประมาณ 22 เดือนถึง 38 เดือน (12, 50, 62) ลักษณะการสร้างประโยคของเด็กในวัยนี้เด็กจะนำถ้อยความที่ประกอบด้วยคำ 2 คำมารวมกันเป็นถ้อยความที่ประกอบด้วยคำ 3 คำ โดยลำดับตำแหน่งของคำนามและคำกริยาจะคงที่เช่น ถ้อยความที่ประกอบด้วย "ผู้กระทำ" (actors) กับ

"การแสดงอาการ" (action) ตัวอย่างเช่น "Baby kick" และ ถ้อยความที่ประกอบด้วย "การแสดงอาการ" (action) กับ "ผู้ถูกกระทำ" (object) ตัวอย่างเช่น "Kick ball" เมื่อนำถ้อยความทั้ง 2 ถ้อยความมารวมกันจะได้ถ้อยความที่ประกอบด้วย "ผู้กระทำ" "การแสดงอาการ" "ผู้ถูกกระทำ" (กรรม) คือ "Baby kick ball" หรือ ตัวอย่างของถ้อยความที่ประกอบด้วย "ผู้กระทำ" (actors) กับ "การแสดงอาการ" (action) ตัวอย่างเช่น "Mommy sit" และถ้อยความที่ประกอบด้วย "การแสดงอาการ" (action) กับ "คำที่แสดงที่ตั้ง" (Locative) ตัวอย่างเช่น "Sit chair" เมื่อนำถ้อยความทั้ง 2 ถ้อยความมารวมกันจะได้ถ้อยความที่ประกอบด้วย "ผู้กระทำ" "การแสดงอาการ" "คำที่แสดงที่ตั้ง" เช่น "Mommy sit chair" โดยตำแหน่งผู้กระทำที่อยู่หน้าคำกริยา และ ตำแหน่งของคำที่แสดงที่ตั้งที่อยู่หลังกริยาจะคงที่ (15, 20, 59) เห็นได้ว่าพัฒนาการการใช้ประโยคบอกเล่าของเด็กจะมีความซับซ้อนขึ้นเรื่อย ๆ เพราะนอกจากเด็กมีความสามารถทางการรับรู้ (cognitive) เพิ่มขึ้นแล้วเด็กยังมีพัฒนาการในการเข้าใจความหมายและเรียนรู้การใช้หน่วยคำ (Morpheme) มากขึ้นด้วย (50) การที่เด็กนำหน่วยคำต่างๆมารวมกันเป็นถ้อยความเพื่อให้เกิดประโยคที่ซับซ้อนขึ้นถูกต้องตรงตามกฎไวยากรณ์นั้นมีผลให้ ค่าเฉลี่ยของความยาวของถ้อยความ (MLU) มีค่าเพิ่มขึ้น (12) พัฒนาการการเรียนรู้การใช้หน่วยคำต่างๆ จะเกิดขึ้นตามพัฒนาการของอายุของเด็กคือ เมื่อเด็กมีอายุ 2 ปี เด็กเรียนรู้การใช้ Please, Thank you (63) ต่อมาเมื่อเด็กมีอายุ 2 ปี 6 เดือน เด็กมีการเรียนรู้การใช้คำบุพบท "ใน" "บน" เช่น "Kitty in chair" "Cup on table" (12) และ ในช่วงอายุเดียวกันนี้เด็กยังเรียนรู้ที่จะนำคำแสดงปัจจุบันกาล Present Progressive -ing มาต่อท้ายคำกริยา เช่น "ball rolling" หลังจากนั้นอีก 2-3 เดือนต่อมาเด็กก็จะใช้คำหน้านามที่ระบุความแน่นอน (The) เช่น "Get the ball" และคำหน้านามที่ไม่ระบุความแน่นอน (a, an) รวมทั้งหน่วยคำที่แสดง

พหูพจน์ -s และคำแสดงอดีตกาล -ed จนกระทั่งเมื่อเด็กมีอายุได้ 3 ปี เด็กจะใช้ คำกริยา to be-is เป็นคำกริยาหลักก่อน แล้วต่อมาจึงใช้เป็นกริยาช่วย เช่น "Sandie is running" ทำให้ความสามารถในการสื่อความหมายของเด็กมีมากขึ้น และเมื่อเด็กมีอายุได้ 3 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี เด็กสามารถนำคำกริยา "can" "may" คำบุพบท "ข้างหลัง" "ข้างๆ" คำสันธาน "และ" "แต่" และนำคำสรรพนาม "myself" "herself" มาใช้ (12, 64) การสร้างประโยคในช่วงแรกของพัฒนาการเป็นประโยคที่เรียกว่า "ประโยคกรรมตุวจาก" (51) ต่อมา เมื่อเด็กเรียนรู้เกี่ยวกับโลกมากขึ้น เด็กมีความเข้าใจหน้าที่และความหมายของ คำที่ปรากฏอยู่ในประโยคเพิ่มขึ้น เด็กก็จะสร้างประโยคกรรมตุวจากขึ้นใช้ ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อเด็กมีอายุประมาณ 4 ปีถึง 5 ปี และในช่วงนี้เด็กเรียนรู้หน่วยคำว่า "By" แล้ว (12, 51, 65, 66) เด็กจึงนำคำนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยคมาไว้หน้าประโยค และนำคำที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคมาไว้ท้ายประโยคโดยใช้หน่วยคำ "by" เป็นตัวเชื่อม เช่น "The man was bitten by the dog" (12, 51, 65, 66, 67) และเด็กจะใช้ประโยคกรรมตุวจากบ่อยขึ้นเมื่อเด็กมีอายุเพิ่มขึ้น ขณะเดียวกันเด็กก็ได้เรียนรู้การใช้ "เพราะว่า" (because), ดังนั้น (so) "เมื่อ" (when) "ถ้า" (if) "หรือ" (or) "ขณะที่" (while) "ก่อน" (before) และ "หลัง" (after) (51, 68) คำเหล่านี้เด็กนำมาใช้เป็นตัวเชื่อมอนุประโยคที่มีความสัมพันธ์กัน 2 อนุประโยคเข้าด้วยกัน จึงทำให้เกิดประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้น (12, 69) ซึ่งในระยะแรกเด็กจะเรียนรู้การใช้ adverbial relative clauses ก่อน เช่น "I'll do it when we get home" หรือ "You do it like I do it" (19, 69) โดยช่วงอายุ 5 ปีถึง 13 ปีพัฒนาการการใช้ประโยคที่ประกอบด้วย อนุประโยคที่มีความสัมพันธ์กันจะเกิดขึ้นหลายแบบ ซึ่งพบว่าอนุประโยคที่สัมพันธ์กันจะมีความซับซ้อนและยากขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เช่น เมื่อเด็กมีอายุ 10 ปี เด็กจะใช้อนุประโยคที่มีความสัมพันธ์กันในรูปของการแสดง

เหตุและผล (51) ที่เป็นเช่นนี้เพราะ เด็กมีความคิดรวบยอดในเรื่องของเวลา เหตุผล วิธีการ และเด็กมีพัฒนาการการเรียนรู้ประโยคชนิดอื่นๆแล้ว (1, 2, 12, 19, 48) จนกระทั่งเมื่อเด็กมีอายุ 13 ปี พัฒนาการการใช้อนุประโยคที่มีความสัมพันธ์กันของเด็กจะใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ใช้ (51)

พัฒนาการการใช้ประโยคคำถาม

การถามคำถามของเด็กเริ่มตั้งแต่อายุประมาณ 1 ปีขึ้นไป (18, 19, 67, 70, 71, 72, 73, 74) คำถามระยะแรกที่เด็กอายุ 1 ปีถึง 2 ปี 8 เดือนใช้ส่วนใหญ่เป็นคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ และใช้ในรูปแบบของการลากเสียงสูงตอนท้ายถ้อยความเพื่อแสดงการถาม (70, 71, 75)

Bellugi (70) ศึกษาการถามคำถามของเด็ก 3 คนอายุระหว่าง 1 ปี 6 เดือนถึง 2 ปี 3 เดือน เป็นเด็กที่อาศัยอยู่ใกล้มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ประเทศสหรัฐอเมริกา เด็กพูดด้วยความยาวเฉลี่ยของถ้อยความคือ 1.8 ถึง 2.0 คำ ผลการศึกษาพบว่า คำถามที่เด็กใช้ในช่วงอายุดังกล่าวใช้ถามมักเป็นการถามโดยใช้การลากเสียงสูงตอนท้ายถ้อยความ เช่น "Dog run " หรือ "Mommy go " ส่วน Klima & Bellugi (71) รายงานเกี่ยวกับการถามคำถามของเด็กว่า คำถามส่วนใหญ่ที่เด็กใช้ถามในช่วงอายุ 1 ปี 3 เดือนคือ คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ ซึ่งมีพัฒนาการอยู่ 2 ขั้นตอนคือ ขั้นแรกเด็กถามคำถามโดยการไ้ระดับเสียงสูงตอนท้ายถ้อยความเพื่อแสดงการถาม เช่น "See hole " และขั้นต่อมาเด็กเริ่มรู้จักการสลับที่ระหว่างภาคประธานกับภาคแสดง และมีการนำคำกริยาช่วย

มาไว้หน้าประโยคเมื่อต้องการถามเช่น "Do duck eat ?" ในช่วงอายุ 1 ปีถึง 2 ปี 8 เดือนนี้ เด็กก็เริ่มเรียนรู้ที่จะถามคำถาม โดยใช้คำว่า "อะไร ที่ไหน และ ใคร" เพื่อถามเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่ใกล้ชิดตัวเด็ก เช่น คน สัตว์ สิ่งของ และสถานที่ซึ่ง เป็นสิ่งที่ เป็นรูปธรรมและอ้างถึงได้ (22, 40, 67, 76, 77, 78, 79, 80, 81)

Smith (76) ทำการศึกษาเด็ก 219 คนอายุระหว่าง 1 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี อายุเฉลี่ย 3 ปี 6 เดือน เป็นเด็กที่อาศัยอยู่ในรัฐไอโอวา 129 คน อาศัยอยู่ในเมืองฮอนโนลูลู 73 คนและอีก 17 คนมาจากที่อื่น บันทึกเสียงการสนทนาของเด็กขณะอยู่กับผู้ใหญ่และเด็กเล่นอย่างอิสระกับเด็กอื่น ผลการศึกษาพบว่าคำถามส่วนใหญ่ที่เด็กอายุ 1 ปี 6 เดือนถึง 3 ปีใช้ถามเป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เช่น "เธอทำอะไร"

Lewis (40) ศึกษาเด็กชาย 1 คน เริ่มตั้งแต่เด็กอายุ 1 ปี 6 เดือนจนกระทั่งถึงอายุ 2 ปี 10 เดือน เป็นระยะเวลา 16 เดือน โดยบันทึกเสียงขณะที่เด็กสนทนากับผู้ใหญ่พบว่าเด็กเริ่มถามคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ และคำถามที่มีคำว่า "อะไร" เมื่ออายุ 1 ปี 6 เดือน 3 วัน ถามว่า "ที่ไหน" เมื่ออายุ 2 ปี 2 เดือน 23 วัน ถามว่า "ใคร" เมื่ออายุ 2 ปี 8 เดือน 12 วัน ผลการศึกษาพบว่าคำถามของเด็กเป็นการถามถึงสิ่งที่มีอยู่ในขณะนั้น หรือการกระทำที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เช่น ถามถึงคน สัตว์ สิ่งของ หรือสถานที่ โดยใช้คำถามว่า "อะไร ที่ไหน และใคร"

Tyack & Ingram (80) ศึกษาเด็กชาย 9 คน เด็กหญิง 13 คนมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง และอาศัยอยู่ในเมืองหรือใกล้เมือง

ปาโลอัลโต รัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา แบ่งเด็กออกเป็น 4 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 เด็กอายุ 2 ปีถึง 2 ปี 5 เดือน กลุ่มที่ 2 เด็กอายุ 2 ปี 6 เดือนถึง 2 ปี 11 เดือน กลุ่มที่ 3 เด็กอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 5 เดือน และกลุ่มที่ 4 เด็กอายุ 3 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี 11 เดือน บิดามารดาของเด็กแต่ละคนเป็นผู้บันทึกคำสนทนาของเด็กขณะทำกิจกรรมต่าง ๆ และ จดคำถามที่เด็กแต่ละคนใช้ถามจำนวน 225 คำถาม ผลการศึกษาพบว่าคำถามที่เด็กใช้ถามได้ก่อนคือคำถามที่ใช้ถึงสิ่งแวดล้อมที่ใกล้ชิดตัวเด็ก เช่น "Where daddy ?" หรือ "What do you eat ?"

Bloom, Merkin and Wootten (82) ศึกษาคำถามที่มีคำแสดงการถามของเด็ก 7 คน แบ่งเป็น เพศชาย 4 คน เพศหญิง 3 คน ทำการศึกษาระยะยาว ตั้งแต่เด็กอายุ 1 ปี 10 เดือนจนกระทั่งถึงอายุ 3 ปี เด็กเหล่านี้อาศัยอยู่ในเขตชุมชนใกล้มหาวิทยาลัยในเมืองนิวยอร์ก บันทึกวิดีโอ เทปการสนทนาของเด็กขณะเล่นกับมารดาและขณะเล่นกับผู้ใหญ่ที่คุ้นเคย ผลการศึกษาพบว่า คำถามที่เด็กเรียนรู้และถามได้ก่อนเป็นคำถามที่ใช้ถามถึงสิ่งที่เด็กคุ้นเคย และมีอยู่ในสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก เช่น สิ่งของ สถานที่ บุคคล ได้แก่คำถามว่า "อะไร" "ที่ไหน" ซึ่งเด็กใช้เมื่ออายุ 2 ปี 2 เดือน ต่อมาเด็กเริ่มถามว่า "ใคร" เมื่อเด็กอายุ 2 ปี 4 เดือน

James and Seebach (26) ศึกษาเด็ก 24 คนแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มแต่ละกลุ่มมีอายุเฉลี่ยดังนี้คือ อายุเฉลี่ย 2 ปี 4 เดือน 3 ปี 5 เดือน 4 ปี 5 เดือน และ 5 ปี 7 เดือน เด็กเหล่านี้มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง บันทึกเสียงการสนทนาของเด็กลงในเครื่องบันทึกเสียง ขณะที่เด็กทำกิจกรรมกลุ่ม ขณะเล่นตามธรรมชาติทั้งในและนอกห้องเรียน และขณะพักผ่อน หรือขณะรับประทานอาหารกลางวัน การเก็บข้อมูลในเด็กแต่ละคนใช้เวลาทั้งสิ้น 5 ชั่วโมงสำหรับแต่ละ

สถานการณ์ ส่วนเด็กเล็กที่มีความสามารถในการถามคำถามจำกัด จะใช้เวลาในการเก็บข้อมูลเพิ่มขึ้น ผลการศึกษาพบว่าเด็กอายุ 2 ปี ถามคำถาม 2 ชนิด คือคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ และคำถามที่มีคำว่า "อะไร" ส่วนเด็กอายุ 3 ปีถามคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ คำถามที่มีคำว่า "อะไร" "ที่ไหน" "ใคร" ซึ่งคำถามเหล่านี้เป็นการถามถึงสิ่งแวดล้อมที่ใกล้ชิดตัวเด็ก เด็กใช้ถามเพื่อต้องการทราบถึงชื่อสิ่งของ สถานที่ หรือบุคคล

ต่อมาเมื่อเด็กอายุประมาณ 28 เดือนถึง 50 เดือน เด็กเริ่มเข้าใจเรื่องของเวลา และขั้นตอนของสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นนามธรรมสัมผัสไม่ได้เด็กก็จะเริ่มใช้คำถาม "เมื่อไร และ อย่างไร" (40, 67, 76, 77, 78, 80, 81, 82) และเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นเด็ก จะเรียนรู้เรื่องของเหตุผล และสามารถใช้อคำถามที่มีคำว่า "ทำไม" ในช่วงอายุ 37 เดือนถึง 52 เดือนขึ้นไป (12, 40, 76, 77, 78, 79, 81, 82) แต่การใช้คำถาม "ทำไม" ในระยะแรกๆอาจเป็นการถามแทนคำแสดงการถามคำถามอื่นๆ เพื่อถามถึงสิ่งต่างๆ ซึ่งบางครั้งไม่ใช่สิ่งที่ต้องการเหตุผลเนื่องจากเด็กวัยนี้ยังไม่เข้าใจความหมายของคำแสดงการถาม "ทำไม" อย่างแท้จริงจนกระทั่งเด็กมีอายุ 7 ปีขึ้นไป เด็กมีพัฒนาการด้านความรู้เกี่ยวกับโลกมากขึ้น มีพัฒนาการทางภาษาและเข้าใจเรื่องของเหตุผลมากขึ้นเด็กจึงสามารถใช้อคำถาม "ทำไม" เกี่ยวกับเหตุผลได้ถูกต้อง (1, 82)

Piaget (1) ทำการศึกษาเด็ก 1 คน ซึ่งเรียนอยู่ในสถาบัน *Maison des Petits de l'Institut Rousseau* กรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เริ่มตั้งแต่เด็กอายุ 6 ปี 3 เดือน จนกระทั่งถึงอายุ 7 ปี 1 เดือน โดยใช้เวลานศึกษานาน 10 เดือน ข้อมูลที่นำมาศึกษาเป็นคำถามที่เด็กใช้สนทนาวันละ 2 ชั่วโมงในสถานการณ์ที่เด็กเล่นอย่างอิสระ และขณะเรียนบทเรียน ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้

คำถามทั้งหมด 9 ชนิดได้แก่ คำถามที่มีคำว่า "อะไร" "ที่ไหน" "ทำไม" "อย่างไร" "เท่าไร" "ใคร" และ "เมื่อไหร่" และพบว่าช่วงอายุดังกล่าวเด็กจะใช้คำถาม "ทำไม" มากที่สุด คำถาม "ทำไม" ของเด็กในช่วงอายุนี้อาจจะซับซ้อนกว่าคำถาม "ทำไม" ที่เด็กใช้ถามในช่วงอายุยังน้อย ในเรื่องนี้ Piaget ได้แบ่งขั้นตอนการถามคำถาม "ทำไม" ของเด็กเป็น 2 ขั้นคือ ขั้นที่ 1 ช่วงที่เด็กอายุประมาณ 3 ปีคำถาม "ทำไม" ที่เด็กใช้นั้นต้องการเพียงคำอธิบายเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ และสถานที่ เนื่องจากเด็กยังไม่เข้าใจเรื่องของเหตุและผลอย่างแท้จริง ในขั้นที่ 2 เมื่อเด็กอายุ 6 ปีขึ้นไปคำถาม "ทำไม" ของเด็กจะเป็นการขอคำอธิบายเกี่ยวกับเหตุผลและเวลา เนื่องจากเด็กมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเหตุผลแล้ว เด็กจึงถามคำถาม "ทำไม" มากขึ้น

Tyack & Ingram (80) ศึกษาเด็กชาย 9 คน เด็กหญิง 13 คน มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง และ อาศัยอยู่ในเมือง หรือ ใกล้เมือง พาโลอัลโต รัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา แบ่งเด็กออกเป็น 4 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 เด็กอายุ 2 ปีถึง 2 ปี 5 เดือน กลุ่มที่ 2 เด็กอายุ 2 ปี 6 เดือน ถึง 2 ปี 11 เดือน กลุ่มที่ 3 เด็กอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 5 เดือน และกลุ่มที่ 4 เด็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน บิดามารดาของเด็กแต่ละคนเป็นผู้บันทึกคำสนทนาของเด็กขณะทำกิจกรรมต่างๆ และจดคำถามที่เด็กแต่ละคนใช้ถามจำนวน 225 คำถาม ผลการศึกษาพบว่า เด็กมีการถามคำถาม "ทำไม" "อย่างไร" และ "เมื่อไหร่" ในกลุ่มของเด็กที่มีอายุ 3 ปีแล้ว เนื่องจากเป็นคำถามที่ถามเกี่ยวกับเหตุผล วิธีการ และเวลา ซึ่งเป็นเรื่องของนามธรรมซึ่งเด็กวัยนี้เริ่มเรียนรู้แล้ว แต่เด็กก็ยังใช้คำถามเหล่านี้น้อยกว่า คำถามที่แสดงความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรง

Labov & Labov (84) ทำการศึกษาเด็กหญิง 1 คน เริ่มตั้งแต่เมื่อเด็กอายุ 3 ปี 3 เดือน จนกระทั่งเด็กอายุ 4 ปี 9 เดือน ระยะเวลาที่ทำการศึกษาทั้งสิ้น 1 ปี 6 เดือน ผู้ทำการศึกษามบันทึกเสียงคำสนทนาของเด็กในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นประจำวันครั้งละ 30 นาที ถึง 2 ชั่วโมง ทุก 2 สัปดาห์พบว่าเด็กใช้คำถามทั้งหมด 5 ชนิด ได้แก่ คำถามที่ต้องการคำตอบ ใช่-ไม่ใช่ คำถามที่มีคำว่า "อะไร" "ที่ไหน" "อย่างไร" และ "ทำไม" จากผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการถามคำถามของเด็กจะสัมพันธ์กับพัฒนาการการเรียนรู้ด้านความหมายของคำ ความเข้าใจกฎไวยากรณ์ทางภาษารวมทั้งการฝึกฝนในการใช้กฎไวยากรณ์ คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ เป็นคำถามที่เด็กพัฒนาได้ก่อนคำถามอื่นๆ กฎการสร้างประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ทำได้โดยการสลับที่ระหว่าง ภาคประธานกับภาคแสดงโดยการนำคำกริยาช่วยมานำหน้าประโยคเท่านั้น ในขณะที่คำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" และ "อย่างไร" มีกฎการสร้างประโยคคำถามที่ยุงยากกว่า กล่าวคือนอกจากที่เด็กจะต้องใช้กฎการสลับที่ระหว่างภาคประธานกับภาคแสดงแล้ว เด็กยังต้องเรียนรู้ และ เข้าใจความหมายของคำแสดงการถาม และต้องเลือกใช้คำแสดงการถามเหล่านั้นให้ถูกต้องตามความหมายที่ต้องการถามอีกด้วย

Lightbown (81) ศึกษาเด็กชายชาวแคนาดาจำนวน 2 คน อายุ 4 ปี เด็กทั้งสองพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และพูดภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง โดยบันทึกเสียงคำสนทนาขณะเด็กเล่นกับผู้ปกครองที่บ้านเดือนละ 2 ชั่วโมง 30 นาที เป็นเวลาทั้งหมด 15 เดือน ผลการศึกษาพบว่าเด็กจะมีพัฒนาความคิดรวบยอดในเรื่องของสิ่งของ สถานที่ และบุคคลได้ก่อน เนื่องจากเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับตัวเด็ก และเด็กเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ต้องมีชื่อเรียก เด็กจะถามคำถาม "อะไร" "ที่ไหน" และ "ใคร" เพื่อเรียนรู้จักชื่อสิ่งต่างๆ ส่วนความคิดรวบยอดในเรื่องของเหตุผล เวลาและวิธีการเด็กพัฒนาได้ช้ากว่า เด็กจึงเรียนรู้ที่จะถามว่า "ทำไม" "อย่างไร" และ "เมื่อไหร่" ได้ภายหลัง

Hood and Bloom (85) ศึกษาเด็กจำนวน 8 คน อายุ 2 ปี ถึง 3 ปี เกี่ยวกับการใช้คำถามว่า "ทำไม" เด็กที่นำมาศึกษาเป็นลูกคนแรกของครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง และอาศัยอยู่ในเมืองนิวยอร์ก บิดามารดาศึกษา ระดับมหาวิทยาลัย เก็บข้อมูลโดยบันทึกวิดีโอ เทปการสนทนาระหว่าง เด็ก กับ บิดามารดา และผู้วิจัยขณะอยู่ที่บ้าน บันทึกและถ่ายทอดเสียงเป็นคำพูด ทำทาง และพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูด ถ้อยความที่นำมาวิเคราะห์จะต้องมีคำเกี่ยวกับเหตุผล เช่น "เพราะว่า" หรือ "ดังนั้น" รวมถึงถ้อยความที่เป็นการถามซึ่งมีคำแสดงการถามว่า "ทำไม" ผลการศึกษาพบว่า เด็กเริ่มเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง เหตุการณ์สอง เหตุการณ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกันตั้งแต่อายุ 2 ปี และเริ่มใช้ถ้อยความบอกเกี่ยวกับ เหตุผล และตอบคำถาม "ทำไม" ได้เมื่ออายุ 2 ปี ถึง 2 ปี 2 เดือน ส่วนคำถาม "ทำไม" เด็กเริ่มใช้ถามเมื่ออายุ 2 ปี 6 เดือนและพบว่าเด็กถามคำถาม "ทำไม" เพิ่มขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น ขั้นตอนของพัฒนาการในเรื่องของ เหตุผลพบว่าก่อนที่เด็กจะถามคำถาม "ทำไม" ได้นั้น เด็กจะต้องมีความเข้าใจในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง เหตุการณ์สอง เหตุการณ์ที่เป็นเหตุเป็นผลกันก่อน จากการที่ได้ฟังผู้ใหญ่ถามคำถามเกี่ยวกับเหตุและผลแก่เด็ก ต่อจากนั้นเด็กจึงตอบคำถาม "ทำไม" ได้ จากการสนทนาโต้ตอบระหว่างผู้ใหญ่กับเด็กนี้ทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเหตุผล จนกระทั่งสามารถถามคำถาม "ทำไม" ได้เอง

Bloom, Merkin and Wootten (82) ศึกษาคำถามที่มีคำแสดงการถาม ของเด็ก 7 คน แบ่งเป็นเพศชาย 4 คน เพศหญิง 3 คน ทำการศึกษาระยะยาว ตั้งแต่เด็กอายุ 1 ปี 10 เดือนจนกระทั่งถึงอายุ 3 ปี เด็กเหล่านี้อาศัยอยู่ในเขตชุมชนใกล้มหาวิทยาลัยในเมืองนิวยอร์ก บันทึกวิดีโอ เทปการสนทนาของเด็กขณะเล่นกับมารดาและขณะเล่นกับผู้ใหญ่ที่คุ้นเคย ผลการศึกษาพบว่าเมื่อเด็กมีอายุ 2 ปี 9 เดือน เด็กถามคำถาม "อย่างไร" อายุ 2 ปี 11 เดือนเด็กถามคำถาม "ทำไม"

และเมื่ออายุ 3 ปี เด็กคำถาม "อันไหน" "ของใคร" และ "เมื่อไหร่" ซึ่งเห็นได้ว่าเด็กต้องมีพัฒนาการการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เป็นนามธรรมเป็นเหตุผลเฉพาะ เป็นวิธีการ หรือ เวลาที่เกิดขึ้นในประโยค เด็กจึงจะใช้คำถามเพื่อคิดหาคำตอบด้วยตนเอง พัฒนาการการใช้ประโยคคำถามที่มีคำว่า "ทำไม" "อย่างไร" และ "เมื่อไหร่" จึงเกิดขึ้นภายหลัง

James and Seebach (26) ศึกษาเด็ก 24 คนแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มแต่ละกลุ่มมีอายุเฉลี่ยดังนี้คือ อายุเฉลี่ย 2 ปี 4 เดือน 3 ปี 5 เดือน 4 ปี 5 เดือนและ 5 ปี 7 เดือน เด็กเหล่านี้มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง บันทึกเสียงการสนทนาของเด็กลงในเครื่องบันทึกเสียงขณะที่เด็กทำกิจกรรมกลุ่ม ขณะเล่นตามธรรมชาติทั้งในและนอกห้องเรียน และขณะพักผ่อน หรือขณะรับประทานอาหารกลางวัน การเก็บข้อมูลในเด็กแต่ละคนใช้เวลาทั้งสิ้น 5 ชั่วโมง สำหรับแต่ละสถานการณ์ ส่วนเด็กเล็กที่มีความสามารถในการถามคำถามจำกัดจะใช้เวลาในการเก็บข้อมูลเพิ่มขึ้น ผลการศึกษาพบว่าเด็กอายุ 3 ปี ถามคำถามคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ คำถามที่มีคำว่า "อะไร" "ที่ไหน" "ใคร" และ "ทำไม" ส่วนเด็กอายุ 4 ปี และ 5 ปี สามารถถามคำถามที่มีคำแสดงการถามเพิ่มขึ้นอีก 2 ชนิดคือ "เมื่อไหร่" และ "อย่างไร"

วิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ศึกษาการใช้คำถามของเด็กจำนวน 9 คน อายุระหว่าง 3 ปี ถึง 6 ปี โดยแบ่งเด็กออกเป็น 3 ช่วงอายุคือ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน ช่วงอายุละ 3 คน ผู้วิจัยได้ทำการบันทึกคำสนทนาของเด็กในสถานการณ์ต่างๆ 3 สถานการณ์คือ ขณะที่เด็กทำกิจกรรมกลุ่มที่ครูเป็นผู้กำหนดในชั้นเรียน ขณะเด็กเล่นอย่างอิสระ และขณะกำลังรับประทานอาหารว่าง ผลการศึกษาพบว่า เด็กอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 11

เดือน ใช้คำถามทั้งหมด 6 ชนิดคือ คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ คำถามที่มีคำว่า "ใคร" "อะไร" "ที่ไหน" "ทำไม" และ "อย่างไร" ส่วนเด็กอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน และอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน สามารถใช้คำถามได้เพิ่มขึ้นอีก 2 ชนิดคือ คำถามว่า "เมื่อไหร่" และ "กี่"

ผู้วิจัยหลายท่านมีความสนใจศึกษาถึงจำนวนคำถามทั้งหมด และจำนวนคำถามแต่ละชนิดที่เด็กใช้ถามในสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนี้

Smith (76) ศึกษาจำนวนคำถามที่เด็กจำนวน 219 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 1 ปี 6 เดือนถึง 6 ปี คิดเป็นอายุเฉลี่ย 3 ปี 6 เดือน เป็นเด็กที่อาศัยอยู่ในรัฐไอโอวา 129 คน อาศัยอยู่ในเมืองฮอนโนลูลู 73 คน และอีก 17 คนมาจากที่อื่นๆ ผู้วิจัยบันทึกคำสนทนาของเด็กจากสถานการณ์ 2 สถานการณ์คือ เมื่อเด็กอยู่กับผู้ใหญ่ และเมื่อเด็กเล่นอย่างอิสระกับเด็กคนอื่นๆ ข้อมูลที่ได้จากการบันทึกทั้งหมด 305 ครั้ง ได้จำนวนประโยคทั้งสิ้น 22,944 ประโยค ผลการศึกษาพบว่า เด็กพูดประโยคคำถามทั้งหมด 3,095 คำถามคิดเป็นร้อยละ 13 ของประโยคทั้งหมดที่เด็กพูด เด็กทุกช่วงอายุถามคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่มากที่สุด คำถามในช่วงอายุ 2 ปีถามมากรองลงมาคือคำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" และ "อะไร" ตามลำดับ ส่วนเด็กอายุ 3 ปี จะใช้คำถามที่มีคำว่า "อะไร" และ "ที่ไหน" ได้พอๆ กัน เนื่องจากเป็นคำถามที่ถามเกี่ยวกับชื่อ สัตว์ สิ่งของ หรือสถานที่ที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก และพบว่าเด็กถามคำถาม "อะไร" และ "ที่ไหน" น้อยลงเมื่ออายุมากขึ้น ส่วนคำถามที่มีคำว่า "อย่างไร" "ทำไม" และ "เมื่อไหร่" เป็นคำถามที่ถามเกี่ยวกับเรื่องของเหตุผล วิธีการและเวลา ซึ่งเป็นเรื่องนามธรรม เด็กจึงเรียนรู้และนำมาพูดถามได้ช้ากว่าดังรายละเอียดใน ตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ร้อยละของคำถามชนิดต่าง ๆ ที่เด็กใช้ในการสนทนาโดย Smith (76)

ชนิดของประโยคคำถาม	ช่วงอายุ			
	2 ปี ร้อยละ	3 ปี ร้อยละ	4 ปี ร้อยละ	5 ปี ร้อยละ
คำถามใช่-ไม่ใช่	52	54	62	63
อะไร	20	21	17	11
ที่ไหน	26	20	9	7
อย่างไร	1	1	4	9
ทำไม	1	1	3	6
เมื่อไหร่	0	0.2	0.6	0.8
อื่นๆ	0	3	4	3
รวม	100	100	100	100

Piaget (1) ทำการศึกษาเด็ก 1 คน ซึ่งเรียนอยู่ในสถาบัน *Maison des Petits de l'Institut Rousseau* กรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เริ่มตั้งแต่เด็กอายุ 6 ปี 3 เดือน จนกระทั่งถึงอายุ 7 ปี 1 เดือน โดยใช้เวลาศึกษานาน 10 เดือน ข้อมูลที่นำมาศึกษาเป็นคำถามที่เด็กใช้สนทนาวันละ 2 ชั่วโมงในสถานการณที่เด็กเล่นอย่างอิสระ และขณะเรียนบทเรียน ผลการศึกษาปรากฏดังตารางที่ 2 ซึ่งเห็นได้ว่าเด็กในช่วงอายุ 6 ปีถึง 7 ปี จะพูดคำถามที่มีคำว่า

"ทำไม" มากที่สุด เนื่องจากเด็กเรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับการเรียกชื่อ คน สัตว์ สิ่งของ และสถานที่แล้ว ในขณะที่เดียวกันเด็กมีความรู้เกี่ยวกับโลกมากขึ้น ต้องการ ค้นหาเหตุผล และความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกัน หรือ เกิดต่าง เวลา กัน เด็กจึงถามคำถามที่มีคำว่า "ทำไม" เพื่อขอเหตุผลมากขึ้น

ตารางที่ 2 แสดงความถี่ของการพูดประโยคคำถามที่เด็กใช้สนทนาโดย Piaget (1)

ชนิดของประโยคคำถาม	ความถี่ที่เด็กพูด
ใช้การลากเสียงสูงท้ายถ้อยความ	360
คำถามใช่-ไม่ใช่	67
ทำไม	185
อะไร	77
อย่างไร	28
เท่าไร	10
ใคร	10
ที่ไหน	7
เมื่อไหร่	6
รวม	750

Giattino and Hogan (79) วิเคราะห์การสนทนาของบิดา และบุตรสาว คู่หนึ่ง บิดาอายุ 24 ปี บุตรสาวอายุ 3 ปี โดยบันทึกคำสนทนาของบิดาและบุตรสาว ลงในเครื่องบันทึกเสียงขณะอยู่ที่บ้าน รวมเวลาที่ใช้บันทึกเสียงทั้งหมด 18 ชั่วโมง ระยะเวลาที่ทำการศึกษาค้นคว้าด้วยความยาวเฉลี่ยของถ้อยความ 4.5 คำ ประโยคที่พูดได้ยาวที่สุดคือ 15 คำ เด็กยังใช้ถ้อยความคำเดียวอยู่อีก ผลการศึกษา พบว่าเด็กพูดถ้อยความทั้งหมด 503 ถ้อยความ และพูดประโยคคำถามทั้งหมด 66 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 13 ของถ้อยความทั้งหมดที่เด็กพูด

Tyack & Ingram (80) ศึกษาเด็กชาย 9 คน เด็กหญิง 13 คน มาจาก ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง และอาศัยอยู่ในเมือง หรือ ใกล้เมือง พาโลอัลโต รัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา แบ่งเด็กออกเป็น 4 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 เด็กอายุ 2 ปีถึง 2 ปี 5 เดือน กลุ่มที่ 2 เด็กอายุ 2 ปี 6 เดือนถึง 2 ปี 11 เดือน กลุ่มที่ 3 เด็กอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 5 เดือน และกลุ่มที่ 4 เด็กอายุ 3 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี 11 เดือน บิดามารดาของเด็กแต่ละคนเป็นผู้บันทึกคำสนทนา ของเด็กขณะทำกิจกรรมต่างๆ และจดคำถามที่เด็กแต่ละคนใช้ถามจำนวน 225 คำถาม ผลการศึกษาพบว่า เด็กทุกช่วงอายุพูดคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ มากที่สุด คำถามที่เด็กอายุ 2 ปีถึง 2 ปี 5 เดือน ถามมากรองลงมาได้แก่คำถาม ที่มีคำว่า "ที่ไหน" และ "อะไร" ตามลำดับ ส่วนคำถามที่เด็กอายุ 2 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี 11 เดือน ถามมากรองลงมาจากคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ ได้แก่ คำถามที่มีคำว่า "อะไร" และ "ที่ไหน" ตามลำดับ การที่เด็กพูดคำถามที่มีคำว่า "อะไร" และ "ที่ไหน" ได้ก่อนเนื่องจากคำถามดังกล่าวเป็นการถามถึงชื่อของสิ่ง ต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเด็ก เช่น สัตว์ สิ่งของ หรือ สถานที่ เด็กจึงเรียนรู้ และ พัฒนาได้ก่อนคำถามที่มีคำว่า "ทำไม" และ "อย่างไร" ซึ่งต้องอาศัยการเรียนรู้ และมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเหตุผล วิธีการ และ เวลา ก่อน จึงจะสามารถถาม คำถามดังกล่าวได้ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ร้อยละของคำถามชนิดต่างๆ ที่เด็กใช้สนทนาโดย Tyack & Ingram
(80)

ชนิดของคำถาม	ช่วงอายุ (ปี)			
	2 - 2.5 ปี ร้อยละ	2.6 - 2.11 ปี ร้อยละ	3 - 3.5 ปี ร้อยละ	3.6-3.11 ปี ร้อยละ
คำถามใช่-ไม่ใช่	63.3	64.1	58.0	60.4
ที่ไหน	21.5	10.7	10.4	4.7
อะไร	10.8	15.8	13.4	17.2
ทำไม	2.1	6.6	10.1	9.4
ใคร	1.4	1.2	1.2	2.0
อย่างไร	0.6	0.8	2.7	4.8
เมื่อไหร่	0.3	0.2	2.1	0.8
อื่นๆ	0.2	0.6	2.1	0.9
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0

James and Seebach (26) ศึกษาเด็ก 24 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีอายุเฉลี่ยดังนี้คืออายุเฉลี่ย 2 ปี 4 เดือน 3 ปี 5 เดือน 4 ปี 5 เดือน และ 5 ปี 7 เดือนเด็กเหล่านี้มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง บันทึกเสียงการสนทนาของเด็กลงในเครื่องบันทึกเสียงขณะที่เด็กทำกิจกรรมกลุ่ม ขณะเล่นตามธรรมชาติทั้งในและนอกห้องเรียน และขณะพักผ่อน หรือขณะรับประทานอาหารกลางวัน การเก็บข้อมูลในเด็กแต่ละคนใช้เวลาทั้งสิ้น 5

ชั่วโมง สำหรับแต่ละสถานการณ์ ส่วนเด็กเล็กที่มีความสามารถในการถามคำถาม จำกัด จะใช้เวลาในการเก็บข้อมูลเพิ่มขึ้น ผลการศึกษาพบว่าเด็กอายุ 2 ปี ถามคำถาม 2 ชนิดคือคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ และคำถามที่มีคำว่า "อะไร" เด็กใช้คำถามที่ต้องการคำตอบ ใช่-ไม่ใช่มากที่สุด เนื่องมาจากคำถามดังกล่าว เป็นคำถามที่ง่าย มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ไม่ซับซ้อน เด็กสามารถถามได้โดยการ ลากเสียงสูงตอนท้ายถ้อยความ เพื่อแสดงการถาม หรือ ใช้การสลับที่ระหว่างภาค ประธานกับภาคแสดงเท่านั้น ส่วนคำถามที่มีคำว่า "อะไร" เป็นการถามถึงสิ่งแวดล้อมที่ใกล้ชิดกับเด็ก เช่น สัตว์ หรือ สิ่งของ ซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กมีความสนใจอยากรู้จัก เด็กจึง เรียนรู้และถามได้ก่อนคำถามชนิดอื่นๆ ส่วนเด็กอายุ 3 ปีพูดคำถามที่มีคำว่า "อะไร" มากที่สุด และ เด็กพูดคำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" "ทำไม" และ "ใคร" ซึ่ง เด็กพูดคำถามที่มีคำว่า "ใคร" น้อยที่สุด เด็กอายุ 4 ปี พูดคำถามที่มีคำว่า "อะไร" มากที่สุด และเด็กเริ่มพูดคำถามที่มีคำว่า "เมื่อไหร่" และ "อย่างไร" โดยพูดคำถาม "อย่างไร" น้อยที่สุด ส่วนเด็กอายุ 5 ปีพูดคำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" มากที่สุด และพูดคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ น้อยที่สุด ปรากฏดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความถี่ของคำถามชนิดต่างๆที่เด็กใช้สนทนา โดย James & Seebach
(26)

ชนิดของคำถาม	ช่วงอายุ (ปี)			
	2 ปี ความถี่	3 ปี ความถี่	4 ปี ความถี่	5 ปี ความถี่
คำถามใช่-ไม่ใช่	15	14	11	14
อะไร	11	17	31	48
ที่ไหน	-	5	21	55
ทำไม	-	2	26	33
ใคร	-	1	11	20
เมื่อไหร่	-	-	16	29
อย่างไร	-	-	7	39
รวม	26	39	123	238

วิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ศึกษาการใช้คำถามของเด็กจำนวน 9 คน อายุระหว่าง 3 ปี ถึง 6 ปี โดยแบ่งเด็กออกเป็น 3 ช่วงอายุ คือ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน ช่วงอายุละ 3 คน ผู้วิจัยได้ทำการบันทึกคำสนทนาของเด็กในสถานการณ์ต่างๆ 3 สถานการณ์ คือ ขณะที่เด็กทำกิจกรรมกลุ่มที่ครูเป็นผู้กำหนดในชั้นเรียน ขณะเด็กเล่นอย่างอิสระ และ ขณะกำลังรับประทานอาหารว่าง ได้ประโยคคำถามที่เด็กพูดทั้งหมดจำนวน 800

คำถาม ผลการศึกษาพบว่าคำถามที่เด็กทุกกลุ่มอายุพูดมากที่สุดคือ คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ เนื่องจากคำถามดังกล่าวเป็นคำถามที่ง่าย มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ไม่ซับซ้อน และ เป็นคำถามที่เด็กมีโอกาสเรียนรู้ได้บ่อย เนื่องจากผู้ใหญ่มักถามคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่แก่เด็กบ่อย ๆ ในขณะที่สนทนากัน เด็กจึงเกิดการพูดเลียนแบบคำถามที่ผู้ใหญ่พูด คำถามที่เด็กอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือนพูดน้อยที่สุดคือคำถามที่มีคำว่า "อย่างไร" ทั้งนี้เพราะเป็นคำถามที่ถามถึงเรื่องของวิธีการที่เป็นนามธรรม เด็กจะถามคำถามเกี่ยวกับวิธีการได้ต่อเมื่อเด็กเรียนรู้และพัฒนาความคิดรวบยอดในเรื่องของคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ และเรื่องของเหตุผลมาก่อน นอกจากนี้เด็กจะต้องมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีทั้งในเรื่องของปริมาณคำและประเภทของคำศัพท์ต่างๆ เช่น คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน ส่วนคำถามที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดน้อยที่สุดคือคำถามที่มีคำว่า "เมื่อไหร่" เพราะคำถามที่มีคำว่า "เมื่อไหร่" เป็นคำถามที่ใช้ถามถึงเรื่องของเวลา การที่เด็กจะถามคำถามเกี่ยวกับเวลาได้เด็กต้องมีพัฒนาการด้านคำศัพท์เกี่ยวกับเวลามาก่อน เช่น เข้า เป็น ก่อน หลัง เด็กต้องเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับเวลา โดยอาศัยเหตุการณ์ในสภาพแวดล้อมมาประกอบ และยังต้องสามารถเชื่อมโยงระหว่างคำพูดที่ได้ยินกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจเรื่องของเวลา นอกจากนี้คำถาม "เมื่อไหร่" มีกฎเกณฑ์การสร้างประโยคที่ยุ่งยากซับซ้อนกว่าคำถามชนิดอื่น เพราะเป็นการถามเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องคิดหาคำตอบด้วยตนเอง ไม่สามารถนำคำแสดงการถาม "เมื่อไหร่" ไปแทนที่ส่วนประกอบหลักของประโยค ผลการศึกษารากฏดังกล่าวที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงความถี่และร้อยละของคำถามชนิดต่าง ๆ ที่เด็กใช้ในการสนทนา
โดย วิทยารณ วาณิชย์เจริญ (22)

ชนิดของคำถาม	ช่วงอายุ (ปี)					
	3 - 3.11 ปี		4 - 4.11 ปี		5 - 5.11 ปี	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
คำถามใช่-ไม่ใช่	88	60.27	133	42.49	152	44.57
ใคร	19	13.01	15	4.79	19	5.57
อะไร	13	8.91	78	24.92	74	21.70
ที่ไหน	13	8.91	45	14.38	31	9.09
ทำไม	10	6.85	32	10.22	32	9.39
อย่างไร	3	2.05	8	2.56	26	7.63
ก็	-	-	1	0.32	6	1.76
เมื่อไหร่	-	-	1	0.32	1	0.29
รวม	146	100.00	313	100.00	341	100.00

พัฒนาการการใช้ประโยคปฏิเสธ

พัฒนาการการใช้ประโยคปฏิเสธ เกิดขึ้นหลังจากที่ เด็กมีพัฒนาการการใช้ประโยคบอกเล่าแบบง่าย (Simple declarative sentence) (15) การใช้ประโยคปฏิเสธครั้งแรกของเด็กเกิดขึ้นเมื่อเด็กมีอายุ 15 เดือน โดยเด็กจะใช้ท่าทาง เป็นการแสดงการปฏิเสธ เช่น เด็กอาจทำท่าแสดงการรังเกียจ ลื่นศีรษะ หรือ ทำท่าผลักออกเมื่อไม่ต้องการ (48, 50, 51, 71, 86, 87) ต่อมาเมื่อเด็กมีอายุประมาณ 17-18 เดือนเด็กจะพูดคำว่า "ไม่" (No) ก่อนคำปฏิเสธชนิดอื่นๆ เด็กบางคนจะพูดคำว่า "No" เพียงคำเดียวโดดๆ เพื่อแทนความหมายทั้งประโยค หรือ เด็กบางคนอาจใช้ท่าทางประกอบการพูดคำว่า "No" โดยใช้ท่วงทำนองต่างกัน (Intonation)(19, 85) ขณะที่เด็กมีอายุ 18 เดือนถึง 26 เดือน เด็กเริ่มนำคำมารวมกันเป็นถ้อยความที่ประกอบด้วยคำ 2 คำ ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางความหมาย (two-words semantic relation)(2, 3, 8, 12) เด็กก็จะนำคำว่า "No" ไว้หน้าคำหลักซึ่งเป็นคำนามที่เป็นสิ่งของ หรือ คำกริยาโดยการลดความซับซ้อนของถ้อยความเด็กจะละประธาน หรือ คำนามที่เป็นผู้กระทำในถ้อยความปฏิเสธ เช่น "No book" เด็กอาจหมายถึงไม่มีหนังสือ "No run" เด็กอาจหมายถึงใครบางคนหยุดวิ่ง "No juice" อาจเป็นการไม่ยอมรับน้ำผลไม้ที่มีผู้สั่งให้ "No talk" เด็กอาจหมายถึงเด็กห้ามใครคนใดคนหนึ่งไม่ให้พูด (2, 3, 15, 20, 71) ในช่วงอายุนี้เด็กบางคนใช้คำว่า "bye bye" "allgone" หรือ "off" ในความหมายเดียวกับคำปฏิเสธว่า "No" (8, 86) มีผู้อธิบายความหมายของคำปฏิเสธที่เกิดขึ้นในระยะแรกของพัฒนาการการพูดของเด็กไว้ว่า การที่เด็กพูดคำปฏิเสธอาจหมายถึง การไม่มีสิ่งนั้นๆปรากฏอยู่ในขณะนั้น (nonexistence) เช่น "Allgone milk" บางครั้งการพูดปฏิเสธหมายถึงการไม่ยอมรับการบอกปิด (reject) เช่น "No go bed" และในบางกรณีการพูดคำปฏิเสธหมายถึง เด็กไม่เชื่อถึงความจริงที่

เกี่ยวกับสถานภาพเช่น "I no boy, I girl" (8, 88, 89) ช่วงอายุประมาณ 24 เดือนเด็กเรียนรู้การใช้คำปฏิเสธ "Not" ด้วย โดยเด็กนำคำว่า "No" มาใช้กับคำนาม และใช้คำว่า "Not" กับคำกริยา (12) เมื่อเด็กอายุมากขึ้นเด็กจะใช้ถ้อยความที่มีความซับซ้อนมากขึ้นและค่าเฉลี่ยของความยาวของถ้อยความเพิ่มขึ้นเด็กเรียนรู้ที่จะนำเอาคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของถ้อยความ และ คำปฏิเสธมาใช้ร่วมกับคำกริยา โดยพบได้บ่อยว่าการใช้คำปฏิเสธจะเกิดขึ้นระหว่างคำนามและคำกริยาเช่น "Baby no drive" และ "Mommy no talk" (20) การที่เด็กสามารถใช้ประโยคปฏิเสธได้ยาวขึ้นเพราะ เด็กมีความสามารถทางการรับรู้มากขึ้น เด็กเข้าใจความหมาย และ เรียนรู้การใช้หน่วยคำมากขึ้น (Morpheme) (50) ประโยคที่ได้จึงมีความถูกต้องตรงตามกฎไวยากรณ์มากขึ้น (12) ซึ่งพัฒนาการการใช้หน่วยคำของเด็กจะเกิดขึ้นตามพัฒนาการของอายุของเด็กคือ เมื่อเด็กมีอายุ 24 เดือนถึง 41 เดือนเด็กเรียนรู้การใช้ Copula verb และ คำกริยาช่วย (Auxiliary verb) คือคำว่า "can't" และ "don't" (12) โดยเด็กเริ่มนำคำปฏิเสธเหล่านี้ไว้ในประโยคบอกเล่าเพื่อแสดงความหมายของการปฏิเสธ ซึ่งตำแหน่งที่อยู่ของคำปฏิเสธอยู่ระหว่างคำที่ทำหน้าที่เป็นประธาน และคำที่ทำหน้าที่เป็นกริยาของประโยค เช่น "The boy doesn't eat" (12, 88) ขณะเดียวกันเด็กก็ยังคงใช้ "no" อยู่อีก เช่น "There no squirrels and he no bite you" และเด็กบางคนมีการใช้ประโยคปฏิเสธที่ทำหน้าที่เพื่อสั่ง เช่น "Don't leave me" หรือ "Don't wait for me" (12, 71, 88) ในช่วงนี้เด็กเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งสองสิ่งว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกต้อง และอะไรไม่ถูกต้อง (8) จนกระทั่งเด็กมีอายุ 28 เดือนถึง 50 เดือนเด็กจะเรียนรู้การใช้ "aren't" และ "won't" (12, 87) แต่เด็กจะใช้ "don't" และ "can't" บ่อยกว่าการใช้ "won't" และ "aren't" (67, 71) และเมื่อเด็กมีอายุ 37 เดือนถึง 52 เดือน เด็กจะเรียนรู้ประเภทของคำที่แสดงถึงคำปฏิเสธ คือ "Nothing" "None"

"Nobody" "Nowhere" (2, 12) ซึ่งในช่วงนี้พัฒนาการการใช้ประโยคปฏิเสธของเด็กใกล้เคียงกับประโยคปฏิเสธที่ผู้ใหญ่ใช้ (2, 12, 71) ซึ่งมีผู้ศึกษาการใช้ประโยคปฏิเสธด้วยวิธีการต่างๆ ดังนี้

Wode (28) นักวิจัยชาวเยอรมันทำการศึกษาการใช้ประโยคปฏิเสธที่บุตรสาวของเขาใช้เป็นภาษาเยอรมัน ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกการพูดของเด็กสองครั้งในหนึ่งสัปดาห์ เมื่อเด็กมีอายุ 2 ปี ถึง 2 ปี 0.7 เดือน และบันทึกการพูดของเด็กสามครั้งในหนึ่งสัปดาห์ เมื่อเด็กมีอายุ 2 ปี 1.19 เดือน ถึง 2 ปี 1.26 เดือน ข้อมูลที่ได้จากการบันทึกครั้งที่ 1 เป็นถ้อยความทั้งหมด 134 ถ้อยความ เด็กพูดประโยคปฏิเสธ 15 ถ้อยความ ส่วนครั้งที่ 2 ได้ถ้อยความทั้งสิ้น 502 ถ้อยความ ซึ่งเด็กพูดปฏิเสธ 56 ถ้อยความ โดยปฏิเสธที่เด็กใช้เมื่อมีอายุ 2 ปี ถึง 2 ปี 0.7 เดือน เด็กใช้คำว่า "nein" ร่วมกับคำนาม เช่น "nein , Milch" ("no, milk), "nein-da" ("not here" หรือ "not there") และเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นการใช้ปฏิเสธของเด็กจะมีความซับซ้อนมากขึ้นเด็กมีการใช้คำว่า "nicht" (not) มาใช้ร่วมกับคำกริยาและกรรมของประโยค เช่น "aber nich machen Ringel-rosen" ("but do not ring-around-the-rose") เด็กมีการนำประธานมาไว้หน้าคำ "nein" เช่น "Baby nein Messer" ("Baby no knife")

Hatch (89) ศึกษาการใช้ปฏิเสธของเด็กก่อนวัยเรียนที่ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่ และใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 10 คน ระยะเวลาที่ทำการศึกษาคือ 2 ปี ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กขณะที่เด็กผลัดกันเล่าเรื่องราวในชั้นเรียน พบว่าช่วงแรกของพัฒนาการเด็กนำคำว่า

"no" มาไว้ข้างหน้าและหลังของถ้อยความเช่น "No dis one no" ขณะเดียวกัน
 เด็กใช้คำว่า "no" ไว้หน้าคำกริยาหลักเช่น "I no sing it" และ ไม่ใช่
 "not" หลังกริยาช่วย เช่น "It not hot" ซึ่งพัฒนาการในช่วงแรกของการ
 ศึกษานี้เด็กบางคนมีการนำคำว่า "no" ไว้หน้าคำกริยาหลักและคำกริยา to be
 เช่น "I no wanna play" "He no was there" เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นเด็ก
 จะนำคำกริยาช่วยมาใช้ร่วมกับคำว่า "not" เช่นใช้ "don't" ร่วมกับคำกริยาหลัก
 "didn't found" "doesn't want" ซึ่งในระยะนี้เด็กเริ่มมีการนำคำปฏิเสธ
 ชนิดอื่นมาใช้เพื่อแสดงถึงประโยคปฏิเสธซ้อนปฏิเสธเช่น "don't want nothing"
 "ain't gonna never" "doesn't want no crayons" เมื่อสิ้นสุดการวิจัย
 ผู้ศึกษาพบว่า เด็กทั้งหมดเริ่มใช้โครงสร้างของประโยคปฏิเสธได้ใกล้เคียงกับผู้ใหญ่
 แต่ก็ยังมีการใช้รูปแบบของประโยคผิดอยู่เช่นเด็กใช้ "haven't do" แทน
 "haven't done"

ชนิดของประโยค

มีผู้ทำการศึกษาการใช้ประโยคของเด็ก โดยวิธีการต่างๆ มีรายละเอียดของการวิจัยดังต่อไปนี้

Smith (52) ได้ทำการศึกษาการใช้ประโยคของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 2 ปีถึง 5 ปี จำนวน 88 คน แบ่งเป็น 4 ช่วงอายุ ช่วงอายุละ 1 ปี เป็นเด็กที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนอนุบาล ในสถานรับเลี้ยงเด็ก และในสถานสงเคราะห์เด็ก ผู้วิจัยใช้วิธีสังเกตพฤติกรรมการพูดของเด็กในสถานการณั้ธรรมชาติโดยติดตามบันทึกคำที่เด็กพูดได้เองในเวลาหนึ่งชั่วโมงขณะเด็กกำลังเล่นกับเพื่อนที่โรงเรียน หรือขณะที่กำลังพูดคุยกับแม่ที่บ้าน แล้วนำคำพูดมาวิเคราะห์คุณลักษณะของประโยคที่เด็กอายุ 2 ปีถึง 5 ปีใช้ พบว่าเด็กทุกช่วงอายุใช้ประโยคบอกเล่ามากที่สุด ใช้ประโยคคำสั่งรองลงมา และ เด็กใช้ประโยคคำถามเมื่ออายุมากขึ้น แต่เด็กจะใช้ประโยคคำถามที่มีคำตอบใช่ - ไม่ใช่ น้อยลงเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 จำนวนร้อยละของประโยคชนิดต่างๆ จากการสนทนาใน 1 ชั่วโมง

ชนิดของประโยค	กลุ่มอายุ (ปี)			
	2	3	4	5
ประโยคบอกเล่า	54	61	62	59
ประโยคคำสั่ง	22.5	19	29	20
ประโยคคำถาม	6	9	11	19
ประโยคคำถามที่มีคำตอบใช่-ไม่ใช่	4	6	3	3

Lee (78) ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ประโยคระหว่าง เด็กปกติเพศชายวัย 3 ปีกับ เด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาและการพูดช้าเพศชายวัย 4 ปี 7 เดือน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยให้สมาชิกในครอบครัวของเด็ก และ นักศึกษาริญาโท เป็นผู้สังเกตและบันทึกคำสนทนาของเด็กขณะทำกิจกรรมที่บ้าน ได้ถ้อยความจำนวนทั้งสิ้น 105 ถ้อยความซึ่งมีตั้งแต่ถ้อยความคำๆ เดียวจนถึงการพูดเป็นประโยค พบว่า เด็กมีการใช้ทั้งประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ และประโยคคำถาม โดยเด็กใช้ประโยคบอกเล่ามากที่สุด เนื่องจากเด็กต้องตอบคำถามขณะสนทนากับมารดา ลักษณะของประโยคปฏิเสธที่เด็กใช้มีการใช้คำว่า "no" คำเดียวโดดๆ มีการใช้ "not" ไว้หน้าประโยค เช่น "not that way" และ บางครั้งมีการใช้กริยาช่วยมาสร้างประโยคในการปฏิเสธเช่น "don't need a stall there" ส่วนประโยคคำถาม เด็กใช้คำถามที่ขึ้นต้นด้วย "อะไร" เช่น "What that one" ลักษณะของคำถามที่ใช้ เป็นคำถามเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ หรือการกระทำที่เกิดขึ้นขณะสนทนา

Brown & Hanlon (90) ศึกษาการใช้ประโยคของเด็กปกติก่อนวัยเรียนจำนวน 3 คน โดยเริ่มทำการเก็บข้อมูลในขณะที่เด็กทั้งสามคนสามารถพูดด้วยคำเฉลี่ย ความยาวของถ้อยความมีค่าตั้งแต่ 1.75-5 และสิ้นสุดการศึกษาเมื่อความสามารถในการพูดด้วยคำเฉลี่ยความยาวของถ้อยความมีค่า 4-13 ผู้วิจัยใช้วิธีการบันทึกการสนทนา ระหว่างเด็กกับมารดาของตนขณะเมื่อเด็กอยู่บ้าน ข้อมูลที่เก็บได้เป็นถ้อยความทั้งหมด 2,100 ถ้อยความพบว่า เมื่อเริ่มทำการบันทึกเด็กที่มีค่าเฉลี่ยของความยาวของถ้อยความที่พูด 1.75-3.25 มีการใช้ประโยคบอกเล่าอย่างง่าย ๆ มากที่สุด ส่วนประโยคปฏิเสธและประโยคคำถามเด็กยังไม่ค่อยนำมาใช้ และเมื่อค่าเฉลี่ยความยาวของถ้อยความมีค่า 3.75 การใช้ประโยคปฏิเสธ และประโยคคำถามจะมีมากขึ้น จนเมื่อค่าเฉลี่ยความยาวของถ้อยความของเด็กมีค่า 5 ขึ้นไปพบว่า 30% ของประโยคที่เด็กใช้ในการสนทนาเป็นประโยคบอกเล่าอย่างง่าย และมีลักษณะเป็นประโยคกรรมตุวาก เช่น "We had a ball" ส่วน 70% เป็นประโยคที่มีความซับซ้อนมากขึ้นและมีลักษณะเป็นประโยคกรรมวาก ซึ่งอยู่ในรูปของประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธที่เด็กใช้มีทั้งที่อยู่ในรูปของประโยคบอกเล่า และ ประโยคคำถามปฏิเสธ ส่วนประโยคคำถามเด็กมีการถามคำถามทั้งหมด 7 ชนิดคือ คำถามที่ต้องการคำตอบ ใช่-ไม่ใช่ คำถามที่แสดงการถามว่า "อะไร" "ที่ไหน" "ใคร" "ทำไม" "อย่างไร" และ "เมื่อไหร่"

Mitchell-Kernan (91) ศึกษาการใช้ภาษาของเด็กหญิงผิวดำที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน และ อายุ 5 ปี ซึ่งอาศัยอยู่ทางโอ๊คแลนด์ตะวันตก รัฐแคลิฟอร์เนีย โดยทำการบันทึกการสนทนาในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็กหญิงทั้งสอง ในระหว่างการสนทนาได้จำนวนถ้อยความทั้งหมดที่เด็กหญิงวัย 4 ปี 6 เดือน พูดมี 328 ถ้อยความ และถ้อยความทั้งหมดที่เด็กหญิงวัย 5 ปีพูดมี 461 ถ้อยความ เมื่อนำถ้อยความเหล่านี้มาวิเคราะห์หุ้ชนิดของประโยคพบว่า เด็กหญิงทั้ง 2 คนใช้ประโยคบอกเล่ามากกว่าประโยคชนิดอื่นๆ (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 แสดงความถี่ของการใช้ประโยคชนิดต่างๆ ที่ได้จากการสนทนา

	ความถี่	
	เด็กหญิงวัย 4 ปี	เด็กหญิงวัย 5 ปี
ประโยคบอกเล่า	97	165
ประโยคปฏิเสธ	31	53
ประโยคคำถามที่มีคำตอบใช่-ไม่ใช่	19	13
ประโยคคำถาม	12	14

จากตารางแสดงให้เห็นว่าการใช้ประโยคชนิดต่าง ๆ ของเด็กจะเพิ่มขึ้นเมื่ออายุของเด็กมีมากขึ้น ยกเว้นประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบใช่ - ไม่ใช่ เด็กจะใช้บ่อยลงเมื่อมีอายุมากขึ้น

Bloom, Lightbown and Hood (27) ศึกษาการใช้ประโยคของเด็กปกติจำนวน 4 คนจากครอบครัวซึ่งใช้เฉพาะภาษาอังกฤษในการสื่อความหมาย ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยวิธีบันทึกวีดิโอการสนทนาระหว่างเด็กกับบิดามารดาของตนเองในขณะมีกิจกรรมร่วมกัน การเก็บข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลของเด็กแต่ละคน ๆ ละหลายครั้งแตกต่างกัน และระยะเวลาที่ใช้ในเด็กแต่ละคนไม่เท่ากันดังนี้คือ

เด็กคนที่ 1 ได้รับการสังเกตจากผู้วิจัย 5 ครั้ง ใช้เวลา 41.7 ชั่วโมง ตั้งแต่เด็กมีอายุ 19 เดือน 1 สัปดาห์ ถึง 25 เดือน 1 สัปดาห์

เด็กคนที่ 2 ได้รับการสังเกตจากผู้วิจัย 5 ครั้ง ใช้เวลา 37.2 ชั่วโมง

ตั้งแต่เด็กมีอายุ 19 เดือน 2 สัปดาห์ ถึง 25 เดือน 2 สัปดาห์

เด็กคนที่ 3 ได้รับการสังเกตจากผู้วิจัย 3 ครั้ง ใช้เวลา 18.7 ชั่วโมง

ตั้งแต่เด็กมีอายุ 21 เดือน ถึง 24 เดือน 2 สัปดาห์

เด็กคนที่ 4 ได้รับการสังเกตจากผู้วิจัย 7 ครั้ง ใช้เวลา 30.5 ชั่วโมง

ตั้งแต่เด็กมีอายุ 21 เดือน 1 สัปดาห์ ถึง 25 เดือน

ข้อมูลที่เก็บได้เป็นถ้อยความทั้งสิ้น 24,711 ถ้อยความ ซึ่งประกอบด้วยถ้อยความคำเดียว และ ถ้อยความหลายคำ ผลการศึกษาพบว่า เด็กมีการใช้ประโยคบอกเล่ามากที่สุด และมีการใช้ประโยคปฏิเสธรองลงมา ส่วนประโยคคำถามเด็กจะใช้มากขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น ประโยคบอกเล่าที่เด็กใช้มีทั้งที่เด็กพูดเองและเด็กพูดตามคู่สนทนา สำหรับประโยคปฏิเสธนั้นในระยะแรก ๆ เด็กมักละประธานของประโยคแล้วนำ คำว่า "no" มาไว้หน้าคำกริยา เช่น "no more" "no fit" "no pocket" ในเด็กบางคนนำคำอื่นมาใช้แทนความหมายการปฏิเสธ เช่น "all gone a page" "bye-bye whell" และเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นเด็กนำคำกริยาช่วยมาสร้างประโยคปฏิเสธ เช่น "It doesn't fit" "didn't bring" "can't do dit" ส่วนการถามคำถามของเด็กมี 4 ชนิดคือ คำถามที่มีการลากเสียงสูงตอนท้ายคำถาม และคำถามที่มีคำว่า "อะไร" "ใคร" และ "ที่ไหน" โดยเด็กแต่ละคนใช้คำถามที่แสดงการถามว่า "อะไร" มากที่สุด เนื่องจากเป็นคำถามที่เด็กใช้ถามเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ เหตุการณ์ หรือการกระทำที่เกิดขึ้นในขณะที่เด็กทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เด็กชี้ไปที่รถลากบนรถ แล้วถามว่า "นั่นอะไร" ส่วนคำถามที่แสดงการถาม "ใคร" มีการใช้น้อยที่สุด

Giattino & Hogon (79) วิเคราะห์การสนทนาระหว่างบิดาและบุตรสาว คู่หนึ่ง บิดามีอายุ 24 ปี บุตรสาวมีอายุ 3 ปี โดยใช้เครื่องบันทึกเสียงบันทึกคำสนทนาของบิดา และ บุตรสาวขณะอยู่ที่บ้าน รวมเวลาที่ใช้บันทึกเสียงทั้งหมด 18

ชั่วโมงในระยะเวลาที่ทำการศึกษาค้นคว้าด้วยถ้อยความยาวเฉลี่ย 4.5 คำประโยคที่เด็กพูดได้ยาวที่สุดคือ 15 คำ และเด็กยังพูดถ้อยความคำเดียวอยู่อีกพบว่า ร้อยละ 50 ของถ้อยความทั้งหมดเด็กพูดประโยคบอกเล่า และประโยคปฏิเสธ ซึ่งการใช้ประโยคบอกเล่านั้นรวมถึงการที่เด็กพูดตามบิดาคือ ส่วนประโยคปฏิเสธของเด็กมีตั้งแต่ใช้คำๆเดียว มีการใช้คำกริยาช่วยมาสร้างเป็นประโยคปฏิเสธ และ ใช้คำปฏิเสธ "never" ประโยคปฏิเสธส่วนใหญ่เกิดจากการที่เด็กตอบคำถามในขณะสนทนากับบิดา และ ร้อยละ 13 ของถ้อยความทั้งหมดที่เด็กพูด เป็นประโยคคำถาม ซึ่งการถามคำถามของเด็กมีทั้งหมด 4 ชนิดคือ คำถามที่มีการลากเสียงสูงตอนท้ายคำถาม คำถามที่ต้องการคำตอบ ใช่-ไม่ใช่ และคำถามที่มีคำว่า "อะไร" "ที่ไหน" ลักษณะของคำถามที่ใช้เป็นคำถามเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ เหตุการณ์ หรือการกระทำที่เกิดขึ้นขณะสนทนา

Trantham & Pedersen (75) ศึกษาการใช้ประโยคของเด็กปกติอายุ 1 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี จำนวน 8 คนซึ่งอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยบันทึกวิดีโอ เทปการสนทนาระหว่าง เด็ก กับ มารดาของตนเอง และการสนทนาระหว่างเด็กกับมารดาของเด็กคนอื่น ในขณะที่มีกิจกรรมร่วมกัน โดยบันทึกและถ่ายถอดเสียงทั้งที่เป็นคำพูด ท่าทาง และพฤติกรรมที่ไม่ใช่การพูด รวมเวลาที่ใช้ในการศึกษาทั้งหมด 3 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า เด็กทุกคนมีการใช้ประโยคบอกเล่ามากที่สุด มีการใช้ประโยคปฏิเสธที่อยู่ในรูปของประโยคบอกเล่ามากกว่าการใช้ประโยคปฏิเสธคำถาม ซึ่งการใช้ประโยคปฏิเสธของเด็กเป็นการล่าช้าเพราะเมื่อต้องการปฏิเสธเกิดขึ้นในเด็กที่มีอายุ 1 ปี 6 เดือน ส่วนเด็กที่มีอายุมากกว่าจะใช้ประโยคปฏิเสธที่เป็นคำๆเดียว หรือบางคนก็นำคำกริยาช่วยมาสร้างประโยคในการปฏิเสธ เช่น "You can't talk" "It wasn't" ส่วนประโยคคำถามนั้นเด็กจะใช้มากขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น ซึ่งการถามคำถามของเด็กมีทั้งหมด 4

ชนิดคือ คำถามที่มีการลากเสียงสูงตอนท้ายคำถาม คำถามที่ต้องการคำตอบ ใช่-ไม่ใช่ และคำถามที่มีคำว่า "อะไร" และ "ที่ไหน"

นันทนา ประชาฤทธิ์ภักดี (24) ศึกษาการใช้ประโยคในภาษาไทยโดยวิเคราะห์ภาษาพูดของเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1 และ อนุบาล 2 ของโรงเรียนสามเสน จำนวน 12 คน อายุระหว่าง 3 ปีถึง 6 ปี บันทึกเสียงพูดของเด็กเหล่านี้เฉพาะสถานการณ์ในชั้นเรียน แบ่งการบันทึกเสียงออกเป็น 2 ส่วน คือ ขณะครูประจำชั้นสนทนากับเด็กนักเรียน และ ขณะที่เด็กสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น พบว่า เด็กใช้ประโยคบอกเล่ามากที่สุดทั้งสองสถานการณ์ เด็กมีการใช้ประโยคปฏิเสธโดยนำคำว่า "ไม่" มารวมกับคำกริยาต่าง ๆ ที่เด็กพูดโดยเฉพาะในขณะที่เด็กสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น เช่น "นี่มีรูอย่างนี้ ใส่ยาไม่ได้" "ไม่บอกว่าเราอยู่บ้านล่ะ" "ทำไมขนมคอก(ครก)ไม่มีผักเลย" และเด็กบางคนมีการนำคำว่า "อย่า" มาใช้ในประโยคปฏิเสธ เช่น "อย่า อย่าไปกอดมันอีก ปิดแล้ว ปิดแล้ว อย่าไปกอดมันอีก แดงๆ" ส่วนในสถานการณ์ที่ครูประจำชั้นสนทนากับเด็กนั้น เด็กนักเรียนเป็นฝ่ายตอบสนองเท่านั้น ประโยคปฏิเสธที่เด็กใช้มากที่สุดสถานการณ์นี้คือ "ไม่มี" นอกจากนี้เด็กยังมีการใช้ประโยคคำถาม โดยเด็กใช้ประโยคคำถามในสถานการณ์ที่เด็กสนทนากับเพื่อนร่วมชั้นมากกว่าในสถานการณ์ที่ครูประจำชั้นสนทนากับเด็ก ทั้งนี้เพราะขณะที่ครูประจำชั้นสนทนากับเด็กครูเป็นผู้กล่าววาระประโยคลักษณะเริ่ม เป็นส่วนใหญ่ เด็กมีหน้าที่โต้ตอบคำถามจากครูเท่านั้น โดยคำถามที่เด็กใช้ทั้งหมดมี 7 ชนิดคือ คำถามที่ต้องการคำตอบ ใช่-ไม่ใช่ คำถามที่มีคำว่า "อะไร" "ที่ไหน" "ใคร" "ทำไม" "อย่างไร" และ "เมื่อไหร่" และพบว่าเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1 ใช้ประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบ ใช่-ไม่ใช่ และคำถามที่มีคำว่า "อะไร" "ที่ไหน" "ใคร" ส่วนคำถามที่แสดงการถาม "ทำไม" "อย่างไร" "เมื่อไหร่" จะพบในเด็กอนุบาล 2 เท่านั้น เนื่องจากเด็กในวัยนี้เริ่มมีการเรียนรู้ และ เข้าใจความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับเหตุผล การเรียนรู้เวลามาบ้างแล้ว

หน้าที่ของประโยค

การศึกษาถึงหน้าที่ของประโยคในถ้อยความที่เด็กพูด เป็นการแสดงถึง ความสามารถในการใช้ภาษาในสังคม (language in social context) และ เป็นความสามารถในการรับรู้ทางภาษาของเด็ก เพื่อแสดงความต้องการหรือความตั้งใจ ในการสื่อความหมายกับผู้ที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์ด้วย (16, 93) หน้าที่ของประโยคจะเปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์ บริบท และ บุคคลที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์ด้วย โดยบางครั้ง รูปแบบของประโยคอาจเหมือนกัน (16, 39) เช่น

1. Can you play the piano, John?

2. Can John play the piano ?

เห็นได้ว่าประโยคทั้ง 2 ประโยคมีรูปแบบเป็นประโยคคำถาม แต่ประโยคที่ 1 หน้าที่ของประโยคแสดงการขอร้อง และประโยคที่ 2 หน้าที่ของประโยคแสดง การถาม (39)

Slobin (60) ศึกษาคำสนทนาระหว่างมารดา กับเด็กชายวัย 2 ปี 6 เดือน พบว่าเด็กมีการพูดตามมารดาในบางครั้ง แต่หน้าที่ของประโยคที่มารดา และเด็กใช้ จะต่างกัน โดยประโยคที่มารดา กล่าว เป็นรูปของประโยคบอกเล่าซึ่งทำหน้าที่ ให้รายละเอียด แต่เมื่อเด็กพูดประโยคซ้ำที่มารดาพูด หน้าที่ของประโยคจะ เปลี่ยน เป็นหน้าที่แสดงการถามทันที ดังตัวอย่าง

มารดา: It fits in the puzzle some place.

เด็ก : Puzzle ? Puzzle some place?

มารดา: Turn it around.

เด็ก : Turn it around?

มารดา: No, the other way.

เด็ก : Other way?

เมื่อเด็กมีอายุ 16 เดือนถึง 24 เดือน เด็กจะเริ่มใช้ภาษาที่มีหน้าที่แตกต่างกัน (16) ได้มีผู้แบ่งหน้าที่ของประโยคออกเป็น หน้าที่ขอร้อง หน้าที่ขอรายละเอียด หน้าที่เปิดการสนทนา หน้าที่ให้รายละเอียด หน้าที่ปฏิเสธ หน้าที่ชักชวนชี้แนะ หน้าที่สั่ง และหน้าที่แสดงความประหลาดใจ (16, 39)

หน้าที่ขอร้อง

หน้าที่ของประโยคที่เด็กนำมาใช้ก่อนหน้าที่ชนิดอื่นคือ หน้าที่ขอร้อง (16, 25, 64, 94) จะเกิดขึ้นเมื่อเด็กมีอายุ 8-18 เดือน เด็กเริ่มพูดคำนามคำเดียวในการแสดงการขอร้องเมื่อยามต้องการเช่นเด็กพูด "นม" หมายถึง "หนูหิวนม" "ขอนมอีก" (6, 7, 8) และต่อมาเมื่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กเพิ่มขึ้นเด็กจึงเริ่มพูดเป็นประโยค ซึ่งการใช้ประโยคในการทำหน้าที่ขอร้องของเด็กจะอยู่ในรูปแบบของประโยคที่แตกต่างกัน (17, 96)

Bates (17) ศึกษาารูปแบบการพูดขอร้องของเด็กอิตาลี 2 คนอายุระหว่าง 1 ปี 3 เดือน ถึง 3 ปี 9 เดือน บันทึกเสียงคำสนทนาของเด็กขณะพูดคุยกับผู้ใหญ่ที่สถาบัน Institute of Psychology, National Council of Research (CNR) ในกรุงโรม ประเทศอิตาลี โดยใช้เวลาศึกษานาน 1 ปี ผลการศึกษาพบว่า เด็กเริ่มใช้เสียงและคำพูดเพื่อขอร้องได้ก่อนอายุ 2 ปี โดยใช้การเล่นเสียงเพื่อบอกความปรารถนาของตนเอง และ คำพูดในรูปของประโยคบอกเล่าเช่น "I want another cookie" ส่วนของการใช้คำถามบางครั้งเด็กใช้การลากเสียงสูงตอนท้ายถ้อยความหรือพูดถึงสิ่งที่ตนเองต้องการให้ผู้ฟังทราบเช่น "More Juice" หรือ "More, I want dolly." ต่อมาเมื่อเด็กอายุ

ประมาณ 2 ปี เด็กเริ่มใช้ประโยคคำถามที่มีคำพูดเพื่อขอร้องให้ผู้ฟังทำสิ่งที่ตนต้องการหรือเพื่อบอกความต้องการของตนเอง เช่นขณะที่เด็กกำลังเดินในสนามหญ้า เด็กพูดว่า "Where is the shoe ?" เด็กหมายถึง "Give me the shoe" ซึ่งเด็กพูดเพื่อให้แม่หยิบรองเท้ามาให้ เป็นต้น เมื่อเด็กอายุ 3 ปีขึ้นไปเด็กใช้ประโยคคำถามเพื่อขอร้องให้ผู้อื่นทำสิ่งที่เด็กต้องการบ่อยมากขึ้นเช่น "Would you push this ?" "Will you give me a car ?" หรือ "Will you send it to Susie ?" เนื่องจากเด็กเรียนรู้กฎไวยากรณ์ทางภาษาที่ซับซ้อนมากขึ้น เช่น เรื่องของกาลหรือรูปของประโยคเชิงซ้อน เป็นต้น เด็กจึงใช้คำถามเพื่อขอร้องมากขึ้นตามอายุ

Garvey (23) ศึกษาความสามารถในการเข้าใจและความสามารถในการใช้คำพูดเพื่อขอร้องของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือนและ 5 ปี 7 เดือน ผู้วิจัยสังเกต และ บันทึกการสนทนาของเด็กขณะที่เด็กทั้งสองเล่นด้วยกัน ผู้วิจัยพบว่า เด็กทั้งสองคนใช้คำพูดเพื่อขอร้องแบบตรงๆ (direct request) ได้ไม่ต่างกัน เช่น "Open the door." และพบว่าเด็กที่มีอายุมากกว่ามีการใช้คำพูดเพื่อขอร้องแบบอ้อมๆ (indirect request) มากกว่า เช่น "See if you can open the door."

นันทนา ประชาฤทธิ์ภักดี (24) ศึกษาการใช้ประโยคในภาษาไทยโดยวิเคราะห์ภาษาพูดของเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1 และ อนุบาล 2 ของโรงเรียนสามเสน จำนวน 12 คน อายุระหว่าง 3 ปีถึง 6 ปี บันทึกเสียงพูดของเด็กเหล่านี้เฉพาะสถานการณ์ในชั้นเรียนแบ่งการบันทึกเสียงออกเป็น 2 ส่วนคือ ขณะครูประจำชั้นสนทนากับเด็กนักเรียน และขณะที่เด็กสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น พบว่า ขณะที่เด็กสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น เด็กแสดงความต้องการของตนเองในรูปของประโยค

บอกเล่าเพื่อขอร้อง โดยใช้คำกริยา "ขอ" รวมอยู่ในประโยคและใช้ท่าทางร่วมด้วย เช่น เด็กแบมือขอของจากเพื่อนแล้วพูดว่า "ขอสีชมพูหน่อย" "ขอเข็มหมุดสิ" ส่วนในสถานการณ์ที่ครูประจำชั้นสนทนากับเด็กนั้น เด็กนักเรียนเป็นฝ่ายตอบสนอง เท่านั้นจึงไม่พบว่ามีการใช้ประโยคเพื่อแสดงการขอร้อง

Garvey (94) ศึกษาคำสนทนาของเด็ก 2 คนเป็นเด็กหญิงวัย 32 เดือนและเด็กชายวัย 33 เดือน ขณะอยู่ในงานเลี้ยงน้ำชาโดยเด็กหญิงมีลูกเกดหนึ่งกล่องใหญ่ พบว่า เด็กชายใช้ประโยคที่ทำหน้าที่ขอร้องในรูปของประโยคบอกเล่า เช่น "I want three" เพื่อขอลูกเกดจากเด็กหญิงจำนวน 3 ชิ้น และถ้าเด็กหญิงไม่เข้าใจสิ่งที่เด็กชายพูดเด็กชายก็จะใช้ประโยค "I want three" ซ้ำๆ

Klecan-Aker & Swand (95) ศึกษาการสนทนาของเด็กก่อนวัยเรียนจำนวน 40 คน เป็นเด็กชายจำนวน 20 คน และเด็กหญิงจำนวน 20 คน ผู้วิจัยแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มตามอายุดังนี้คืออายุ 2 ปีถึง 2 ปี 5 เดือน 2 ปี 6 เดือนถึง 3 ปี 3 ปี 1 เดือนถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 4 ปี 1 เดือนถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี เด็กทั้งหมดมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกคำสนทนาโดยใช้วิธีโอ เทป ระยะเวลาที่ทำการบันทึกมากกว่า 30 นาที ผลการศึกษาพบว่าเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เด็กจะใช้คำพูดเพื่อขอร้องมากขึ้น เนื่องจากเด็กที่มีอายุมากกว่าเรียนรู้กฎไวยากรณ์มากขึ้น และสามารถใช้ภาษาได้ซับซ้อนกว่า โดยการพูดเพื่อขอร้องของเด็กจะเกิดขึ้นเมื่อเด็กต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และเพื่อขออนุญาตทำอะไรสิ่งหนึ่ง

หน้าที่ตั้ง

การพูดเพื่อแสดงการสั่ง เป็นพัฒนาการขั้นแรกที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กับการพูดเพื่อแสดงการขอร้อง เด็กพูดแสดงการสั่งเพื่อให้ผู้อื่นตอบสนองความต้องการและ สร้างความพึงพอใจให้กับตนเอง (16) นักวิจัยบางท่านให้ความเห็นว่าการพูดเพื่อแสดงการสั่งเป็นการแสดงขอร้องโดยตรง (23) ระยะแรกที่เด็กพูดเพื่อแสดงการสั่งเด็กจะใช้คำกริยาขึ้นต้นประโยค เช่น "Leave it alone" "Open the door" และต่อมาเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เด็กจะนำคำนามไว้หน้าประโยคที่แสดงการสั่ง โดยมีคำว่า "request, want, command, order" ตามหลังประธานของประโยค (23) เมื่อเด็กมีอายุ 3 ปี 6 เดือนเด็กจะพูดเพื่อแสดงการสั่งมากขึ้น และรูปแบบของประโยคแสดงความสุขพามากขึ้น โดยเด็กนำคำว่า "Please" อยู่ร่วมในประโยคเมื่อต้องการแสดงการสั่ง เช่น "Give me a nut, please." (29, 50)

Halliday (16) ศึกษาหน้าที่ของประโยคของเด็กชาย 1 คน ตั้งแต่เด็กมีอายุ 9 เดือนจนกระทั่งเด็กมีอายุ 25 เดือน ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกเสียงคำสนทนาของเด็กกับผู้ใหญ่ โดยที่เด็กไม่เห็นผู้วิจัย ผลการศึกษาพบว่าเด็กพูดเพื่อแสดงการสั่งจำนวน 10 ถ้อยความเมื่อเด็กมีอายุ 10 เดือนครึ่ง ลักษณะการพูดเป็นถ้อยความคำเดียวเช่น "syrup" หมายถึง "I want my syrup." และเมื่อเด็กมีอายุ 16 เดือนครึ่งเด็กพูดเพื่อแสดงการสั่งจำนวน 50 ถ้อยความ เห็นได้ว่าเมื่อเด็กอายุมากขึ้นการพูดเพื่อแสดงการสั่งของเด็กจะมีมากขึ้น ทั้งนี้เพราะพัฒนาการทางภาษาของเด็กมีมากขึ้น เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับโลกมากขึ้น

นันทนา ประชาฤทธิ์ภักดี (24) ศึกษาหน้าที่ของคำถามในภาษาไทยโดยวิเคราะห์ภาษาพูดของเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1 และอนุบาล 2 ของโรงเรียน

สามเสน จำนวน 12 คน อายุระหว่าง 3 ปีถึง 6 ปี บันทึกเสียงพูดของเด็กเหล่านี้ เฉพาะสถานการณ์ในชั้นเรียน และขณะที่เด็กสนทนากับเพื่อนร่วมชั้นพบว่า ขณะที่เด็กสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น เด็กแสดงความต้องการเพื่อให้ผู้อื่นทำตาม ซึ่งอยู่ในรูปแบบประโยคปฏิเสธ เด็กใช้คำกริยา "อย่า" รวมอยู่ในประโยค เช่น "อย่า อย่า ไม่กอดมันอีก ปิดแล้ว ปิดแล้ว อย่าไปกอดมันอีก แดงๆ"

วิทยารณ วาณิชย์เจริญ (22) ศึกษาหน้าที่ของการใช้คำถามของเด็กจำนวน 9 คน อายุระหว่าง 3 ปีถึง 6 ปี โดยแบ่งเด็กออกเป็น 3 ช่วงอายุคือ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ช่วงอายุละ 3 คน ผู้วิจัยได้ทำการบันทึกคำสนทนาของเด็กในสถานการณ์ต่างๆ 3 สถานการณ์ คือ ขณะที่เด็กทำกิจกรรมกลุ่มที่ครูเป็นผู้กำหนดในชั้นเรียน ขณะที่เด็กเล่นอย่างอิสระ และขณะรับประทานอาหารว่าง ผลการศึกษาพบว่า เด็กพูดประโยคคำถามแสดงการสั่งในกลุ่มอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนเท่านั้นเพื่อสั่งให้ผู้อื่นทำตาม เช่น "นี่คุณลองเท้าไม้เก็บ เหลอคุณ" ทั้งนี้เพราะหน้าที่ของคำถามเพื่อสั่งให้ผู้อื่นทำตามนั้นเป็นการพูดโดยละถ้อยความบางอย่างเอาไว้ เด็กต้องมีความรู้ในเรื่องกฎไวยากรณ์ทางภาษา และเข้าใจถึงความตั้งใจในการสื่อความหมายของผู้พูด และเด็กยังต้องรู้จักสังเกต และสามารถใช้ระดับเสียงเพื่อเสริมตอนท้ายคำพูด หรือมีการลงเสียงเน้นหนัก เมื่อใช้คำถามเพื่อแสดงการสั่ง

หน้าที่ขอรายละเอียดและหน้าที่เปิดการสนทนา

ช่วงที่เด็กมีอายุ 1 ปี ถึง 3 ปี เด็กเริ่มมีพัฒนาการทางภาษาและการพูดมากขึ้น ความสนใจเกี่ยวกับการเรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวมากขึ้น (26, 40)

และในวัยนี้เด็กเริ่มใช้ประโยคคำถามแล้ว (70, 71, 79) จึงได้เรียนรู้บทบาทในการใช้ถ้อยความเพื่อสื่อความหมาย เช่นการตอบคำถาม การถามคำถาม (96) หน้าที่ของถ้อยความต่าง ๆ จึงเปลี่ยนไปตามบริบท และสถานการณ์การพูดในขณะนั้น (18) หน้าที่ของประโยคที่เด็กในวัยนี้ใช้ส่วนใหญ่จึงมีหน้าที่ 2 อย่างคือ หน้าที่ขอรายละเอียด (24, 25, 26) และหน้าที่เปิดการสนทนา (25, 26, 40) การที่เด็กใช้คำถามเพื่อขอรายละเอียดบ่อยๆนั้น เนื่องจากเด็กมีความต้องการให้ผู้ใหญ่อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กมีความสนใจ ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น และมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น (24, 25, 26, 40) ส่วนการใช้ประโยคเพื่อทำหน้าที่เปิดการสนทนานั้น เด็กมักจะใช้กับประโยคคำถามซึ่งเป็นการพูดที่เด็กใช้เพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง และเพื่อให้ตนได้เข้าไปมีส่วนร่วมกับการสนทนาในขณะนั้น โดยที่เด็กไม่คาดหวังให้ผู้ฟังตอบคำถาม เด็กใช้หน้าที่ของประโยคนี้เพื่อให้ตนเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และมีบทบาททางสังคมมากขึ้น (25, 26, 40)

Lewis (40) ศึกษาการสนทนาของเด็กชาย 1 คน เริ่มการศึกษาตั้งแต่เด็กมีอายุ 1 ปี 6 เดือน จนกระทั่งเด็กมีอายุได้ 2 ปี 10 เดือน ระยะเวลาที่ทำการศึกษา 16 เดือน ผู้วิจัยบันทึกเสียงของเด็กขณะที่เด็กพูดคุยกับผู้ใหญ่ ผลการศึกษาพบว่า เด็กใช้คำถามโดยมีหน้าที่ 2 อย่าง คือหน้าที่ขอรายละเอียด และ หน้าที่เปิดการสนทนา คำถามช่วงแรกของเด็กเป็นคำถามที่ใช้เพื่อขอรายละเอียด เนื่องจากเด็กมีความสนใจ และต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เด็กสนใจในชีวิตประจำวัน คำถามเพื่อขอรายละเอียดจะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ และ ผักฝนการใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ และมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น ต่อมา เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นเด็กใช้คำถามเพื่อเปิดการสนทนา เพื่อสร้างความพอใจให้แก่ตนเอง เพื่อฝึกทักษะทางภาษา และเพื่อให้ตนเองเข้าไปมีส่วนร่วมกับการสนทนาในขณะนั้นมากกว่าการที่จะถาม เพื่อเพิ่มพูน

ความรู้ให้แก่ตนเอง เนื่องจากเด็กไม่ได้สนใจหรือต้องการคำตอบจากผู้ฟัง

Dore (25) ศึกษาหน้าที่ของคำถามที่เด็กใช้ถาม โดยเก็บข้อมูลจากเด็กชาย 4 คน และเด็กหญิง 3 คน อายุ 2 ปี 10 เดือนถึง 3 ปี 3 เดือน บันทึกวิดีโอ เทปการสนทนาของเด็กเมื่ออยู่กับเพื่อนสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมงในสถานการณต่างๆ เช่น ขณะพักผ่อน ทำศิลปะ หรือเล่นอย่างอิสระ จากการศึกษาได้จำนวนถ้อยความที่เด็กพูดทั้งหมด 3,000 ถ้อยความแต่ละถ้อยความอย่างน้อยต้องประกอบด้วยภาคประธาน และ ภาคแสดง ผลการศึกษาพบว่าหน้าที่ของคำถามที่เด็กในช่วงอายุ 2 ปีถึง 3 ปี ใช้มากที่สุดคือหน้าที่ขอรายละเอียด เนื่องจากเด็กสนใจ และต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัว เด็กใช้คำถามเพื่อให้ผู้ใหญ่อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น คำตอบที่ได้จะช่วยให้เด็กเรียนรู้และมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น

James and Seebach (26) ศึกษาหน้าที่ของคำถามที่เด็ก 24 คนใช้ถาม แบ่งเด็กออกเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีอายุเฉลี่ยคือ 2 ปี 4 เดือน 3 ปี 5 เดือน 4 ปี 5 เดือน และ 5 ปี 7 เดือนบันทึกเสียงคำสนทนาของเด็กในสถานการณต่างๆ คือขณะทำกิจกรรมกลุ่ม ขณะเล่นตามธรรมชาติทั้งในและนอกห้องเรียน ขณะพักผ่อน และ ขณะรับประทานอาหารกลางวัน การเก็บข้อมูลในเด็กแต่ละคนใช้เวลา 5 ชั่วโมง สำหรับแต่ละสถานการณ เด็กเล็กซึ่งมีความสามารถทางภาษาจำกัดจะใช้เวลาเก็บข้อมูลเพิ่มขึ้น ผู้วิจัยทำการถ่ายถอดเสียงคำสนทนาและจดบันทึกคำถามที่เด็กใช้ถามลงในแบบฟอร์ม รวมทั้งจดพฤติกรรมที่ไม่ใช่การพูดไว้ด้วย หน้าที่ของคำถามที่นำมาศึกษาได้แก่ หน้าที่ของระโยคคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ และ หน้าที่ของประโยคคำถามที่มีคำแสดงการถาม ผลการศึกษาพบว่าเด็กอายุ 2 ปีถึง 3 ปีถามคำถามเพื่อขอรายละเอียดมากที่สุด รองลงมาได้แก่คำถามเพื่อเปิดการสนทนา การที่เด็กใช้คำถามเพื่อขอรายละเอียดมากที่สุด เนื่องจากเด็กต้องการที่จะ

เรียนรู้และ เข้าใจ เกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัว เด็กถาม เพื่อต้องการคำอธิบาย เกี่ยวกับสิ่ง เหล่านั้น ส่วนคำถาม เพื่อ เปิดการสนทนา เด็กใช้ เพื่อให้ตนได้ เข้าไปมีส่วนร่วมกับสถานการณ์ในขณะนั้น เด็กต้องการได้รับความสนใจจากผู้อื่นและ เรียนรู้ บทบาททางสังคมมากขึ้น เด็กต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นมากขึ้น เด็กถาม เพื่อ เรียกร้องความสนใจจากผู้ฟังมากกว่าต้องการให้ผู้ฟังตอบคำถามของ เด็กจริงๆ

นันทนา ประชาฤทธิ์ภักดี (24) ศึกษาหน้าที่ของคำถามในภาษาไทยโดย วิเคราะห์ภาษาพูดของ เด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1 และ อนุบาล 2 ของโรงเรียน สามเสน จำนวน 12 คน อายุระหว่าง 3 ปีถึง 6 ปี บันทึกเสียงพูดของเด็ก เหล่านี้เฉพาะสถานการณ์ในชั้นเรียนแบ่งการบันทึกเสียงออกเป็น 2 ส่วนคือ ขณะครู ประจำชั้นสนทนากับ เด็กนักเรียน และขณะที่เด็กสนทนากับ เพื่อนร่วมชั้น พบว่าขณะที่ เด็กสนทนากับ เพื่อนร่วมชั้น ประโยคคำถามที่เด็กใช้ถามมีหน้าที่ 2 อย่างคือ หน้าที่ ถามเพื่อขอรายละเอียด เช่น เด็กคนหนึ่งถามเพื่อนๆ ว่า "ใครทำงานเป็นมังจ๊ะ" และหน้าที่ เรียกร้องความสนใจจากผู้ฟัง โดยที่เด็กไม่ได้คาดหวังให้ผู้ฟังตอบคำถามที่ เด็กถาม เช่น "รู้ป่าว รู้ปาวน้ำเราทำงานที่กรมประชาสัมพันธ์"

Garvey (94) ศึกษาคำพูดของเด็กหญิง 2 คนซึ่งมีอายุ 44 เดือน และ 46 เดือน โดยบันทึกคำสนทนาของเด็กทั้งสอง ขณะเล่นตุ๊กตาสมมติ ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเริ่มสนทนา เด็กหญิงวัย 46 เดือนพูดประโยคเพื่อ เปิดการสนทนาเป็นการเรียกร้องความสนใจจากเพื่อน และต้องการให้การสนทนาดำเนินต่อไป เช่น "Hello, Hello how are you?"

หน้าที่ให้รายละเอียด

การพูดเพื่อให้รายละเอียด เริ่มตั้งแต่ระยะที่เด็กพูดคำๆ เดียว เด็กจะเริ่มรับรู้ถึงการให้รายละเอียดและแยกแยะถึงรายละเอียดใหม่ ๆ (96) แต่การพูดประโยคที่ทำหน้าที่ให้รายละเอียดในรูปแบบของประโยคบอกเล่าและประโยคคำถาม พบมากในช่วงอายุ 16 เดือนถึง 24 เดือน เนื่องจากในช่วงนี้เด็กเรียนรู้การใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์อย่างรวดเร็ว (16) เด็กจึงสามารถใช้ภาษาเพื่อบรรยาย แสดงจินตนาการ หรืออธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กสังเกตเห็น หรือประสมมาให้ผู้อื่นฟัง อีกทั้งยังทำให้การสนทนาระหว่างผู้พูดและผู้ฟังดำเนินต่อไปได้ (16, 39) เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น การพูดเพื่อให้รายละเอียดของเด็กจะยิ่งมีความชัดเจนมากขึ้น ทำให้ ผู้ฟังมีความเข้าใจ และเกิดจินตนาการตามที่ผู้พูดให้รายละเอียดไว้ได้มากขึ้น เนื่องจากเด็กมีการเรียนรู้ และพิจารณาถึงความต้องการของผู้ฟังและสามารถปรับเนื้อหาของคำพูดให้เกี่ยวข้องกัน (93)

Halliday (16) ศึกษาหน้าที่ของประโยคของเด็กชาย 1 คน ตั้งแต่เด็กมีอายุ 9 เดือนจนกระทั่งเด็กมีอายุ 25 เดือน ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกเสียงคำสนทนาของเด็กกับผู้ใหญ่ โดยที่เด็กไม่เห็นผู้วิจัย ผลการศึกษาพบว่าเมื่อเด็กมีอายุ 16 เดือนครึ่ง เด็กพูดประโยคที่ทำหน้าที่ให้รายละเอียดในรูปแบบของประโยคบอกเล่าแบบง่าย เพื่อบรรยายหรืออธิบายสิ่งที่เด็กพบ เช่น "I see a ball." "I saw sticks". และบางครั้ง เด็กพูดประโยคเพื่อให้รายละเอียดเมื่อ เด็กเป็นผู้ตอบคำถามโดยเป็นถ้อยความสั้นๆ ตัวอย่าง ขณะที่เด็กสนทนากับบิดา

บิดา : "You went on a train yesterday."

เด็ก : "Train....byebye." หมายถึง Yes, I went on a train and then (when I got off) the train went away."

นันทนา ประชาฤทธิ์ภักดี (24) ศึกษาการใช้ประโยคในภาษาไทยโดยวิเคราะห์ภาษาพูดของเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1 และชั้นอนุบาล 2 ของโรงเรียนสามเสน จำนวน 12 คน อายุระหว่าง 3 ปีถึง 6 ปี บันทึกเสียงพูดของเด็กเหล่านี้ เฉพาะสถานการณ์ในชั้นเรียน และขณะที่เด็กสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น ผลการศึกษาพบว่า ในสถานการณ์ที่ครูประจำชั้นสนทนากับเด็ก เด็กพูดประโยคบอกเล่าแสดงการให้รายละเอียด เนื่องจากเด็กนักเรียนเป็นผู้ตอบคำถามของครู และ ต้องบรรยายเรื่องราวประสบการณ์ตามที่ครูประจำชั้นกำหนด เช่น "ผมชื่ออาร์ทครับ" "ตอนนั้นนะครับผม พ่อซื้อรถถังมาด้วยครับ" "แล้วตอนนั้นผมไปเล่นกับพวกพี่ ๆ ด้วย" จากตัวอย่างรูปแบบประโยคที่เด็กพูด เพื่อ แสดงการให้รายละเอียดเป็นลักษณะของการบรรยายประสบการณ์ของตนให้เพื่อนฟัง ส่วนในสถานการณ์ที่เด็กสนทนากับเพื่อนร่วมชั้นพบว่า เด็กพูดประโยคบอกเล่าเพื่อแสดงการให้รายละเอียดเพื่อบรรยายความนึกคิดจินตนาการและเหตุการณ์ที่จะดำเนินต่อไป เรื่องราวที่กล่าวนั้นอาจเป็นอิทธิพลจากโทรทัศน์ วิทยุ หรือ ประสบการณ์อื่น ๆ ที่เด็กสนใจ และมีความพึงใจ เมื่อเด็กมีโอกาสนั่งอย่างอิสระจึงใช้ประโยคเพื่อแสดงการให้รายละเอียด ในการบรรยายหรือ ให้ข้อมูลบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่ตนกระทำอยู่ เช่น "จะปั่นสวนสัตว์ ปั่นวัว ปั่นควาย ปั่นหมา" "ปั่นหมู จีบ จีบ จีบ" "ปั่นลต (รถ) ถังกองกำลัง หลีกคับจะปั่นลต(รถ) ถัง วันนี้ลตถังกับปืนใหญ่ ปืนใหญ่ ลต (รถ) ลุ่น ลุ่น (รุ่น) ใหม่มาแล้ว กองกำลังปืนใหญ่ ลตถัง(รถ)" นอกจากนี้เด็กมีการพูดประโยคปฏิเสธเพื่อแสดงการให้รายละเอียด เช่น "เราไม่เห็นมีที่ตักเลน เลอะอะ" "ไม่เห็นมีด้วย เลอะจะตักไอติม"

Hickmann (96) ศึกษาหน้าที่ของประโยคในเด็กอายุ 4 ปีถึง 10 ปี โดยใช้ภาพเรียงลำดับให้เด็กเล่าเรื่อง ผลการศึกษา พบว่า ประโยคที่ได้จากการเล่าเรื่องของเด็กเป็นรูปแบบประโยคบอกเล่าเพื่อให้รายละเอียดมากที่สุด โดยเด็กอายุ 4 ปีพูดประโยคอย่างง่าย และใช้คำ *this, here* บ่อยมากในขณะที่เล่า เช่น

"This is a horse ...he's galloping." "A duck is in a nest here." ส่วนเด็กที่อายุมากกว่าพูดประโยคที่มีความซับซ้อนกว่าเพื่อแสดงการให้รายละเอียด เช่น "The horse is running. The horse was starting at him. The horse is getting ready to jump over the .... um um fence and um...the horse died." การที่เด็กพูดประโยคแสดงการให้รายละเอียดมากที่สุดเนื่องจากเด็กต้องการบรรยายสิ่งที่พบเห็นให้ผู้ฟัง

หน้าที่ปฏิเสธ

การใช้ประโยคเพื่อแสดงการปฏิเสธมักมีคำว่า "ไม่" ปรากฏอยู่ในประโยค (34, 39) พัฒนาการการพูดเพื่อแสดงการปฏิเสธเกิดขึ้นเมื่อเด็กมีอายุประมาณ 17-18 เดือน (2, 3, 8, 12)

Bloom, Lightbown and Hood (27) ศึกษาการใช้ประโยคของเด็กปกติจำนวน 4 คน จากครอบครัวซึ่งใช้เฉพาะภาษาอังกฤษในการสื่อความหมาย ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยวิธีบันทึกวีดิโอการสนทนา ระหว่างเด็กกับบิดา-มารดาของตนเองในขณะมีกิจกรรมร่วมกัน การเก็บข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลของเด็กแต่ละคน ๓-๕ หลายครั้งแตกต่างกัน และระยะเวลาที่ใช้ในเด็กแต่ละคนไม่เท่ากันดังนี้คือ

เด็กคนที่ 1 ได้รับการสังเกตจากผู้วิจัย 5 ครั้งใช้เวลา 41.7 ชั่วโมงตั้งแต่เด็กมีอายุ 19 เดือน 1 สัปดาห์ ถึง 25 เดือน 1 สัปดาห์

เด็กคนที่ 2 ได้รับการสังเกตจากผู้วิจัย 5 ครั้งใช้เวลา 37.2 ชั่วโมงตั้งแต่เด็กมีอายุ 19 เดือน 2 สัปดาห์ ถึง 25 เดือน 2 สัปดาห์

เด็กคนที่ 3 ได้รับการสังเกตจากผู้วิจัย 3 ครั้งใช้เวลา 18.7 ชั่วโมงตั้งแต่

เด็กมีอายุ 21 เดือน ถึง 24 เดือน 2 สัปดาห์

เด็กคนที่ 4 ได้รับการสังเกตจากผู้วิจัย 7 ครั้งใช้เวลา 30.5 ชั่วโมงตั้งแต่
เด็กมีอายุ 21 เดือน 1 สัปดาห์ ถึง 25 เดือน

ข้อมูลที่เก็บได้เป็นถ้อยความทั้งสิ้น 24,711 ถ้อยความ ซึ่งประกอบด้วยถ้อยความ
คำเดียวและถ้อยความหลายคำ ผลการศึกษาครั้งนี้ Bloom และคณะ แบ่งหน้าที่ของ
ประโยคปฏิเสธออกเป็นดังนี้คือ

1. หน้าที่แสดงถึงการไม่มีสิ่งนั้น ปรากฏอยู่ (Nonexistence) หน้าที่ของ
ประโยคปฏิเสธชนิดนี้เด็กมีการเคลื่อนไหว หรือใช้ท่าทางร่วมกับการพูดแสดงการ
ปฏิเสธด้วย และเมื่อเด็กพูดจบก็จะหยุดการเคลื่อนไหว หรือท่าทางนั้น ผลการ
ศึกษาพบว่า มีเด็กในการศึกษานี้พูดปฏิเสธ เพื่อแสดงถึงการไม่มีสิ่งนั้นปรากฏ
อยู่ เช่น ขณะที่เด็กคนที่ 1 ไม่สามารถหมุนสกรูพลาสติกจากวงแหวนได้เด็กพูด
"no turn" ขณะที่เด็กคนที่ 2 ไม่สามารถนำลูกแกะใส่กล่องได้เด็กพูด "I can't
put a lamb in."

2. การไม่ยอมรับ หรือการบอกปัด (Reject) เป็นการแสดงถึงการไม่ยอม
รับสิ่งที่เด็กไม่ต้องการจะทำ หรือ ไม่ยอมรับสิ่งที่เด็กมี บางครั้งเด็กมีการใช้
"I don't want....." เช่น ขณะที่เด็กคนที่ 1 กำลังโยนเศษของสบูลงในถัง
อาบน้ำ เพราะต้องการที่จะใช้สบู่สีชมพูก้อนใหม่ เด็กพูดว่า "no dirty soap"
แสดงถึงการปฏิเสธสบู่ก้อนเก่าที่มีอยู่เพื่อให้ได้สบู่ก้อนใหม่ที่สีสวยกว่า ขณะที่เด็ก
คนที่ 2 ผลักไมโครโฟนออกห่าง เด็กพูด "I don't a microphone" และ
บางครั้งหน้าที่ของประโยคปฏิเสธชนิดนี้แสดงถึง การปฏิเสธการกระทำเพื่อให้ผู้อื่น
ทำให้เช่น เด็กคนที่ 3 เดินออกจากห้องน้ำและไปหา มารดา เด็กพูดว่า
"no flush"

3. หน้าที่ปฏิเสธแสดงการห้าม (Prohibition) หน้าที่นี้มักปรากฏในประโยคที่ผู้ใหญ่พูดกับเด็กมากกว่า เช่น "Don't play with matches."

4. หน้าที่เพื่อปฏิเสธ (denial) เป็นการที่เด็กแสดงการไม่เชื่อถึงความจริงเกี่ยวกับสถานภาพ เช่น แม่ของเด็กคนที่ 1 ให้อรต เด็กเล่นแก่เด็กแล้วพูดว่า "There's the truck." เด็กพูดว่า "no truck" เด็กผู้หนึ่งนำแผ่นกลมเหลืองไว้บนจานให้เด็กคนที่ 1 ดู แล้วเด็กคนนั้นพูดว่า "Here's some scrambled egg." แต่เด็กคนที่ 1 ตอบว่า "That not scrable."

Wode (28) นักวิจัยชาวเยอรมัน ทำการศึกษาการใช้ประโยคปฏิเสธที่บุตรสาวของเขาใช้เป็นภาษาเยอรมัน ผู้วิจัยสังเกต และบันทึกการพูดของเด็กสองครั้งในหนึ่งสัปดาห์เมื่อเด็กมีอายุ 2 ปี ถึง 2 ปี 0.7 เดือน และบันทึกการพูดของเด็ก 3 ครั้งในหนึ่งสัปดาห์เมื่อเด็กมีอายุ 2 ปี 1.19 เดือน ถึง 2 ปี 1.26 เดือน ข้อมูลที่ได้จากการบันทึกครั้งที่ 1 เป็นถ้อยความทั้งหมด 134 ถ้อยความ เด็กพูดประโยคปฏิเสธ 15 ถ้อยความ ส่วนครั้งที่ 2 ได้ถ้อยความทั้งหมด 502 ถ้อยความ ซึ่งเด็กพูดปฏิเสธ 56 ถ้อยความ ผลการศึกษาพบว่า เด็กพูดปฏิเสธเพื่อแสดงการปฏิเสธ (denail) เมื่อไม่เชื่อสิ่งที่ผู้วิจัยเสนอให้ เช่นผู้วิจัยยื่นของเหลวชนิดหนึ่งให้แก่เด็กแล้วพูดว่า "นี่คือนม" เด็กตอบว่า "nein,milch" (no,milk)

นันทนา ประชาฤทธิ์ภักดี (24) ศึกษาการใช้ประโยคในภาษาไทยโดยวิเคราะห์ภาษาพูดของเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1 และชั้นอนุบาล 2 ของโรงเรียนสามเสน จำนวน 12 คน อายุระหว่าง 3 ปีถึง 6 ปี บันทึกเสียงพูดของเด็กเหล่านี้เฉพาะสถานการณ์ในชั้นเรียน และขณะที่เด็กสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น ผลการศึกษา

พบว่าในสถานการณ์ที่เด็กสนทนากับเพื่อน ขณะที่เด็กอนุบาลชั้นปีที่ 1 เด็กทำกิจกรรมปั้นดินน้ำมัน เด็กหญิงคนหนึ่งปั้นเป็นรูปขวด และเมื่อบอก เด็กกล่าวว่าประโยคต่อไปนี้เป็น "นี่มีรูปร่างนี้ใส่ยาไม่ได้" ส่วนเด็กอีกคนนั่งเก้าอี้แล้วพูดว่า "ไม่เล่นปั้นดินน้ำมันอะ" ส่วนในสถานการณ์ที่ครูประจำชั้นสนทนากับเด็กนักเรียน ครูพูดประโยคปฏิเสธเพื่อทำหน้าที่ห้าม เนื่องจากครูประจำชั้นต้องทำหน้าที่ควบคุมให้เด็กอยู่ในระเบียบ และสนใจบทเรียน เช่น ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ครูสอนวิชาสร้างเสริมทักษะภาษาไทย ครูให้นักเรียนพูดหน้าชั้น เมื่อเด็กเดินออกไป และเริ่มต้นพูด

ครู : อย่าเพิ่งคะ ไปพูดตรงนั้น (ชี้ไปที่เครื่องบันทึกเสียง)

หน้าที่ชักชวนชี้แนะ

เด็กสามารถใช้ประโยคเพื่อทำหน้าที่ชักชวนชี้แนะ เมื่ออายุ 3 ปีขึ้นไป เนื่องจากเด็กเรียนรู้กฎไวยากรณ์ทางภาษาที่ยังยากซับซ้อนมากขึ้น และมีความรู้เกี่ยวกับโลกมากขึ้น รวมทั้งเด็กมีความต้องการที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (16, 26) การพูดเพื่อแสดงการชักชวนชี้แนะมักปรากฏอยู่ในรูปแบบของประโยคบอกเล่า และประโยคคำถาม (16, 39)

Mitchell-Kernan and Kernan (29) ศึกษาหน้าที่ของคำถามในเด็กอเมริกันผิวดำ 4 คน อายุ 7 ปีถึง 12 ปีให้เด็กเล่นบทบาทสมมติซึ่งเหมือนกับสถานการณ์ที่ใช้ในการสนทนาจริงๆ เช่น การทะเลาะเบาะแว้งในครอบครัว บันทึกเสียงการสนทนาของเด็กลงในเครื่องบันทึกเสียง ผลการศึกษาพบว่าเด็กใช้ประโยคคำถามในหน้าที่ 3 อย่างคือ เพื่อขออนุญาตทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หน้าที่เพื่อการชักชวนชี้แนะให้ผู้อื่นทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และคำถามเพื่อขอร้องให้ผู้อื่นทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้

James and Seebach (26) ศึกษาหน้าที่ของคำถามที่เด็ก 24 คนใช้ถาม แบ่งเด็กออกเป็น 4 กลุ่มแต่ละกลุ่มมีอายุเฉลี่ยคือ 2 ปี 4 เดือน 3 ปี 5 เดือน 4 ปี 5 เดือน และ 5 ปี 7 เดือน บันทึกเสียงคำสนทนาของเด็กในสถานการณ์ต่างๆ คือ ขณะทำกิจกรรมกลุ่ม ขณะเล่นตามธรรมชาติทั้งในและนอกห้องเรียน และขณะพักผ่อนหรือรับประทานอาหารกลางวัน การเก็บข้อมูลในเด็กแต่ละคนใช้เวลา 5 ชั่วโมงสำหรับแต่ละสถานการณ์ เด็กเล็กซึ่งมีความสามารถทางภาษาจำกัดจะใช้เวลาเก็บข้อมูลเพิ่มขึ้น ทำการถ่ายถอดเสียงคำสนทนาและจดบันทึกคำถามที่เด็กใช้ถามลงในแบบฟอร์ม รวมทั้งจดพฤติกรรมที่ไม่ใช่การพูดไว้ด้วย คำถามที่นำมาศึกษาได้แก่ คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ และคำถามที่แสดงการถาม ผลการศึกษาพบว่า เด็กเริ่มใช้คำถามเพื่อการชักชวนชี้แนะได้เมื่ออายุ 3 ปีขึ้นไป เนื่องจากประโยคคำถามเพื่อการชักชวนชี้แนะ เป็นการพูดโดยละข้อความบางอย่างไว้ และพูดเพื่อให้ผู้ฟังทำสิ่งต่างๆ ตามความต้องการของผู้พูด เด็กใช้คำถามเพื่อการชักชวนชี้แนะเพิ่มขึ้นตามอายุ เนื่องจากเด็กเรียนรู้กฎไวยากรณ์ทางภาษาที่ยุ่งยากซับซ้อนมากขึ้น มีความรู้เกี่ยวกับโลกเพิ่มขึ้น เด็กจึงใช้คำถามเพื่อการชักชวนชี้แนะได้ยาวและซับซ้อนมากขึ้น

นันทนา ประชาฤทธิ์ภักดี (24) ศึกษาหน้าที่ของคำถามในภาษาไทยโดยวิเคราะห์ภาษาพูดของเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1 และอนุบาล 2 ของโรงเรียนสามเสน จำนวน 12 คน อายุระหว่าง 3 ปีถึง 6 ปี บันทึกเสียงพูดของเด็กเหล่านี้เฉพาะสถานการณ์ในชั้นเรียน แบ่งการบันทึกเสียงออกเป็น 2 ส่วนคือขณะครูประจำชั้นสนทนากับเด็กนักเรียน และขณะที่เด็กสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น พบว่า ขณะที่เด็กสนทนากับเพื่อนร่วมชั้น เด็กพูดประโยคบอกเล่าเพื่อต้องการชักชวนให้เพื่อนกระทำตาม หรือเห็นด้วยกับตนเอง เช่น "ไปเล่นขนมคก (ครก) กันเถอะ" "ต้องนั่งทางนี้มานั่งทางนี้ดีกว่า"

วิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ศึกษาหน้าที่ของการใช้คำถามของเด็กจำนวน 9 คน อายุระหว่าง 3 ปีถึง 6 ปี โดยแบ่งเด็กออกเป็น 3 ช่วงอายุคือ 3 ปี ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือนและ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน ช่วงอายุละ 3 คน ผู้วิจัยได้ทำการบันทึกคำสนทนาของเด็กในสถานการณ์ต่างๆ 3 สถานการณ์คือ ขณะที่เด็กทำกิจกรรมกลุ่มที่ครูเป็นผู้กำหนดในชั้นเรียน ขณะที่เด็กเล่นอย่างอิสระ และขณะที่กำลังรับประทานอาหารว่าง ผลการศึกษาพบว่าเด็กอายุ 3 ปีถึง 3 ปี 11 เดือน และ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ใช้คำถามเพื่อชักชวนซึ่งกันและกันน้อยที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากเด็กในช่วงอายุดังกล่าวมีความสามารถและมีพัฒนาการทางภาษาจำกัดรวมทั้งมีความรู้เกี่ยวกับโลกจำกัด เช่น "บายสวย เป๊ยบ คุณคูกูมาแข่งกันม๊ยคะว่าไคจะละบายสวยก่าคะ" "คูกับดินสอกดผมเป็นไงคับ ถ้าไคละบายสวยจะไค่ดินสอกดผมคับ"

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

การศึกษาการใช้ประโยชน์ของเด็กอายุ 4 ปี ถึง 6 ปี โดยใช้ภาพเรียงลำดับเหตุการณ์วิธีดำเนินการวิจัยดังรายละเอียดต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเจาะจงในการเลือกเขตการศึกษา และโดยวิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) กล่าวคือเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล จากโรงเรียนเอกชนในเขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 โรงเรียน ซึ่งได้จากการจับสลากชื่อโรงเรียนเอกชน ที่มีชั้นอนุบาลในเขตบางกะปิ จากนั้นผู้วิจัยนำรายชื่อเด็กจากโรงเรียนทั้ง 5 โรงเรียนใส่กล่องแบ่งตามช่วง อายุ และเพศ สำหรับการแบ่งช่วงอายุนั้นจะนับอายุเด็กถึงวันที่ทำการทดสอบ โดยแบ่งเป็น 3 ช่วงอายุช่วงอายุละ 1 ปีคือ

1. ช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน
2. ช่วงอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน
3. ช่วงอายุ 6 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน

ในแต่ละช่วงอายุจับสลากเป็นเด็กชาย และเด็กหญิงกลุ่มละ 35 คนรวมกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 210 คน

สำหรับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ส่วนใหญ่เด็ก เป็นบุตรคนแรก คิดเป็นร้อยละ 62.40 สมาชิกในครอบครัวส่วนใหญ่มี 4 คน คิดเป็นร้อยละ 83.8 ระดับการศึกษาของบิดา และมารดาอยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 34.8 และ 30.0 ตามลำดับ ส่วนรายได้รวมของบิดา มารดาต่อเดือนมีมากกว่า 13,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 56.2

คุณสมบัติของเด็กที่ใช้ เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างต้อง เป็นเด็กปกติที่ไม่มีปัญหา ซึ่งสังเกตได้ทางด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านการได้ยิน และด้านสติปัญญาโดยพิจารณาจากลักษณะภายนอกที่เห็น ได้ชัดเจน และ สังเกตจากพฤติกรรมของเด็กขณะพูดคุยสนทนาโต้ตอบกับผู้วิจัยก่อน เริ่มทำการทดสอบ ส่วนด้านสติปัญญาประเมินโดยให้เด็กวาดรูป เรขาคณิตตาม เกณฑ์มาตรฐานของ Illingworth (92) มีรายละเอียดดังนี้

รูปทรง เรขาคณิตที่ทำการทดสอบ	อายุที่ทำได้
ลอกแบบรูปกากบาท	4 ปี
ลอกแบบรูปสี่ เหลี่ยม	4 ปี 6 เดือน
ลอกแบบรูปสาม เหลี่ยม	5 ปี
ลอกแบบรูปสี่ เหลี่ยมรูปว่าว	6 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. เครื่องบันทึกเสียง SHARP รุ่น QT 259 พร้อมลำโพงติดกับตัวเครื่อง และไมโครโฟน และแถบบันทึกเสียงแบบตลับ ONPA AD-C90 ใช้บันทึกคำสนทนา

ทั้งสองด้าน

2. แบบบันทึกผล แบ่งเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวเด็กเช่น ชื่อ - นามสกุล วันเดือนปีเกิด อายุ โรงเรียน ชั้นเรียน เป็นต้น

ตอนที่ 2 รูปทรงเรขาคณิตตามเกณฑ์มาตรฐานของ Illingworth (92) และที่ว่างสำหรับให้วาดตามแบบ

ตอนที่ 3 แบบบันทึกข้อความที่เด็กพูด

3. แบบทดสอบ เป็นภาพการ์ตูนขนาด 3.5 x 5 นิ้ว วาดและระบายสีสดใส ซึ่งเป็นภาพวาดแสดงเรื่องราวต่อเนื่องใน 1 เรื่อง ซึ่งประกอบด้วยภาพ 3-4 ภาพ ภาพทั้ง 7 เรื่องจะแบ่งเป็นเรื่องให้ผู้วิจัยใช้ เป็นสื่อกระตุ้นให้เด็กแสดงความสามารถในการบรรยายภาพจำนวน 5 เรื่อง และอีก 2 เรื่องผู้วิจัยนำมาเป็นตัวอย่างเพื่อเล่าให้เด็กฟังก่อนที่จะทดสอบจริง

การดำเนินการวิจัย แบ่งเป็นขั้นตอนดังนี้

การสร้างเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการทดสอบการใช้ประโยคของเด็กโดยคัดเลือกเรื่องจากภาพในหนังสือแบบเรียนของเด็กชั้นอนุบาล เนื่องจากหนังสือเหล่านี้ได้รวบรวมคำศัพท์ และเรื่องราวที่เด็กอายุ 4-5 ปีสนใจ โดยใช้หลักเกณฑ์ดังนี้

1. หนังสือนั้นต้องเป็นหนังสือที่ได้รับการรับรองจากกระทรวงศึกษาธิการ
2. เรื่องแต่ละเรื่องของภาพ เรียงลำดับเหตุการณ์ ที่ผู้วิจัยนำมาสร้างเป็นแบบ

ทดสอบจะต้องมีความถี่ของเรื่อง 80 เปอร์เซ็นต์ปรากฏในหนังสือทั้งหมดที่นำมาใช้อ้างอิงจำนวน 10 เล่ม

ได้เรื่องจากหนังสือเหล่านี้ทั้งหมด 17 เรื่อง แล้วนำมาให้ผู้ทรงคุณวุฒิ และ/หรือมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านพัฒนาการทางภาษาของเด็ก โดยพิจารณาว่าเป็นเรื่องที่เด็กอายุ 4-6 ปีคุ้นเคย บุคคลเหล่านี้คือ

1. อาจารย์ประจำโครงการภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย จำนวน 3 ท่านแต่ละท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์ด้านคลินิกตรวจการได้ยินและแก้ไขการพูดมากกว่า 5 ปี

2. ครูผู้สำเร็จการศึกษา การศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาอนุบาล จำนวน 5 ท่าน และมีประสบการณ์ด้านการสอนเด็กนักเรียนในชั้นอนุบาลไม่น้อยกว่า 3 ปี

ถ้าเรื่องใดไม่ผ่านการยอมรับจากบุคคลดังกล่าวก็จะคัดเลือกเรื่องอื่นแทน

2. การจัดทำรูปภาพนำเรื่องทั้งหมดมาวาดใหม่ โดยมีลักษณะสำคัญของรูปภาพดังนี้

1. เป็นภาพวาดการ์ตูนที่มีความชัดเจน

2. ขนาดของภาพ 3.5 x 5 นิ้ว ระบายสีสดใส

3. ภาพที่วาดแสดงเรื่องราวต่อเนื่องในแต่เรื่องจะประกอบด้วยภาพ 3- 4

ภาพต่อเรื่อง

การหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นทั้งหมด 17 เรื่องไปทดลองใช้กับเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 30 คน แบ่งออกเป็น 3 ช่วงอายุคือ อายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน อายุ 5 ปีถึง 5 ปี

11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน ช่วงอายุละ 10 คน เป็นชาย 5 คน และ หญิง 5 คน เพื่อคัดเลือกเรื่องจาก 17 เรื่องให้เหลือเพียง 7 เรื่อง ซึ่งต้องเป็นเรื่องที่มีค่าความเชื่อถือได้ 85 % และสามารถกระตุ้นเด็กพูดออกมาเป็นประโยคได้มากที่สุด หากภาพใดภาพหนึ่งจากเรื่องทั้ง 7 เรื่องไม่ชัดเจนจะนำภาพนั้นมาปรับปรุงแก้ไข โดยพิจารณาร่วมกับอาจารย์ผู้ควบคุมการวิจัย สิ่งที่ได้จากการปรับปรุงแก้ไขมีดังนี้

1. คำสั่งที่ใช้กระตุ้นให้เด็กสามารถเล่าเรื่องได้มากที่สุด
2. แบบทดสอบ แก้ไขภาพ เพื่อให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น

การทดลองใช้แบบทดสอบ

ดำเนินการโดย ผู้วิจัยนำเครื่องมือไปทดลองใช้กับ เด็กชั้นอนุบาลกลุ่มที่มีการทดสอบหาค่าความ เชื่อมั่นของ เครื่องมือ แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้คำสั่งที่ใช้ และแบบทดสอบมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง

การดำเนินการทดสอบกระทำโดยผู้วิจัยซึ่ง เริ่มทำการทดสอบในระหว่าง เดือน พฤศจิกายน 2537 ถึงเดือน มกราคม 2538 ใช้เวลาทดสอบโดยเฉลี่ยคนละประมาณ 20 นาทีโดยทดสอบเป็นรายบุคคล ในห้องที่เงียบปราศจากสิ่งรบกวนที่จะดึงความสนใจของเด็กไปจากการทดสอบ เป็นห้องที่มีแสงสว่างพอเพียงและอากาศถ่ายเทได้

สะดวก ในขณะที่ทำการทดสอบมีการสังเกตพฤติกรรมการฟังคำพูดสนทนา โดยผู้วิจัย
 ชวนเด็กสนทนาเรื่องเกี่ยวกับตัวเด็ก เช่น ชื่อเล่นของเด็ก อาชีพของบิดามารดา
 จำนวนพี่น้องในครอบครัว และการเดินทางไปโรงเรียน พร้อมกับบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับ
 ตัวเด็กตามแบบบันทึกผล ซึ่งเป็นการคัดกรองเด็กที่มีปัญหาด้านการได้ยิน และ
 สร้างความคุ้นเคยกับเด็ก ต่อจากนั้นให้เด็กวาดรูปทรงเรขาคณิตตามแบบลงใน
 กระดาษคำตอบ เพื่อเป็นการคัดกรองเด็กที่มีปัญหาการมองและปัญหาด้านสติปัญญา ถ้า
 เด็กผ่านการทดสอบทั้งสองอย่างนี้จึงให้เริ่มทำแบบทดสอบแต่ถ้าไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด
 จะเลือกเด็กคนใหม่ที่มีคุณสมบัติตรงตามที่กำหนดโดยจับสลากชื่อขึ้นมาใหม่ เมื่อได้
 ข้อมูลส่วนที่หนึ่งเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจึงวางภาพตัวอย่างที่เป็นภาพเรียงลำดับ
 เหตุการณ์เรื่องที่ 1 เรื่อง "ฝนตก" ตรงหน้าเด็กแล้วผู้วิจัยอธิบายวิธีการทดสอบให้
 เด็กเข้าใจโดยพูดให้ชัดเจนมีอัตราการใช้คำพูด และเสียงดังตามปกติ โดยผู้วิจัยใช้คำสั่ง
 "ครูจะเรียงภาพการ์ตูนให้หนูดูแล้วครูเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในภาพให้หนูฟังหนึ่งครั้ง
 ก่อน แล้วหนูเล่าให้ครูฟังใหม่ นะคะ" ซึ่งเรื่องที่ผู้วิจัยเล่าให้เด็กทุกคนฟังนี้เนื้อหาของ
 เรื่องที่เล่าจะเหมือนกันทุกครั้งคือ ในเรื่องที่เล่าจะประกอบด้วยทั้ง ประโยค
 บอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม เป็นต้น เมื่อผู้วิจัยเล่าเรื่องที่ 1 จบ เด็ก
 จะเป็นผู้เล่าเรื่องนั้นซ้ำ ซึ่งเรื่องที่เด็กเล่าไม่จำเป็นต้องเหมือนกับที่ครูเล่า หลังจาก
 จากที่เด็กเล่าเรื่องที่ 1 จบ ผู้วิจัยนำภาพเรียงลำดับเหตุการณ์เรื่องที่ 2 เรื่อง
 "ชื่อของให้แม่" วางตรงหน้าเด็กแล้วใช้วิธีการเช่นเดียวกับภาพตัวอย่างเรื่องที่ 1
 ต่อจากนั้นผู้วิจัยจึงวางแบบทดสอบตรงหน้าเด็กแล้วพูดกับเด็กว่า "เรื่องใหม่ให้หนู
 เป็นคนเล่าเอง ครูจะไม่เล่าแล้วนะ หนูเห็นอย่างไรก็เล่าให้ครูฟังไม่มีผิดมีแต่ถูก"
 ขณะเดียวกันผู้วิจัยได้กระตุ้นเด็กหลังจากที่เด็กบรรยายภาพแล้วหยุด เช่น "แล้วเขา
 คุยอะไรกัน" หรือ"มีอีกไหม" และเตรียมคำพูดเสริมแรงไว้ใช้ในระหว่าง และ
 หลังการดูภาพแต่ละภาพ การบันทึกข้อมูลผู้วิจัยจดบันทึกคำตอบ และใช้บันทึกเสียง
 ร่วมด้วย หลังจากนั้นนำเทปมาถอดเสียงของเด็กที่ได้ขณะทดสอบโดยทำทันทีแบบ

วันต่อวัน เพื่อความสะดวกชัดเจนในการจำแนกเสียง เด็กแต่ละคนโดยถอดเสียงเป็น
ตัวหนังสือภาษาไทยธรรมดา และ ตรวจสอบการถอดเสียง 3 ครั้งเพื่อให้แน่ใจว่า
ใกล้เคียงกับเสียงพูดของเด็กที่ได้จากเครื่องบันทึกเสียง และ เพื่อหลีกเลี่ยงความผิดพลาด
ก่อนที่จะนำข้อมูลไปวิเคราะห์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

การวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลด้วย เครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จ
รูป SPSS/PC โดยใช้สถิติดังนี้ ค่าร้อยละ Z-test for proportion

บทที่ 4

ผลของการวิจัย

การศึกษากการใช้ประโยคในครั้งนี เป็นการศึกษาถ้อยความที่เด็ก 210 คน อายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน โดยพบว่า อาชีพ การศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของบิดามารดา เพศ ลำดับที่ของพี่น้อง จำนวนพี่น้อง สภาพแวดล้อมของเด็ก และ การเรียนรู้ของเด็กไม่มีความสัมพันธ์กับชนิดของประโยค และหน้าที่ของประโยคที่พูด และสามารถสรุปผลการวิเคราะห์ประโยคที่เด็กพูดเมื่อคุณภาพเรียงลำดับ เหตุการณ์ได้ดังนี้

1. ชนิดของประโยค

จากการวิเคราะห์ชนิดของประโยคทั้งหมดที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน พูดเมื่อคุณภาพเรียงลำดับเหตุการณ์พบว่า เด็กทั้ง 3 กลุ่มอายุพูดประโยคบอกเล่ามากที่สุด (ร้อยละ 92.97, 91.57 และ 89.85 ตามลำดับ) โดยสัดส่วนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น ในขณะที่ประโยคคำถามเป็นประโยคที่ใช้ในลำดับรองลงมา (ร้อยละ 4.02, 5.18 และ 6.64 ตามลำดับ) และสัดส่วนของประโยคชนิดนี้จะเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น อย่างไรก็ตามประโยคปฏิเสธเป็นประโยคที่เด็กใช้น้อยที่สุด และสัดส่วนการใช้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$) ระหว่างกลุ่มอายุต่างๆ (ร้อยละ 3.01, 3.25 และ 3.5 ตามลำดับ) รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ความถี่และร้อยละของประโยชน์ชนิดต่างๆ ที่เด็กพูดเมื่อคุณภาพเรียงลำดับ
เหตุการณ์จำแนกตามอายุ

ชนิดของประโยค	ช่วงอายุ (ปี/เดือน)					
	4/0 - 4/11		5/0 - 5/11		6/0 - 6/11	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ประโยคบอกเล่า	2,501	92.97 ^a	2,595	91.57 ^b	2,381	89.85 ^c
ประโยคคำถาม	108	4.02 ^a	147	5.18 ^b	176	6.64 ^c
ประโยคปฏิเสธ	81	3.01 ^a	92	3.25 ^a	93	3.51 ^a
รวม	2,690	100.00	2,834	100.00	2,650	100.00

หมายเหตุ a, b, c ตัวอักษรที่ไม่เหมือนกันในบรรทัดเดียวกันแสดงถึงความแตกต่างกัน
ของสัดส่วนชนิดของประโยคที่เด็กพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

2. ชนิดของประโยคคำถาม

เมื่อวิเคราะห์ชนิดของประโยคคำถามที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูด เมื่อคุณภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์จากจำนวนประโยคคำถามแต่ละช่วงอายุ โดยจำแนก ชนิดของประโยคคำถาม เหล่านี้พบว่า

ชนิดของประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ เป็นคำถามที่เด็กอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือนพูดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 30.56 จากจำนวนประโยคคำถาม ทั้งสิ้น 108 ประโยค ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และเด็กอายุ 6 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือนพูดคำถามชนิดนี้เป็นลำดับสองคิดเป็นร้อยละ 19.05 จากจำนวน ประโยคคำถามทั้งสิ้น 147 ประโยค และ ร้อยละ 19.89 จากจำนวนประโยค คำถามทั้งสิ้น 176 ประโยคตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการพูด คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ระหว่างอายุต่างๆ แล้วพบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูดคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่มากกว่ากลุ่มของเด็กอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

ชนิดของประโยคคำถามที่มีคำว่า "ใคร" เป็นคำถามที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูดเป็นลำดับสอง คิดเป็นร้อยละ 25.92 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 108 ประโยค แต่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี พูดคำถามที่มีคำว่า "ใคร" เป็นลำดับหนึ่งคิดเป็นร้อยละ 34.69 จากจำนวน ประโยคคำถามทั้งสิ้น 147 ประโยคและร้อยละ 27.84 จากจำนวนประโยคคำถาม ทั้งสิ้น 176 ประโยค ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการพูดคำถามที่มีคำว่า "ใคร" ระหว่างกลุ่มอายุต่างๆ พบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดคำถามที่มีคำว่า "ใคร" ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)

ขณะที่ชนิดของประโยคคำถามที่มีคำว่า "เมื่อไหร่" เป็นชนิดของประโยคคำถามที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนไม่ได้พูดเลย ส่วนเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดเป็นลำดับสุดท้ายคิดเป็นร้อยละ 1.36 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 147 ประโยค และ ร้อยละ 2.26 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 176 ประโยค แต่เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการพูดคำถามที่มีคำว่า "เมื่อไหร่" ระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่า เด็กทั้งสามกลุ่มพูดคำถามที่มีคำว่า "เมื่อไหร่" ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

สำหรับการเปรียบเทียบความแตกต่างของชนิดของ ประโยคคำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" "อย่างไร" "ก็" "เท่าไหร่" พบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดคำถามเหล่านี้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความถี่และร้อยละของชนิดของประโยคคำถาม เมื่อ เด็กดูภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์จำแนกตามอายุ

ชนิดของประโยค- คำถาม	ช่วงอายุ (ปี/ เดือน)					
	4/0- 4/11		5/0-5/11		6/0-6/11	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
คำถามใช่-ไม่ใช่	33	30.56 ^a	28	19.05 ^b	35	19.89 ^b
ใคร	28	25.92 ^a	51	34.69 ^a	49	27.84 ^a
อะไร	18	16.67 ^a	17	11.56 ^b	12	6.82 ^b
ที่ไหน	10	9.26 ^a	13	8.84 ^a	17	9.66 ^a
ทำไม	9	8.33 ^a	20	13.61 ^{ab}	30	17.05 ^b
อย่างไร	4	3.70 ^a	7	4.77 ^a	10	5.69 ^a
กี่	3	2.78 ^a	4	2.72 ^a	11	6.25 ^a
เท่าไหร่	3	2.78 ^a	5	3.40 ^a	8	4.54 ^a
เมื่อไหร่	0	0.00 ^a	2	1.36 ^a	4	2.26 ^a
รวม	108	100.00	147	100.00	176	100.00

หมายเหตุ a, b หมายถึง ตัวอักษรที่ไม่เหมือนกันในบรรทัดเดียวกันแสดงความแตกต่างกันของสัดส่วนชนิดของประโยคคำถามที่ เด็กพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

2. หน้าทีของประโยค

เมื่อวิเคราะห์หน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูด เมื่อคุณภาพเรียงลำดับเหตุการณ์จากจำนวนประโยคแต่ละช่วงอายุ จำแนกชนิดของหน้าที่ของประโยค

หน้าที่ เพื่อแสดงการให้รายละเอียด เป็นหน้าที่ของประโยคที่เด็กทุกกลุ่มอายุพูดมากที่สุด (ร้อยละ 90.15, 87.51 และ 82.57 ตามลำดับ) โดยมีสัดส่วนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น

หน้าที่ เพื่อแสดงการขอรายละเอียด เป็นหน้าที่ของประโยคที่เด็กทุกกลุ่มอายุพูดเป็นลำดับสอง (ร้อยละ 3.61, 4.66 และ 5.70 ตามลำดับ) โดยมีสัดส่วนมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น

และหน้าที่ เพื่อแสดงการชักชวนชี้แนะ เป็นหน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน พูดเป็นลำดับสุดท้ายคิดเป็นร้อยละ 0.89 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,690 ประโยค ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่ของประโยคชนิดนี้เป็นลำดับสี่ คิดเป็นร้อยละ 2.08 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,834 ประโยค และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่ของประโยคเพื่อแสดงการชักชวนชี้แนะเป็นลำดับสาม คิดเป็นร้อยละ 4.07 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,650 ประโยค ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบการพูดหน้าที่ของประโยคเพื่อแสดงการชักชวนชี้แนะระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่า เด็กทุกกลุ่มอายุพูดหน้าที่ของประโยคเพื่อแสดงการชักชวนชี้แนะโดยมีสัดส่วนมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น

นอกจากนี้หน้าที่ของประโยคเพื่อแสดงการสั่ง เป็นหน้าที่ของประโยคอีกชนิดหนึ่งที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูดเป็นลำดับสุดท้าย และเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนก็พูดหน้าที่ของประโยคชนิดนี้เป็นลำดับสุดท้าย

เช่นกัน (ร้อยละ 0.89, 0.53 และ 1.21 ตามลำดับ) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการพูดหน้าทีของประโยคชนิดนี้พบว่า เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน พูดหน้าทีของประโยคเพื่อแสดงการสั่งน้อยกว่าเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

เมื่อวิเคราะห์หน้าทีของประโยคชนิดอื่น ๆ ที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน พบว่า หน้าทีเปิดการสนทนาเป็นหน้าทีของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดน้อยกว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) และหน้าทีเพื่อแสดงการขอร้องเป็นหน้าทีของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และ อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดน้อยกว่าเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ขณะเดียวกันหน้าทีของประโยคเพื่อแสดงการปฏิเสธเป็นหน้าทีของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูดน้อยกว่าเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ความถี่และร้อยละของหน้าที่ของประโยคชนิดต่างๆ ที่เด็กพูดเมื่อคุณภาพ
เรียงลำดับเหตุการณ์จำแนกตามอายุ

หน้าที่ของ ประโยค	ช่วงอายุ (ปี/เดือน)					
	4/0 - 4/11		5/0 - 5/11		6/0 - 6/11	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ให้รายละเอียด	2,425	90.15 ^a	2,480	87.51 ^b	2,188	82.57 ^c
ขอรายละเอียด	97	3.61 ^a	132	4.66 ^b	151	5.70 ^c
เปิดการสนทนา	54	2.01 ^a	82	2.89 ^b	50	1.89 ^a
ขอเรื่อง	41	1.52 ^a	38	1.34 ^a	83	3.13 ^b
ปฏิเสธ	25	0.93 ^a	28	0.99 ^{ab}	38	1.43 ^b
ชักชวนชี้แนะ	24	0.89 ^a	59	2.08 ^b	108	4.07 ^c
สั่ง	24	0.89 ^{ab}	15	0.53 ^b	32	1.21 ^a
รวม	2,690	100.00	2,834	100.00	2,650	100.00

หมายเหตุ a, b, c ตัวอักษรที่ไม่เหมือนกันในบรรทัดเดียวกันแสดงความแตกต่างกัน
ของสัดส่วนชนิดของประโยคที่เด็กพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

บทที่ 5

อภิปราย สรุป และข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาคำการใช้ประโยคจากถ้อยความ เมื่อคุณภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ของเด็ก 210 คน อายุระหว่าง 4 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ชนิดของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูด

เมื่อพิจารณาถึงประโยคทั้งหมดที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดจากการคุณภาพเรียงลำดับเหตุการณ์พบว่า ชนิดของประโยคที่เด็กทุกกลุ่มอายุพูดคือ ประโยคบอกเล่าประโยคคำถามและประโยคปฏิเสธ เด็กทุกกลุ่มอายุพูดประโยคบอกเล่ามากที่สุด โดยที่เด็กพูดประโยคบอกเล่าน้อยลงเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนประโยคคำถามซึ่งเด็กพูดได้มากเป็นอันดับสองเมื่ออายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน ซึ่งเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นเด็กพูดประโยคคำถามได้มากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และชนิดของประโยคที่เด็กทุกกลุ่มอายุน้อยที่สุดคือประโยคปฏิเสธ (ตารางที่ 1)

ประโยคบอกเล่า เป็นชนิดของประโยคที่เด็กทุกกลุ่มอายุพูดมากที่สุด (ตารางที่ 1) ผลการศึกษาค้นคว้านี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Smith (52); Mitchell-Kernan (91) และ นันทนา ประชาอุทธีภักดี (24) ที่พบว่าเด็กทุกกลุ่มอายุพูดประโยคบอกเล่ามากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากประโยคบอกเล่ามีรูปแบบประโยคที่ง่าย และมีโครงสร้างทางไวยากรณ์ไม่ซับซ้อน (15) และเป็นการบอกเรื่องราวหรือเล่าเหตุการณ์ทั่วไป (34, 38)

เมื่อพิจารณาถึงการพูดประโยคบอกเล่าในช่วงอายุต่างๆ แล้ว พบว่าเด็กในช่วงอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดประโยคบอกเล่าได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 1) โดยสัดส่วนของการพูดประโยคบอกเล่าจะลดลงเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนมีพัฒนาการการเรียนรู้ประโยคที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ซับซ้อนน้อย (15) และพัฒนาการการเรียนรู้ประเภทของคำศัพท์มีจำกัดกว่าเด็กอีกสองกลุ่ม เมื่อเด็กได้รับการกระตุ้นจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ซึ่งเป็นภาพนิ่งไม่มีการเคลื่อนไหว และไม่มีการแสดงให้เห็นถึงการโต้ตอบของตัวละครในภาพ เด็กจึงพูดประโยคบอกเล่าเพื่อบรรยาย และ อธิบายเรื่องราวจากภาพ เป็นส่วนใหญ่ (96) ขณะที่เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เด็กเริ่มมีพัฒนาการด้านคำศัพท์หลากหลายขึ้น กล่าวคือนอกจากเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนจะมีการเรียนรู้ในเรื่องของชื่อสัตว์ สิ่งของและสถานที่แล้วเด็กยังมีการเรียนรู้ และ เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับเวลา (1, 26, 76, 79, 84) และมีพัฒนาการทางความคิดในเรื่องของจำนวนด้วย (45, 97, 97) และเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนมีพัฒนาการการเรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อนขึ้น เด็กเรียนรู้เกี่ยวกับโลกมีความคิดที่เป็นนามธรรมมากขึ้น (1, 18, 76) เด็กจึงนำคำศัพท์ที่เรียนรู้มาสร้างเป็นประโยคชนิดต่าง ๆ มากขึ้น เมื่อเด็กดูภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ เช่น มีการพูดประโยคคำถามร่วมกับการพูดประโยคบอกเล่า โดยเล่าเป็นเรื่องราวแสดงการพูดโต้ตอบของตัวละครในภาพมากกว่าการบรรยายภาพ หรือ อธิบายเรื่องราวจากภาพ จึงส่งผลให้เด็กพูดประโยคบอกเล่าลดลงเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เหตุผลอีกประการหนึ่งอาจเนื่องมาจาก เด็กที่มีอายุมากกว่าได้รับประสบการณ์จากที่บ้าน และ ที่โรงเรียนด้วยการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ครู และบุคคลต่าง ๆ รอบตัวมากกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า (41, 50) ประกอบกับเด็กที่มีอายุมากกว่าย่อมมีวุฒิภาวะมากกว่าทำให้เด็กพัฒนาความสามารถ และทักษะต่าง ๆ ได้ดีกว่า (41, 99)

ดังนั้น เมื่อ เด็กได้รับการกระตุ้นจากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เด็กที่มีอายุมากกว่าจึงสามารถ เชื่อมโยงสิ่งที่เด็กเห็นจากภาพ เข้ากับ ประสบการณ์ที่เด็กเคย เรียนรู้มาได้ดีกว่า อีกทั้งเด็กมีพัฒนาการทางภาษาที่หลากหลายกว่าจึงทำให้เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน และ อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดประโยคบอกเล่าเพื่อบรรยาย หรือ อธิบายภาพน้อยกว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนตามลำดับ การศึกษาในครั้งนี้ให้ผลแตกต่างจากการศึกษาของ Mitchell-Kernan (91) ที่พบว่าเด็กที่มีอายุมากกว่าพูดประโยคบอกเล่ามากกว่า ทั้งนี้เนื่องมาจากวิธีการเก็บข้อมูลต่างกัน โดย การศึกษาของ Mitchell-Kernan (91) ใช้วิธีบันทึกถ้อยความการพูดของเด็กหญิง ผิดคำจำนวน 2 คนที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน และอายุ 5 ปี ในสถานการณั้ธรรมชาติ ทำให้เด็กมีอิสระในการเลือกเนื้อหาของเรื่องมาพูด และ เด็กมีโอกาสในการพูดโต้ตอบกันซึ่งเด็กอายุ 5 ปี อาจจะมีการพูดเพื่อให้ข้อมูลมากกว่าเด็กอายุ 4 ปี 6 เดือน จึงพบว่าเด็กอายุมากกว่าพูดประโยคบอกเล่ามากกว่า

ประโยคคำถาม เป็นชนิดของประโยคที่เด็กทุกกลุ่มอายุใช้มาก เป็นอันดับสอง (ตารางที่ 1) ผลของการศึกษานี้ให้ผลคล้ายคลึงกับการศึกษาของ Smith (76) , Mitchell-Kernan (91) และ นันทนา ประชาอุทธีภักดี (24) ที่พบว่าเด็กทุกกลุ่มอายุพูดประโยคคำถามน้อยกว่าประโยคบอกเล่า ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพัฒนาการการใช้ประโยคคำถามมีรูปแบบของไวยากรณ์ที่ซับซ้อนกว่า (12, 71,80) เหตุผลอีกประการหนึ่ง สำหรับการศึกษานี้ที่ทำให้ เด็กทุกกลุ่มอายุพูดประโยคคำถามเป็นอันดับสองอาจเนื่องมาจาก ลักษณะของประโยคคำถามที่ได้จากการศึกษานี้ไม่ใช่คำถามที่เด็กต้องการจะถามอย่างเดียว แต่เป็นคำถามที่เกิดจากการพูดเลียนแบบผู้ใหญ่หรือบุคคลต่าง ๆที่อยู่รอบตัวเด็ก และ มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเด็กพูดให้เด็กได้ยินเสมอ ๆ เด็กจึงนำประสบการณ์เหล่านั้นมาพูดเลียนแบบ (50) เมื่อได้

รับการกระตุ้นจาก ภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ซึ่ง เป็นภาพที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ของเด็ก (ภาคผนวก) ตัวอย่าง จากภาพเรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "โทรทัศน์" เด็กพูดประโยคคำถามดังนี้ "ขอสายใครคะ" "มีธุระอะไรมั้งคะ" "มีอะไรจะคุยมั๊ยคะ" "อ้อ!พอเธอ วันนี้นักกลับมากินข้าวนะ" เป็นต้น

เมื่อพิจารณาถึงการพูดประโยคคำถามในช่วงอายุต่างๆ แล้ว พบว่า เด็กในช่วงอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดประโยคคำถามที่ได้แตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) (ตารางที่ 1) โดยสัดส่วนของการพูดประโยคคำถามจะเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น ผลการศึกษาครั้งนี้ให้ผลสอดคล้องกับการศึกษาของ Smith (52), Mitchell - Kernan (91), วิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ที่พบว่าเด็กจะพูดประโยคคำถามมากขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กต้องมีการพัฒนาการด้านการเรียนรู้เกี่ยวกับโลก และการเรียนรู้ในเรื่องของคำศัพท์ที่หลากหลายขึ้น เพื่อนำคำศัพท์เหล่านี้มาสร้างเป็นประโยคคำถาม (21, 82, 83) กล่าวคือ เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนอยู่ในวัยที่มีความต้องการที่จะรู้จักชื่อสัตว์ อาหาร พืช และ สิ่งของที่อยู่รอบตัวทำให้เด็กเรียนรู้การใช้คำถามที่มีคำว่า "อะไร" (50, 70, 71, 77) และเด็กมีโอกาสดังได้พบปะบุคคลต่างๆ ที่ติดต่อกับบิดามารดา หรือญาติผู้ใหญ่ผู้ใกล้ชิด เมื่อเด็กมีความสนใจที่จะรู้จักบุคคลเหล่านี้ เด็กจึงเรียนรู้ที่จะถามคำถามที่มีคำว่า "ใคร" ด้วย (3, 47, 100) นอกจากนี้เด็กก็มีการเรียนรู้คำศัพท์ที่เป็นคำบุพบทที่แสดงถึงความสัมพันธ์เกี่ยวกับสถานที่เช่น ที่นี่ ที่นั่น และคำบุพบทที่บอกถึงตำแหน่งเช่น บน ใน ใต้ (12, 68, 88) เด็กจึงนำคำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" มาใช้ (40, 80, 81, 82) เพื่อถามถึงชื่อสถานที่ที่เด็กสนใจ ขณะเดียวกันเด็กในวัยนี้มีการเรียนรู้เรื่องความสัมพันธ์ของเวลาเช่นคำว่า "ก่อน" "หลัง" "เช้า" "เย็น" เด็กจึงสามารถใช้คำถามที่มีคำว่า "เมื่อไหร่" (3, 68) และเด็กอายุ 4 ปีถึง 4

ปี 11 เดือนนี้มีพัฒนาการด้านความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องของจำนวนด้วย แต่เป็นการเรียนรู้แบบท่องจำมากกว่าการใช้ความเข้าใจจนกระทั่งเมื่อเด็กมีอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน เด็กได้รับประสบการณ์การเรียนรู้มากขึ้นจากการที่เด็กได้เรียนในชั้นเรียน ทำให้เด็กสามารถเชื่อมโยงตัวเลขกับกับปริมาณสิ่งของได้ เด็กจึงสามารถนำคำถามที่มีคำว่า "กี่" และ "เท่าไร" มาใช้ได้เพิ่มขึ้นอีก (97, 98, 101) ขณะที่เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน มีพัฒนาการการเรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อนมากกว่าเด็กอีกสองกลุ่มและเด็กเรียนรู้ถึงการตอบคำถามเพื่อบอกถึงวิธีการ และ กระบวนการที่แสดงถึงเหตุผลมากกว่าเด็กอีกสองกลุ่ม เด็กจึงสามารถใช้คำถามที่มีคำว่า "อย่างไร" "ทำไม" ด้วยความถี่ที่มากกว่า (1, 40, 82) ด้วยเหตุผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเด็กใช้คำถามมากขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น

เมื่อพิจารณาถึงชนิดของประโยคคำถามที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน พบว่าเด็กพูดประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ คำถามที่มีคำว่า "ใคร" "อะไร" "ที่ไหน" "ทำไม" "อย่างไร" "กี่" และ "เท่าไร" โดยสามารถนำมาวิเคราะห์ได้ดังนี้

คำถามที่ต้องการคำตอบ ใช่- ไม่ใช่ เป็นชนิดของคำถามที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้บ่อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 30.56 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 108 ประโยค ในขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนและอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 ใช้คำถามชนิดนี้เป็นลำดับที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 19.05 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 147 ประโยค และร้อยละ 19.89 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 176 ประโยค (ตารางที่ 2) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ เป็นคำถามที่เด็กพัฒนา ก่อนคำถามชนิดอื่น ๆ (50, 70, 71) เพราะคำถามที่ต้อง

การคำตอบใช่-ไม่ใช่เป็นคำถามที่ง่าย และมีโครงสร้างทางไวยากรณ์ไม่ซับซ้อน (22, 70, 71) เหตุผลอีกประการหนึ่งอาจเนื่องมาจากคำถามดังกล่าวเป็นคำถามที่ผู้ใหญ่ใช้ถามเด็กเสมอในขณะสนทนากัน เด็กเป็นเพียงผู้ตอบรับหรือปฏิเสธ เด็กจึงเข้าใจ และรู้จักคำนี้ได้ดีก่อนคำถามอื่น (102) ดังนั้นเด็กจึงสามารถนำคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ ใช้ถามถึงสิ่งที่ตนสนใจอยากรู้จักแต่ยังไม่คุ้นเคย หรือไม่แน่ใจ เพื่อให้ได้คำตอบ (70) เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน ใช้ประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่มากที่สุดจากการศึกษาครั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การพูดเลียนแบบผู้ใหญ่ บุคคลหรือผู้ใกล้ชิดที่เด็กเคยได้ยินมา (50) เมื่อเด็กดูภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ ซึ่งเป็นภาพที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเด็ก (ภาคผนวก) ซึ่งลักษณะของภาพเปิดโอกาสให้เด็กสามารถใช้คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ได้มากเช่น ภาพเรื่อง "บอคมะม่วง" (ภาคผนวก) เมื่อเด็กดูภาพเด็กพูดว่า "นี่หนูกินมะม่วงมั๊ย" ภาพเรื่อง "เตะฟุตบอล" (ภาคผนวก) เด็กพูดว่า "นี่ลูกบอลของเธอเหรอ" และภาพเรื่อง "ขอของเล่น" (ภาคผนวก) เด็กพูดว่า "นี่ลูกจะดู TV เหมอ" เป็นต้น ผลการศึกษานี้ให้ผลแตกต่างจากการศึกษาของ James & Seebach (26) ที่พบว่าเด็กอายุ 4 ปีใช้คำถามที่มีคำว่า "อะไร" บ่อยกว่าคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสิ่งที่ใช้กระตุ้นให้เด็กพูดต่างกัน โดยการศึกษาครั้งนี้ใช้ภาพเรียงลำดับเหตุการณ์กระตุ้นให้เด็กพูดภายในภาพประกอบด้วยตัวละครที่มีมากกว่าหนึ่งตัว และทุกๆ เรื่องของภาพมีภาพของผู้ใหญ่ และเด็กอยู่ร่วมกันอาจเป็นไปได้ว่าเด็กในวัยนี้ได้ยิน และถูกผู้ใหญ่ใช้คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่อยู่เสมอ เด็กจึงเชื่อมโยงประสบการณ์ที่เคยเรียนรู้มาเข้ากับภาพแล้วจึงนำมาพูดจึงทำให้เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูดคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่บ่อยที่สุด ขณะที่การศึกษาของ James & Seebach (26) ใช้วิธีบันทึกถ้อยความพูดของเด็กเป็นรายบุคคลในขณะที่เด็กสนทนาสถานการณ์เมื่อทำกิจกรรมกลุ่ม เล่นตามธรรมชาติทั้งในและนอกห้องเรียน และขณะ

พักผ่อน หรือ รับประทานอาหารซึ่งเด็กมีอิสระในการเลือก เนื้อหาของ เรื่องที่มาพูด ประกอบกับพัฒนาการของ เด็กในช่วงนี้ต้องการจะรู้จักถึงสิ่งที่ตนเองไม่รู้จัก และเด็ก มีความสนใจดังนั้น เมื่อได้รับการกระตุ้นจากสิ่งที่เห็นจึงใช้คำถามที่มีคำว่า "อะไร" บ่อยกว่าคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่

เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างของการพูดประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ ระหว่างกลุ่มอายุต่างๆ พบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูดคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่มากกว่ากลุ่มของเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนและอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน เป็นเด็กที่มีพัฒนาการการเรียนรู้ประเภทของ คำศัพท์จำกัดกว่าเด็กอีก 2 กลุ่ม จึงเล่าเรื่องโดยนำคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ซึ่งเป็นคำถามที่ง่ายและมีโครงสร้างทางไวยากรณ์ไม่ซับซ้อน (70, 71) ผลของการศึกษารั้งนี้ให้ผลแตกต่างจากการศึกษาของ วิภาวรรณ วามิชย์เจริญ (22) ที่พบว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่มากกว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีดำเนินการศึกษาต่างกัน โดยการศึกษาของ วิภาวรรณ วามิชย์เจริญ (22) ศึกษาการสนทนาของเด็กในสถานการณ์ที่ครูเป็นผู้กำหนดสถานการณ์ในห้องเรียนให้เด็กพูด ซึ่งสถานการณ์ที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดในขณะนั้น อาจบ่งชี้ว่าต้องใช้คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ จึงทำให้ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างกัน

คำถามที่มีคำว่า "ใคร" เป็นชนิดของประโยคคำถามเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้มากเป็นลำดับที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 25.92 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 108 ประโยค ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และอายุ 6 ปีถึง

6 ปี 11 เดือน ใช้คำถามที่มีคำว่า "ใคร" เป็นลำดับที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 34.69 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 147 ประโยค และร้อยละ 27.84 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 176 ประโยค (ตารางที่ 2) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มอายุต่างๆพบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน ใช้คำถามที่มีคำว่า "ใคร" ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P>0.05$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ ซึ่งใช้เป็นสื่อการกระตุ้นของการศึกษารั้งนี้ เป็นภาพ 2 มิติ และเหตุการณ์ที่เกิดภายในภาพของแต่ละเรื่องประกอบด้วยตัวละครที่ซ้ำๆ เพื่อดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบทำให้เด็กทุกกลุ่มอายุต้องพูดแต่ในกรอบของภาพที่กำหนด จึงมีผลให้เด็กทั้งสามกลุ่มใช้คำถามที่มีคำว่า "ใคร" ไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษารั้งนี้ให้ผลแตกต่างจากการศึกษาของ James & Seebach (26) และวิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ที่พบว่าเด็กอายุ 5 ปีใช้ประโยคคำถามที่มีคำว่า "ใคร" น้อยกว่าคำถามชนิดอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการศึกษาเหล่านี้ใช้วิธีบันทึกด้วยความขณะที่เด็กสนทนากับเพื่อน ครู เป็นการสนทนากันเองซึ่งเป็นบุคคลที่เด็กคุ้นเคยและรู้จักเป็นอย่างดีแล้ว

คำถามที่มีคำว่า "อะไร" เป็นชนิดของประโยคคำถามที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน ใช้บ่อยเป็นลำดับที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 16.67 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 108 ประโยค ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ใช้คำถามที่มีคำว่า "อะไร" เป็นลำดับที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 11.56 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 147 ประโยค และเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน ใช้คำถามชนิดนี้เป็นลำดับที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 6.82 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 176 ประโยค (ตารางที่ 2) และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุต่างๆพบว่า เด็กอายุ

4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่มีคำว่า "อะไร" ด้วยปริมาณมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ James & Seebach (26) และวิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ที่พบว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่มีคำว่า "อะไร" มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคำถาม "อะไร" เป็นคำถามที่ผู้ใหญ่ใช้ถามเด็กเสมอในขณะที่สนทนากันเพื่อสอนให้เด็กรู้จักชื่อสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว (77, 78, 102) นอกจากนี้อาจเนื่องมาจากคำถาม "อะไร" ใช้ถามถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับค่านามซึ่งเป็นคำประเภทแรกที่เด็กเรียนรู้เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นคำที่มีรูปธรรมสัมผัสได้ เช่น ชื่อสัตว์ สิ่งของ พืช อาหาร และอวัยวะของร่างกาย (53, 54, 55, 68, 99) เหตุผลอีกประการหนึ่งของการศึกษารั้งนี้ที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่มีคำว่า "อะไร" มากที่สุด อาจเนื่องมาจากความชัดเจนของเนื้อหาของภาพที่ปรากฏอยู่ในภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เอื้ออำนวยให้เด็กสามารถใช้คำถาม "อะไร" ได้ง่ายขึ้นประกอบกับพัฒนาการการเล่าเรื่องของเด็กเกิดจากการที่เด็กสามารถคาดการณ์เรื่องราวจากภาพที่เห็น แล้วนำมาเชื่อมโยงและตอบสนองตามประสบการณ์ที่เด็กเคยเรียนรู้มา (50) ขณะเดียวกันเด็กมีความเข้าใจและเรียนรู้การใช้คำถามที่มีคำว่า "อะไร" แล้ว เด็กจึงทราบว่าถ้าต้องการพูดประโยคคำตอบ เช่นนี้ต้องใช้คำถามชนิดใดจึงจะเหมาะสม เช่น ภาพเรื่อง "ไอศกรีม" (ภาคผนวก) คนขายหีบไอศกรีมสีส้มออกจากถังใส่ไอศกรีม เด็กในการวิจัยพูดว่า "จะเอาไอศกรีมสีอะไร" และพูดประโยคต่อไปว่า "เอาสีส้มครับ" ซึ่งเด็กต้องการบรรยายภาพว่าไอศกรีมมีสีส้ม

เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างของการใช้คำถามที่มีคำว่า "อะไร" ระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่มีคำว่า "อะไร" มากกว่ากลุ่มของเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนและอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคำถามที่มีคำว่า "อะไร"

เป็นคำถามที่ง่าย มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ไม่ซับซ้อน (80, 84) และเด็กสามารถถามคำถามได้โดยการนำคำแสดงการถามว่า "อะไร" ไปแทนที่ส่วนประกอบหลักของประโยคที่ต้องการได้ทันที (18, 21, 77, 82) เช่นประโยคว่า "เด็กกำลังขี่รถจักรยาน" เมื่อต้องการจะถามคำถามว่า "เด็กกำลังขี่รถอะไร" (3) ดังนั้นเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนจึงสามารถใช้คำถามที่มีคำว่า "อะไร" มากกว่าเด็กอีกสองกลุ่ม

คำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" เป็นชนิดของประโยคคำถามที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนและอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้เป็นลำดับที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 9.26 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 108 ประโยค และร้อยละ 9.66 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 176 ประโยค ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้คำถามชนิดนี้เป็นลำดับที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 8.84 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 147 ประโยค (ตารางที่ 2) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอายุ ต่าง ๆ พบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน ใช้คำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P>0.05$) ทั้งนี้อาจเนื่องจากการใช้คำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" เกิดขึ้นตั้งแต่เด็กมีอายุประมาณ 3 ปี (12, 68, 88) ดังนั้นเด็กในกลุ่มที่ใช้ศึกษาจึงมีพัฒนาการการใช้คำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" แล้ว และเมื่อเด็กถูกกระตุ้นให้พูดจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ซึ่งเป็นภาพ 2 มิติ รูปจากภาพมีการแสดงถึงการดำเนินเรื่องที่เกิดภายในภาพของแต่ละเรื่อง และตัวละครอยู่ในสถานการณ์หนึ่ง ๆ เท่านั้นตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบโดยไม่มีการบ่งบอกเรื่องสถานที่อย่างชัดเจนทำให้เด็กต้องพูดแต่ในกรอบของเรื่องที่กำหนด จึงทำให้พบว่าเด็กทุกกลุ่มอายุใช้คำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" ไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาแตกต่างจากการศึกษาของ

วิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ที่พบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการดำเนินการศึกษาต่างกัน โดยการศึกษาของ วิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ศึกษาการสนทนาของเด็กในสถานการณ์ที่ครูเป็นผู้กำหนดสถานการณ์ในห้องเรียนให้เด็กพูด ซึ่งสถานการณ์ในห้องเรียนในขณะนั้นอาจบ่งชี้ว่าต้องใช้คำถามที่มีคำว่า "ที่ไหน" มากกว่าสถานการณ์จากการที่ใช้ภาพทดสอบในครั้งนี้จึงให้ผลแตกต่างกัน

คำถามที่มีคำว่า "ทำไม" เป็นชนิดของประโยคคำถามที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้มากเป็นลำดับที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 8.33 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 108 ประโยค ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนและ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้คำถามชนิดนี้เป็นลำดับที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 13.61 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 147 ประโยค และร้อยละ 17.05 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 176 ประโยค (ตารางที่ 2) เมื่อเปรียบเทียบระหว่างอายุต่างๆพบว่า เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่มีคำว่า "ทำไม" ด้วยปริมาณมากกว่าเด็กในช่วงอายุที่น้อยกว่า เหตุผลอาจเนื่องมาจากคำถามที่มีคำว่า "ทำไม" เป็นคำถามที่ใช้ถามถึงเรื่องเหตุผลซึ่งเป็นนามธรรม และการที่เด็กถามคำถามเกี่ยวกับเหตุผลได้นั้นเด็กต้องเรียนรู้ และเข้าใจความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับเหตุผลมาก่อนเช่นคำว่า เพราะ ว่า ดังนั้น (12, 18, 67) นอกจากนี้เด็กต้องได้มีการเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกัน หรือเกิดต่างวาระกัน (1, 82) ซึ่งเด็กจะพัฒนาความคิดรวบยอดในเรื่องของเหตุผลไปอย่างช้า ๆ และจะใช้เหตุผลได้เหมือนผู้ใหญ่เมื่ออายุประมาณ 7 ปีขึ้นไป (1, 21) ผลการศึกษาครั้งนี้ให้ผลแตกต่างจากการศึกษาของ James & Seebach (26) และวิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ที่พบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้

คำถามที่มีคำว่า "ทำไม" มากที่สุด เหตุผลอาจเนื่องมาจากวิธีการดำเนินการศึกษาต่างกันโดยการศึกษาของ James & Seebach (26) และวิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ใช้วิธีการบันทึกถ้อยความพูดของเด็กในขณะที่เด็กสนทนาสถานการณ์เมื่อทำกิจกรรมกลุ่ม เล่นตามธรรมชาติทั้งใน และ นอกห้องเรียน และขณะพักผ่อน หรือรับประทานอาหารเช้า เด็กมีอิสระในการเลือก เนื้อหาของเรื่องที่มาพูด ประกอบกับพัฒนาการของเด็กในช่วงนี้ต้องการจะรู้จักถึงสิ่งที่ตนเองไม่รู้จักและเด็กมีความสนใจ ดังนั้นเด็กจึงใช้คำถามเพื่อถามถึงสิ่งเหล่านี้ โดยอาจใช้คำถามที่มีคำว่า "ทำไม" แทนคำถามอื่น ๆ และการถามเช่นนี้เด็กไม่ได้ต้องการคำตอบที่เป็นเหตุผล

เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างของการใช้คำถามที่มีคำว่า "ทำไม" ระหว่างกลุ่มอายุต่างๆพบว่าเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่มีคำว่า "ทำไม" มากกว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนมีพัฒนาการการเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อนกว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนและกฎเกณฑ์การสร้างประโยคคำถามที่มีคำว่า "ทำไม" นั้นมีความซับซ้อนกว่าคำถามชนิดอื่นๆโดยคำถามที่มีคำว่า "ทำไม" เป็นคำถามที่ไม่สามารถนำคำตอบการถาม "ทำไม" ไปแทนส่วนประกอบของประโยคที่ต้องการถามได้ (22, 82) เช่นประโยคที่ว่า "ฝนตก" เมื่อต้องการถามถึงเหตุผลจะใช้ว่า "ทำไมฝนจึงตก" เป็นต้น (22) นอกจากนี้การใช้คำถามที่มีคำว่า "ทำไม" เด็กจะต้องคิดหาคำตอบด้วยตนเอง และเรียนรู้ถึงการตอบคำถามเพื่อบอกถึง วิธีการ และ กระบวนการที่แสดงถึงเหตุผล (1, 40, 82) ดังนั้นเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนจึงใช้คำถามที่มีคำว่า "ทำไม" มากกว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน

คำถามที่มีคำว่า "อย่างไร" เป็นชนิดของประโยคคำถามที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ใช้เป็นลำดับที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 3.70 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 108 ประโยค และร้อยละ 4.77 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 147 ประโยค ขณะที่เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน ใช้คำถามชนิดนี้เป็นลำดับที่ 7 คิดเป็นร้อยละ 5.69 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 176 ประโยค (ตารางที่ 2) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้คำถามชนิดนี้ระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน ใช้คำถามที่มีคำว่า "อย่างไร" ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพัฒนาการการใช้คำถามที่มีคำว่า "อย่างไร" จะเกิดขึ้นเมื่อเด็กมีพัฒนาการในเรื่องของความคิดที่เป็นนามธรรม และเรียนรู้ถึงการให้เหตุผล ซึ่งการเรียนรู้การนำเหตุผลมาใช้นี้จะเกิดขึ้นเมื่อเด็กมีอายุได้ 7 ปีขึ้นไปแล้ว (1, 40, 82) และเด็กทั้งสามกลุ่มนี้ต่างก็มีอายุน้อยกว่า 7 ปีทั้งสิ้น จึงมีผลให้เมื่อเด็กได้รับการกระตุ้นจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ เด็กทุกกลุ่มอายุจึงใช้คำถามที่มีคำว่า "อย่างไร" ไม่แตกต่างกัน

คำถามที่มีคำว่า "ก็" และ "เท่าไร" เป็นชนิดของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน ใช้เท่ากัน และใช้น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 2.78 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 108 ประโยค ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน ใช้คำถามที่มีคำว่า "ก็" เป็นลำดับที่ 8 และคำถามที่มีคำว่า "เท่าไร" เป็นลำดับที่ 7 คิดเป็นร้อยละ 2.72 และร้อยละ 3.40 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 147 ประโยค ส่วนเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน ใช้คำถามที่มีคำว่า "ก็" เป็นลำดับที่ 6 และคำถามที่มีคำว่า "เท่าไร" เป็นลำดับที่ 8 คิดเป็นร้อยละ

5.69 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 176 ประโยค (ตารางที่ 2) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้คำถามที่มีคำว่า "กี่" "เท่าไร" ระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่มีคำว่า "กี่" "เท่าไร" ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P>0.05$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการศึกษาในครั้งนี้ให้เด็กเล่าเรื่องจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ซึ่งภายในภาพมีข้อจำกัดของเนื้อหาจากภาพคือ ไม่มีการแสดงให้เห็นถึงวิธีการนับหรือพูดถึงเรื่องจำนวนโดยตรง เด็กจึงต้องใช้ประสบการณ์ที่เคยเรียนรู้มาเชื่อมโยงกับ เหตุการณ์ในภาพเพื่อเล่าเรื่องประกอบกับการที่เด็กจะใช้คำถามที่มีคำว่า "กี่" "เท่าไร" ได้นั้น เด็กต้องมีความคิดเชิงเหตุผลในการเรียนรู้และเข้าใจจำนวน ซึ่งการเรียนรู้นี้จะเกิดขึ้นเมื่อเด็กมีอายุ 6 ปี 6 เดือนถึง 7 ปี (101) และเด็กทั้งสามกลุ่มนี้ต่างก็อยู่ในวัยเริ่มต้นของการเรียนรู้เรื่องจำนวน จึงทำให้เด็กทั้งสามกลุ่มอายุใช้คำถามที่มีคำว่า "กี่" "เท่าไร" ไม่แตกต่างกัน

คำถามที่มีคำว่า "เมื่อไร" เป็นชนิดของประโยคคำถามที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนไม่ได้นำมาใช้เลย ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้น้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.36 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 147 ประโยค และร้อยละ 2.26 จากจำนวนประโยคคำถามทั้งสิ้น 176 ประโยค (ตารางที่ 2) และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเด็กทั้งสองกลุ่ม พบว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่มีคำว่า "เมื่อไร" ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P>0.05$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่เด็กจะใช้คำถามที่มีคำว่า "เมื่อไร" ได้ดีเด็กต้องสามารถเชื่อมโยงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หรือการกระทำที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาต่าง ๆ

กับสิ่งที่เด็กได้ยิน การศึกษาครั้งนี้ใช้ภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ซึ่งภายในภาพไม่มีการ บ่งบอก เรื่องของเวลา จึงทำให้พบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มพูดคำถามที่มีคำว่า "เมื่อไหร่" ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาถึงการใช้คำถามชนิดต่างๆของเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน ผลการศึกษาพบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูดคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ คำถามที่มีคำว่า "ใคร" "อะไร" "ที่ไหน" "ทำไม" "อย่างไร" "กี่" และ "เท่าไหร่" ตามลำดับ โดยเด็กพูดคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่มากที่สุดคิด เป็นร้อยละ 30.56 และพูดคำถามที่มีคำว่า "กี่" "เท่าไหร่" น้อยที่สุดจากจำนวน ประโยคคำถามทั้งสิ้น 108 ประโยค (ตารางที่ 2) ส่วนเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดคำถามที่มีคำว่า "ใคร" คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ คำถามที่มีคำว่า "ทำไม" "อะไร" "ที่ไหน" "อย่างไร" "เท่าไหร่" "กี่" และ "เมื่อไหร่" ตามลำดับ โดยเด็กพูดคำถามที่มีคำว่า "ใคร" มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 19.05 และ พูดคำถามที่มีคำว่า "เมื่อไหร่" น้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.36 จากจำนวนประโยค ทั้งสิ้น 147 ประโยค (ตารางที่ 2) ขณะที่เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูด คำถามที่มีคำว่า "ใคร" คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ คำถามที่มีคำว่า "ทำไม" "ที่ไหน" "อะไร" "กี่" "อย่างไร" "เท่าไหร่" และ "เมื่อไหร่" ตามลำดับ โดยเด็กพูดคำถามที่มีคำว่า "ใคร" มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27.84 และ พูดคำถามที่มีคำว่า "เมื่อไหร่" น้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 2.26 จากจำนวน ประโยคคำถามทั้งสิ้น 176 ประโยค (ตารางที่ 2) การที่เด็กแต่ละกลุ่มอายุเมื่อได้ ดูภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์แล้วพูดประโยคคำถามชนิดต่าง ๆ ด้วยลำดับที่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากการเรียนรู้เกี่ยวกับโลกของเด็ก และมาจากพัฒนาการการเรียนรู้ ในเรื่องความหลากหลายของประ เภทของคำศัพท์ที่แตกต่างกันกล่าวคือเด็กที่มีอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนเป็นกลุ่มที่มีอายุน้อยที่สุดย่อมมีพัฒนาการการเรียนรู้เกี่ยวกับโลก

และการเรียนรู้ประเภทของคำศัพท์จำกัดกว่า เด็กอีกสองกลุ่ม เมื่อได้ดูภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เด็กจึงพูดประโยคคำถามที่ใช้ง่าย และมีโครงสร้างทางไวยากรณ์ไม่ซับซ้อนมาแล้ว เรื่องราวมากกว่า เช่น คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ คำถามที่มีคำว่า "อะไร" ขณะที่เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนเป็นกลุ่มที่มีพัฒนาการทางภาษาที่เป็นนามธรรมกว่า มีการเรียนรู้เรื่องโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อนกว่า จึงสามารถเล่าเรื่องโดยใช้คำถามที่แสดงความซับซ้อนกว่า และใช้คำถามที่แสดงถึงการเรียนรู้เรื่องของเหตุผลด้วยความถี่ที่มากกว่าเด็กอายุน้อย เช่น คำถามที่มีคำว่า "ทำไม" "อย่างไร" "ก็" "เท่าไร" เป็นต้น

ประโยคปฏิเสธ เป็นชนิดของประโยคที่เด็กทุกกลุ่มอายุพูดน้อยที่สุด (ตารางที่ 1) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการศึกษาครั้งนี้ใช้ภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์เป็นสื่อกระตุ้น ให้เด็กพูดทำให้เด็กต้องพูดคนเดียวไม่มีคู่สนทนา และต้องพูดแต่ในกรอบของเรื่องที่พูดเท่านั้น ซึ่งเหตุการณ์ที่ปรากฏในภาพไม่เอื้ออำนวยให้เด็กพูดปฏิเสธโดยตรง เพราะการที่เด็กจะพูดปฏิเสธได้นั้น เด็กต้องได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอกและภายในร่างกายซึ่งอาจเกิดจากการสัมผัส การได้ยีนแล้วทำให้เด็กมีความคิดและรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นโดยตรง (48) จึงแสดงการปฏิเสธออกมา

เมื่อพิจารณาถึงการพูดปฏิเสธระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดปฏิเสธไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$) ทั้งนี้เหตุผลอาจเนื่องมาจาก พัฒนาการการพูดปฏิเสธของเด็กจะใกล้เคียงกับที่ผู้ใหญ่ใช้ เมื่อเด็กมีอายุประมาณ 3 ปี 1 เดือนถึง 4 ปี 4 เดือน (48, 71) จึงอาจกล่าวได้ว่า พัฒนาการการใช้ปฏิเสธของเด็กทั้งสามกลุ่มได้พัฒนา

เต็มที่แล้ว จึงทำให้พบว่า เด็กแต่ละกลุ่มอายุพูดประโยคปฏิเสธไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาครั้งนี้ผลของการศึกษาพบว่าความถี่ของการพูดประโยคของเด็กมีค่าโน้ม เอียงไปทางใดทางหนึ่ง เช่น เด็กพูดประโยคบอกเล่าด้วยความถี่สูงมาก ขณะที่เด็กพูดปฏิเสธ และชนิดของประโยคคำถามที่มีคำว่า "ใคร" "ที่ไหน" "อย่างไร" "กี่" "เท่าไร" และ "เมื่อไร" ด้วยความถี่ที่น้อยมาก ดังนั้นหากมีการนำผลของค่าเหล่านี้ไปใช้เพื่อการอ้างอิงขอให้พิจารณาด้วยความระมัดระวัง

2.หน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูด

เมื่อพิจารณาถึงหน้าที่ของประโยคจากถ้อยความที่เด็กพูด ผลการศึกษาพบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่ของประโยคดังนี้คือ หน้าที่ให้รายละเอียด หน้าที่ขอรายละเอียด หน้าที่เปิดการสนทนา หน้าที่ขอร้อง หน้าที่ปฏิเสธ หน้าที่ชักชวนชี้แนะ และ หน้าที่สั่ง

หน้าที่ให้รายละเอียด เป็นชนิดของหน้าที่ของประโยคที่เด็กทุกกลุ่มอายุใช้มากที่สุด (ร้อยละ 90.15, 87.51 และ 82.57 ตามลำดับ (ตารางที่ 3) และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้หน้าที่ให้รายละเอียดมากที่สุด ผลการศึกษาคั้งนี้ให้ผลสอดคล้องกับการศึกษาของ Hickmann (96) ที่พบว่าเด็กอายุ 4 ปีพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ให้รายละเอียดมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสื่อกระตุ้นให้เด็กพูดเป็นภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ซึ่งเป็นภาพนิ่ง ไม่มีการเคลื่อนไหว เด็กจึงเล่าเรื่องโดยวิธีบรรยาย และ อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กเห็น เป็นส่วนใหญ่ (39, 96)

เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างของการพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ให้รายละเอียดระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ให้รายละเอียดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) โดยมีสัดส่วนลดลงเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น (ตารางที่ 3) เหตุผลอาจเนื่องมาจากเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นเด็กมีการเรียนรู้เกี่ยวกับโลกมากขึ้น และมีพัฒนาการด้านคำศัพท์ที่หลากหลายมากขึ้น ประกอบกับเด็กได้รับประสบการณ์และการเรียนรู้จากที่บ้าน และ ที่โรงเรียนด้วยการทำ

กิจกรรมร่วมกับเพื่อน ครู และผู้ใกล้ชิด (41, 50) ดังนั้นเมื่อเด็กได้รับการกระตุ้นจากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์เด็กที่มีอายุมากกว่า จึงสามารถเล่าเรื่องโดยพูดประโยค เพื่อทำหน้าที่ชนิดอื่น ๆ ร่วมด้วยกับการพูดหน้าที่ให้รายละเอียด

หน้าที่ขอรายละเอียด เป็นชนิดของประโยคที่เด็กทุกกลุ่มอายุใช้ เป็นอันดับสอง (ร้อยละ 3.61, 4.66 และ 5.70 ตามลำดับ) (ตารางที่ 3) และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่า เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้หน้าที่ขอรายละเอียดมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก เด็กในวัยนี้ต้องการให้ผู้ใหญ่อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่เด็กมีความสนใจ และต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับการเรียกชื่อสิ่ง เหล่านี้ เด็กจึงพูด เพื่อให้ผู้ฟังอธิบาย เกี่ยวกับสิ่งที่ตนอยากรู้ และคำตอบที่ได้จะช่วยให้เด็กเรียนรู้ และฝึกฝนการใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ และมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น (25, 26, 40) ซึ่งผลการศึกษารังนี้ให้ผลแตกต่างจากการศึกษาของ James & Seebach (26) และ วิทยาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ที่พบว่าเด็กอายุ 4 ปี และอายุ 5 ปีใช้คำถามเพื่อขอรายละเอียดมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการศึกษาต่างกันโดยการศึกษาของ James & Seebach (26) และวิทยาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ใช้วิธีบันทึกถ้อยความพูดของเด็ก เป็นรายบุคคลในขณะที่เด็กสนทนากับเพื่อนหรือผู้ใหญ่ในสถานการณณ์เมื่อทำกิจกรรมกลุ่ม เล่นตามธรรมชาติทั้งใน และนอกห้องเรียน และ ขณะพักผ่อน หรือ รับประทานอาหารเด็กมีโอกาสพูดโต้ตอบกับคู่สนทนา ทำให้เด็กมีโอกาสขอรายละเอียดจากคู่สนทนาได้มากกว่าการศึกษารังนี้

เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างของการพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ขอรายละเอียดระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน อายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ขอรายละเอียด

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) โดยมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น (ตารางที่ 3) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นความต้องการที่จะเรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับโลก และความหมายของคำศัพท์ต่างๆ เช่น การเรียนรู้ในเรื่องของกาลเวลา สถานที่ วิธีการและกระบวนการที่แสดงถึงความ เป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น เด็กจึงพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ขอรายละเอียด เพื่อให้ได้รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้มากขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น

หน้าที่เปิดการสนทนา เป็นชนิดของหน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดเป็นลำดับที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 2.01 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,690 ประโยค และร้อยละ 2.89 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,834 ประโยค ขณะที่เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่ของประโยคชนิดนี้เป็นลำดับที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 1.89 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,650 ประโยค เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุต่างๆพบว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้หน้าที่เปิดการสนทนาด้วยปริมาณมากที่สุด ผลการศึกษารังนี้ให้ผลคล้ายคลึงกับการศึกษาของ วิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ที่พบว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้คำถามเพื่อทำหน้าที่เปิดการสนทนามากกว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กในวัยนี้เริ่มรู้จักการเข้าสังคมและการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นมากขึ้น เด็กจึงพูดเพื่อเปิดการสนทนาในการเรียกความสนใจจากผู้ฟัง เพื่อให้ตนเองได้เข้าไปมีส่วนร่วมกับการสนทนาในขณะนั้น รวมทั้งเพื่อให้ตนเองมีบทบาททางสังคมมากขึ้น และ ต้องการเพื่อให้การสนทนาสามารถดำเนินต่อไปได้ (24, 26, 40) เหตุผลอีกประการหนึ่งของการศึกษารังนี้ที่ทำให้เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน พูดประโยคเพื่อทำหน้าที่เปิดการสนทนาอาจเนื่องมาจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ที่ใช้ เป็นสื่อกระตุ้นให้เด็กพูด เป็นภาพที่เกี่ยวข้องกับชีวิต

ประจำวัน ซึ่งลักษณะของภาพ เอื้ออำนวยต่อการพูดหน้าที่ เปิดการสนทนา มาก เช่นภาพ เรื่อง "โทรทัศน์" (ภาคผนวก) เมื่อเด็กดูภาพเด็กในการวิจัยจะพูด "ฮาไหล.." เพื่อทักทายให้ทราบว่ามีผู้รับสาย และเพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไปได้

เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างของการพูดประโยค เพื่อทำหน้าที่ เปิดการสนทนา ระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่ เพื่อการเปิดการสนทนาน้อยกว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) (ตารางที่ 3) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนมีพัฒนาการทางสังคมในลักษณะที่ตนเองเป็น ศูนย์กลาง เด็กไม่รู้จักรับการเข้าสังคม เนื่องจากความคิดของเด็กในวัยนี้มีจำกัด เด็กไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างความคิดและความรู้สึกของเด็กกับผู้อื่นได้ ขณะที่ เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนเริ่มมีความสนใจสิ่งเร้ารอบตัวและเรียนรู้การเข้าสังคมซึ่งเด็กเข้าโรงเรียนแล้ว (44, 105) การที่เด็กต้องการให้ตนเองมีบทบาททางสังคมมากขึ้น เด็กจึงเรียนรู้การพูดประโยค เพื่อทำหน้าที่ เปิดการสนทนา เพื่อเรียก ความสนใจจากบุคคลรอบข้างบ่อย ๆ ส่วนเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน ซึ่งอยู่ในวัยที่มีประสบการณ์ในการเข้าสังคมมากกว่า เด็กจึงใช้วิธีการอื่นที่ทำให้ตนเองมี บทบาททางสังคม (105) ด้วยเหตุผลดังกล่าวเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และ อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนจึงพูดหน้าที่ เพื่อเปิดการสนทนาน้อยกว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) (ตารางที่ 3)

หน้าที่ขอเรื่อง เป็นชนิดของหน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนและอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดเป็นลำดับที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 1.52 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,690 ประโยคและร้อยละ 3.13 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น

2,650 ประโยค (ตามลำดับ) ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดประโยค เพื่อทำหน้าที่ขอร้องเป็นลำดับที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 1.34 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,834 ประโยค และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่าเด็กอายุ 6 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่ขอร้องด้วยปริมาณมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็ก รู้จัก เรียกขอร้องให้ผู้ฟังทำสิ่งที่ตนต้องการหรือเพื่อบอกความต้องการของตนเอง (17, 95) เหตุผลอีกประการหนึ่งอาจเนื่องมาจากเนื้อหาจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ที่ใช้ เป็นสื่อกระตุ้นให้เด็กพูดเป็นภาพที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เมื่อเด็กดูภาพเด็ก จึงสามารถใช้ประโยคเพื่อทำหน้าที่ขอร้องได้ เช่น ภาพเรื่อง "ปอกมะม่วง" แสดง ภาพเด็กถูกมีดบาดมือ เด็กในการวิจัยพูดว่า "แม่ครับทำแผลให้หน่อยครับ" เป็นต้น

หน้าที่ปฏิเสธ เป็นชนิดของหน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูดเป็นลำดับที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 0.93 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,690 ประโยค ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน พูดหน้าที่ชนิดนี้เป็นลำดับที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 0.99 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,834 ประโยค และร้อยละ 1.43 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,650 ประโยค (ตามลำดับ) เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่า เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่เพื่อบปฏิเสธด้วยปริมาณมากที่สุด และอยู่ในลำดับท้าย ๆ ของหน้าที่ ชนิดอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษานิตของประโยคที่พบว่า เด็กพูดประโยคปฏิเสธ น้อยกว่าประโยคชนิดอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กจะพูดประโยคปฏิเสธก็ต่อเมื่อ เด็กมีความต้องการแสดงความรู้สึก และความคิดของตนเองให้ผู้อื่นทราบว่าเป็นเด็กไม่ เชื่อ หรือไม่ยอมรับในสิ่งที่ผู้อื่นให้กระทำ หรืออาจเกิดจากการไม่ยอมรับในสิ่งที่ ตนเองมีอยู่จึงใช้วิธีการแสดงการปฏิเสธ (48) แต่เหตุการณ์ภายในภาพไม่มีการ บ่งบอกเรื่องของการปฏิเสธที่ชัดเจน จึงพบว่าเด็กทุกกลุ่มอายุพูดประโยค เพื่อแสดง

การปฏิเสธค่อนข้างน้อย และพบว่าเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนซึ่งมีอายุสูงที่สุดในการศึกษารั้งนี้พูดหน้าที่ของประโยคเพื่อแสดงการปฏิเสธมากที่สุด แต่ก็นำมาใช้ในลำดับที่ท้าย ๆ

หน้าที่ชักชวนชี้แนะ เป็นหน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูดเป็นลำดับที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 0.89 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,690 ประโยค ส่วนเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ชักชวนชี้แนะเป็นลำดับที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 2.08 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,834 ประโยค ขณะที่เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่ของประโยคชนิดนี้เป็นลำดับที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 4.07 จากจำนวนประโยคทั้งสิ้น 2,650 ประโยค เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่า เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ชักชวนชี้แนะมากที่สุด ผลการศึกษารั้งนี้ให้ผลคล้ายคลึงกับการศึกษาของ James & Seebach (26) และ วิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ที่พบว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดคำถามเพื่อทำหน้าที่ชักชวนชี้แนะมากกว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน เหตุผลอาจเนื่องมาจาก เด็กมีความต้องการชักชวน หรือชี้แนะให้ผู้ฟังทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และเด็กต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นให้มากขึ้น (16, 26) เหตุผลอีกประการหนึ่งของการศึกษารั้งนี้ที่ทำให้เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่ชักชวนชี้แนะมากที่สุด อาจเนื่องมาจาก เนื้อหาจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ ซึ่งเป็นภาพที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และตัวละครภายในภาพของแต่ละเรื่องประกอบด้วยตัวละครมากกว่าหนึ่ง เมื่อใช้เป็นสื่อกระตุ้นให้เด็กพูด ซึ่งภาพเหล่านี้เอื้ออำนวยให้ เด็กสามารถพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ชักชวนชี้แนะได้ง่ายขึ้น เช่น ภาพเรื่อง "เตะฟุตบอล" (ภาคผนวก) เมื่อเด็กดูภาพเด็กพูดว่า "เพื่อนมาเตะฟุตบอลกันมั๊ย" ภาพเรื่อง "ปอกมะม่วง" เด็กพูดว่า "น้องกินมะม่วงกันเถอะ"

หน้าที่สี่ เป็นชนิดของหน้าที่ของประโยคที่เด็กทุกกลุ่มอายุพูดน้อยที่สุด (ร้อยละ 0.89, 0.53 และ 1.21 ตามลำดับ) (ตารางที่ 3) เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุพบว่าเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้หน้าที่สี่มากที่สุด ผลการศึกษาที่ได้ครั้งนี้คล้ายคลึงกับการศึกษาของ วิภาวรรณ วาณิชย์เจริญ (22) ที่พบว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนซึ่งมีอายุมากที่สุดในกลุ่มที่ใช้ศึกษาพูดประโยคคำถามเพื่อทำหน้าที่สี่เพียงกลุ่มเดียวและใช้หน้าที่ชนิดนี้น้อยที่สุด เหตุผลอาจเนื่องมาจากการพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่สี่เป็นการพูดโดยละข้อความบางอย่างไว้ เด็กต้องอาศัยความรู้ในเรื่องของกฎไวยากรณ์ทางภาษาที่ซับซ้อนมาก จึงจะสามารถใช้ประโยคชนิดนี้ได้ (24, 25, 26) เหตุผลอีกประการของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้อาจเนื่องมาจากการศึกษาค้นคว้านี้ ใช้ภาพเรียงลำดับเหตุการณ์เป็นสื่อกระตุ้นให้เด็กพูด เด็กต้องเป็นผู้พูดคนเดียว โดยไม่มีคู่สนทนาทำให้เด็กมีโอกาสในการพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่สี่เพื่อให้ผู้อื่นทำตามน้อยลง

จากการวิเคราะห์เห็นได้ว่า เมื่อเปรียบเทียบการพูดหน้าที่ของประโยคชนิดหนึ่ง ๆ ระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าพบว่าเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่ของประโยคเพื่อแสดงการขอร้อง หน้าที่ปฏิเสธ หน้าที่ชักชวนชี้แนะ และ หน้าที่สี่มากกว่าเด็กกลุ่มอื่น ๆ และเมื่อนำผลการศึกษามาพิจารณาเปรียบเทียบความแตกต่างของการพูดหน้าที่ของประโยค ระหว่างกลุ่มอายุต่าง ๆ พบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ขอร้องและหน้าที่ชักชวนชี้แนะน้อยกว่าเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่เพื่อสั่งน้อยกว่าเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) เหตุผลที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนรู้จักใช้คำพูดเพื่อให้ผู้อื่นทำตามสิ่งที่ตนเองต้องการแล้ว จึงทำให้เด็กพูดหน้าที่

ของประโยค เพื่อแสดงการขอร้อง เพื่อชักชวนชี้แนะและเพื่อแสดงการสั่งได้มากกว่า เด็กกลุ่มอายุอื่น ๆ (17, 23, 95) เหตุผลอีกประการหนึ่งอาจเนื่องมาจากเด็ก อายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนมีการเรียนรู้ในเรื่องของกฎไวยากรณ์ที่ซับซ้อน เช่น เรื่องของกาลหรือรูปแบบของประโยคเชิงซ้อนซึ่งการพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ขอร้อง หน้าที่ชักชวนชี้แนะ และหน้าที่สั่งได้เด็กต้องเรียนรู้เรื่องดังกล่าว เช่นบางครั้งที่การพูด เพื่อชักชวนชี้แนะ เด็กอาจมีการละข้อความบางอย่างไว้ (24) หรือในเด็กบางคน พูดหน้าที่ของประโยคเพื่อสั่งโดยการไร้ระดับเสียงสูงตอนท้ายคำพูด หรือมีการลง เสียงเน้นหนัก เพื่อพูดให้ผู้อื่นทำตามที่ตนสั่ง (22) ส่วนการพูดประโยคเพื่อแสดงการ ปฏิเสธนั้นพบว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ปฏิเสธน้อยกว่าเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการที่เด็กจะพูดเพื่อแสดงการปฏิเสธได้นั้น เด็กต้องได้รับกระตุ้น จากสิ่งเร้าภายนอก และภายในร่างกายซึ่งเกิดจากการสัมผัส การไต่บีน แล้วทำให้ เด็กเกิดความคิด และรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นโดยตรง แต่การศึกษาคั้งนี้ใช้ภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์กระตุ้นให้เด็กพูด ซึ่งภาพที่ใช้เป็นภาพ 2 มิติ การที่เด็กพูด ประโยคปฏิเสธได้ดีเพียงใดขึ้นอยู่กับเด็กต้องมีความสามารถในการเข้าใจ และ เชื่อมโยงถึงความสัมพันธ์ระหว่าง เหตุการณ์สอง เหตุการณ์ และมีการเรียนรู้การใช้ เหตุผลได้ดี โดยความสามารถเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อเด็กมีอายุ 7 ปีแล้ว (1, 30) ดังนั้นเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน เป็นวัยที่มีพัฒนาการการเรียนรู้เกี่ยวกับโลก และมีความคิดที่เป็นนามธรรมมากกว่า จึงทำให้สามารถพูดประโยคเพื่อทำหน้าที่ ปฏิเสธมากกว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน

เห็นได้ว่าเด็กแต่ละกลุ่มอายุพูด หน้าที่ของประโยค เพื่อแสดงการให้รายละเอียดมากที่สุด พูดหน้าที่ขอรายละเอียด เป็นลำดับที่ 2 และหน้าที่เพื่อสั่ง เป็น ลำดับสุดท้าย แต่ความถี่ของการพูดในเด็กแต่ละกลุ่มอายุมีความแตกต่างกัน (ตาราง

ที่ 3) ส่วนหน้าที่ของประโยคชนิดอื่น ๆ นั้นเด็กพูดในลำดับที่แตกต่างกัน เช่น เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน และอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่เปิดการสนทนา เป็นลำดับที่ 3 ขณะที่เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดหน้าที่ชักชวนชี้แนะเป็นลำดับที่ 3 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กที่มีอายุน้อยกว่ามีพัฒนาการทางภาษาและการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์น้อยกว่าเด็กที่มีอายุมาก นอกจากนี้เด็กที่มีอายุน้อยย่อมมีพัฒนาการการเรียนรู้เรื่องโครงสร้างและกฎไวยากรณ์ที่ซับซ้อนน้อยกว่า (18,77) รวมทั้งประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาจากที่บ้าน โรงเรียนด้วยการทำกิจกรรมร่วมกับบุคคลใกล้ชิด เพื่อน ครุณ้อยกว่าเด็กที่มีอายุมาก (41, 50) ดังนั้นเมื่อเด็กดูภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เด็กจึงเชื่อมโยงเหตุการณ์ภายในภาพกับประสบการณ์ที่เรียนรู้มาแล้วพูดหน้าที่ของประโยคด้วยวิธีการบรรยาย หรือเล่า เรื่องจากภาพมากกว่า และมีการพูดหน้าที่ของประโยคที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ไม่ซับซ้อนทำนองเดียวกันเด็กที่มีอายุมากกว่ามีการเล่า เรื่องจากภาพโดยพูดหน้าที่ของประโยคด้วยโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่มีความซับซ้อนกว่า เช่นหน้าที่ชักชวนชี้แนะซึ่งมีการใช้ในเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนมากกว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือน

สรุป

การศึกษาการใช้ประโยคของเด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน จำนวน 210 คน เมื่อคุณภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ชนิดของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดมีดังนี้คือ เด็กทุกกลุ่มอายุพูดประโยคบอกเล่ามากที่สุด (ร้อยละ 92.97, 91.57 และ 89.85 ตามลำดับ) โดยมีสัดส่วนลดลงเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) รองลงไปคือประโยคคำถาม (ร้อยละ 4.02, 5.18 และ 6.64 ตามลำดับ) โดยมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ส่วนชนิดของประโยคที่พูดน้อยที่สุดคือประโยคปฏิเสธ (ร้อยละ 3.01, 3.25 และ 3.25 ตามลำดับ) ซึ่งเด็กแต่ละช่วงอายุพูดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ชนิดของประโยคคำถามที่เด็กนำมาใช้คือ คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ คำถามที่มีคำว่า "ใคร" "อะไร" "ที่ไหน" "ทำไม" "อย่างไร" "กี่" "เท่าไร" และ "เมื่อไหร่" โดยพบว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.56 รองลงไปคือคำถามที่มีคำว่า "ใคร" คิดเป็นร้อยละ 25.92 และคำถามที่เด็กใช้น้อยที่สุดคือคำถามที่มีคำว่า "กี่" "เท่าไร" คิดเป็นร้อยละ 2.78 เท่ากัน ขณะที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน และอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้คำถามที่มีคำว่า "ใคร" เป็นลำดับที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 34.69 และ ร้อยละ 27.84 ตามลำดับ คำถามที่เด็กทั้งสองกลุ่มพูดรองลงไปคือคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่ คิดเป็นร้อยละ 19.05 และร้อยละ 19.89 ส่วนคำถามที่เด็กทั้งสองกลุ่มพูดน้อยที่สุดคือคำถามที่มีคำว่า "เมื่อไหร่" คิดเป็นร้อยละ 1.36 และร้อยละ 2.26 โดยพบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูดคำถามที่ต้องการคำตอบใช่-ไม่ใช่มากกว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือน

และอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) และพบว่า เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดคำถามที่มีคำว่า "ทำไม" มากกว่าเด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ส่วนความแตกต่างของ ประโยคคำถามที่มีคำว่า "ใคร" "กี่" "เท่าไร" และ "เมื่อไร" พบว่าเด็ก ทุกกลุ่มอายุพูดคำถามเหล่านี้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)

2. หน้าที่ของประโยคที่เด็กพูดพบว่า เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน พูด หน้าที่ของประโยคดังนี้คือ หน้าที่ให้รายละเอียด หน้าที่ขอรายละเอียด หน้าที่ เปิดการสนทนา หน้าที่ขอร้อง หน้าที่ปฏิเสธ หน้าที่ชักชวนชี้แนะและหน้าที่เพื่อสั่ง โดยพบว่า เด็กทุกกลุ่มพูดหน้าที่ให้รายละเอียดมากที่สุด (ร้อยละ 90.15, 87.51 และ 82.57 ตามลำดับ) รองลงไปคือหน้าที่ขอรายละเอียด (ร้อยละ 3.61, 4.66 และ 5.70 ตามลำดับ) และหน้าที่ของประโยคที่เด็กทุกกลุ่มอายุน้อยที่สุด คือหน้าที่เพื่อสั่ง (ร้อยละ 0.89, 0.53 และ 1.21ตามลำดับ) โดยเด็กทุกกลุ่ม อายุพูดหน้าที่ให้รายละเอียด โดยมีสัดส่วนลดลงเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ $P < 0.05$) และเด็กพูดหน้าที่ขอรายละเอียด และหน้าที่ชักชวนชี้แนะโดยมี สัดส่วนที่มากขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ส่วนหน้าที่ สั่งพบว่าเด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือน พูดหน้าที่สั่งมากกว่าเด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาครั้งต่อไปควรคำนึงถึงวิธีการดำเนินการวิจัย ที่จะทำให้เด็กสามารถใช้ถ้อยความชนิดต่าง ๆ ด้วยความหลากหลาย และค่าความถี่ของการใช้ถ้อยความเหล่านี้ควรมีค่ากระจาย โดยอาจทำการศึกษาในสถานการณ์ธรรมชาติ เช่น ขณะเด็กอยู่ที่บ้าน ขณะรับประทานอาหาร หรือ ขณะที่เด็กกำลังเล่นโดยเด็กสนทนากับเพื่อน ผู้ใหญ่ พ่อแม่ หรือครู

2. การศึกษาครั้งต่อไป หากมีการใช้ภาพเป็นสื่อกระตุ้นให้เด็กพูดประโยคและหน้าที่ของประโยคชนิดต่าง ๆ ควรหาวิธีการที่จะกระตุ้นให้เด็กพูดถ้อยความเหล่านี้อย่างหลากหลาย และค่าความถี่ของการใช้ไม่ว่าในแง่ใดค่าหนึ่ง ซึ่งอาจใช้ภาพที่มีการเคลื่อนไหวโดยให้ความต่อเนื่องของเรื่องราวมีรายละเอียด และขั้นตอนมากกว่านี้ เช่น เรื่องที่เกิดจากภาพยนตร์การ์ตูน เป็นต้น

3. การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาถึง องค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการใช้ประโยคของเด็ก เช่น ระดับสติปัญญา เพศ ลำดับที่ของพี่น้อง จำนวนสมาชิกในครอบครัว การเลี้ยงดูของบิดา-มารดา สิ่งแวดล้อมของเด็ก วิธีการเรียนการสอนในโรงเรียน และเศรษฐกิจของบิดา-มารดา เป็นต้น

4. ควรทำการศึกษาในเขตการศึกษาอื่น ๆ หรือ ศึกษาในส่วนภูมิภาคอื่น ๆ

บรรณานุกรม

1. Piaget J. The language and thought of the child. New York: Routledge and Kegan Paul, 1959: 1-238.
2. Wood BS. Children and communication verbal and nonverbal language development. New Jersey: Prentice-Hall Inc. Engle Wood Cliffs, 1976: 1-75.
3. Reed VA. An Introduction to children with language disorders. The United States of America: Macmillan Publishing Company, 1986: 41-61.
4. Fraser C, Bellugi U, Brown R. Control of grammar in imitation, comprehension, and production. J Verb learn Verb Behav 1963; 2: 121-35.
5. Levell K, Dixon EM. The growth of the control of grammar in imitation, comprehension, and production. J Child Psychol Psychiat 1967; 8: 31-9.
6. Templin MC. Speech development in the young child: 3 the development of certain language skills in children. J Speech Hear Disord 1952; 17: 250-5.
7. Lewis M. Clinical aspects of child development: An introductory synthesis of development concepts and clinical experience 2nd edition. USA: Lea & Febiger, 1982: 51-60.

8. Bloom L. The use of single word utterance before syntax. Mouton: The Hague, 1973.
9. McCarthy D. Language development in children. In: Manual of child psychology. Edited by Carmichael L. New York: John Wiley and Sons, Inc., 1954: 492-630.
10. Lerea L. Assessing language development. J Speech Hear Res 1985; 1: 75-85.
11. McNeill D. Acquisition of language: The study of developmental psycholinguistics. New York: Harper & Row, 1970.
12. Brown R. Syntactic development. In: The dynamics of communicative development. Edited by Lane VW, Molyneux D. USA: Prentice-Hall, Inc., 1992: 195-204.
13. Francis H. Language in teaching and learning. Great Britain: George Allen & Unwin publishers, 1977: 25.
14. Tyack DL, Gottsleben RH. Acquisition of complex sentences. Lang, Speech, and Hear Serv in Schools 1986; 17, 3: 160-74.
15. Cole PR. The foundation for language intervention program. In: Language disorders in preschool children. Edited by Cole PR. New Jersey: Prentice - Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1982: 10-99.
16. Halliday MAK. Learning how to mean: Explorations in the development of language. New York: Elsevier - North,

1975.

17. Bates E. Language and context the acquisition of pragmatics. Academic Press, 1976.
18. Dale PS. The course of syntactic development. In: Language development: structure and function. Edited by Dale PS. New York: Holt Rinehart and Winson, 1976: 105-63.
19. Menyuk P. Sentences children use. USA: The Maple Press Company, 1974: 64-9.
20. Bloom L, Miller P, Hood L. Variation and reduction as aspects of competence in language development. In: Language development and language disorders. Edited by Bloom L, Lahey M. USA: John Wiley & Sons, INC., 1978: 188-92.
21. Ervin - Tripp S. Wait for me, roller skate! In: Child discourse. Edited by Ervin-Tripp S, Mitchell-Kernan C. New York: Academic Press, 1977 : 165-87.
22. วิจารณ์ วาณิชย์เจริญ. ลักษณะการใช้คำถามของเด็กอายุ 3 ปีถึง 6 ปี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536: 1-110.
23. Garvey C. Requests and responses in children's speech. J Child Lang 1975a; 2: 41-63.
24. นันทนา ประชาฤทธิ์ภักดี. การวิเคราะห์ภาษาพูดของเด็กอนุบาล อายุ 3 ปี ถึง 6 ปี วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2524: 1-108.

25. Dore J. Illocutionary acts. In: Discourse production and comprehension. Edited by Freedle RO. Norwood: Albex, 1977: 227-44.
26. James AV, Seebach MA. The pragmatic function of children's questions. *J Speech Hear Res* 1982;25:2-11.
27. Bloom L, Lightbown P, Hood L. Structure and variation in child language. *Monogr Soc Res Child Dev* 1975; 40 (2, serial no.160): 1-78.
28. Wode H. Four early stages in the development of L₁ negation. *J Child Lang* 1977; 4: 87-102.
29. Mitchell-Kernan, Kernan KT. Pragmatics of directive choice among children. In: *Child Discourse*. Edited by Ervin-Tripp S, Mitchell-Kernan C. New York: Academic Press, 1977: 188-208.
30. McTear MF, Conti-Ramsden G. *Pragmatic Disability in children*. England: Whurr Publishers Ltd, 1992.
31. Keller-Cohen D. Context and strategy in acquiring temporal connectives. *J Psycholing Res* 1987; 16: 165-83.
32. Wallach GP, Miller L. *Language intervention and academic success*, Massachusetts: College-Hill Press, 1988: 152-5.
33. คลินิกฝึกพูด, โรงพยาบาลรามารินทร์. สมุดรรับผู้ป่วยใหม่-เก่า, 2533-2537.
34. Nicolosi L, Harryman E, Kreheek J. *Terminology of communication disorders: Speech, Language, Hearing*. Baltimore: Williams & Wilkins, 1978: 138, 187.

35. อุกิตติลปสาร, พระยา. หลักภาษาไทย อักษรวิธี วจิวิภาค วากยสัมพันธ์
ฉันทลักษณ์. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2511.
36. นววรรณ พันธุเมธา. ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์,
2525.
37. บรรจบ พันธุเมธา. ลักษณะภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2523.
38. นิตยา กาญจนวรรณ, เสาวลักษณ์ อนันตศาสตร์, ทิพย์สุเนตร อนันบุตร. ลักษณะ
และการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
2531.
39. Sinclair JMCh, Coulthard RM. Towards an analysis of
discourse the English used by teachers and pupils.
Oxford University Press, 1975.
40. Lewis MM. The beginning and early functions of questions
in a child's speech. Br J Ed Psychol 1938; 8: 150-71.
41. Tough J. The development of meaning: A study of children's
use of language. Great Britain, 1977:61-70.
42. Mc Carthy D. The language development of the preschool
child. Minnesota: University of Minnesota, Institute
of child Welfare Monograph, 1930; 4: 1-30.
43. Berry MF, Eisenson J. Speech disorders: Principles and
practices of theory. New Jersey: Prentice -Hall, 1956:
18-20.
44. Piaget J. The cognitive theory of Jean Piaget. In: Three
theories of child development. Edited by Maier HW.

- London: Harper & Row, 1969. 83-5.
45. Hurlock EB. Child development. 6th ed. New York: Mc Graw-Hill Books, 1978.
46. Van Riper C. Speech correction: Principles and methods, 6th ed. New Jersey: Englewood cliffs, Prentice -Hall, 1978: 92-8.
47. Nelson K. Structure and strategy in learning to talk. Monogr Soc Res Child Dev, 1973; 38 (1-2, serial no 149): 1-135.
48. Bloom L, Lahey M. Language development and language disorders. New York: J Wiley & Sons, 1978.
49. Bruner J. The ontogenesis of speech acts. J Child Lang 1975; 2: 1-19.
50. Lane VW, Molyneaux D. The dynamics of communicative development. New Jersey: Englewood Cliffs; Prentice -Hall, 1992: 169-204.
51. Ingram D. First language acquisition: Method, Description, and Explanation. Cambridge University Press, 1989.
52. Smith ME. An investigation of the development of the sentences and the extent of vocabulary in young children. IOWA City: University of Lows Study in child Welfare, 1929; 3(5): 1-92.
53. Goldin-Meadow S, Seligman MEP, Gelman R. Language in the two years old. Cognition 1976; 4: 189-202.

54. Miller GA. The acquisition of word meaning. *Child Dev* 1978; 49: 499-1004.
55. Leonard LB, Schwartz RG, Morris B, Chapman K. Factor influencing early lexical acquisition: Lexical orientation and phonological. *Child Dev* 1981; 5: 882-7.
56. Schwartz RG, Terrell BY. The role of input frequency in lexical acquisition. *J Child Lang* 1983; 10: 37-64.
57. Brown R, Fraser C. The acquisition of syntax. *Monogr Soc Res Child Dev* 1964; 29: 43-79.
58. Brown R, Bellugi U. Three processes in the child's acquisition of syntax. *Harvard Educational Review*, 1964; 34: 133-51.
59. Bowerman M. Structural relationships in children's utterances: Syntactic or semantic. In: *Cognitive development and the acquisition of language*. Edited by Moore TE. New York: Academic Press, Inc., 1973a: 197-213.
60. Slobin DI. *Psycholinguistics*. Glenview, Illinois, London: Scott, Foreman and company. 1974.
61. Schlesinger IM. Grammatical development the first steps. In: *Foundation of language development: A multidisciplinary approach Vol 1*. Edited by Lenneberg EH, Lenneberg E. New York: The Unesco press, 1975: 203-21.
62. Holt KS. *Child Development diagnosis and assessment*. Heinemann Ltd, 1991: 126-7.

63. Lund NJ, Duchan JF. Assessing children's language in naturalistic contexts. New Jersey: Englewood cliffs, Prentice -Hall, 1983; 25: 25,231.
64. Newhoff M, Leonard LB. Diagnosis of developmental language disorders. 1982 : 75-80.
65. Maratsos MP, Abramavitch R. How children understand full, truncated, and anomalous passives. J Verb Learn Verb Behav 1975; 14: 145-57.
66. Horgan D. The development of the full passive. J Child Lang 1978a; 5: 65-80.
67. Lee LL. Developmental sentence analysis: A grammatical assessment procedure for speech and language clinicians. Evanston: Northwestern University press, 1974: 25-35.
68. Clark HH. Space, time, semantics, and the child. In: Cognitive development and the acquisition of language. Edited by Moore TE. New York: Academic Press, Inc., 1973: 27-63.
69. Limber J. The genesis of complex sentences. In: Cognitive development and the acquisition of language. Edited by Moore TE. New York: Academic Press, Inc., 1973.
70. Bellugi U. The development of interrogative structures in children's speech. In: The development of language functions. Edited by Riegel K. Michigan: University of Michigan Language Development Program, 1965: 103-38.

71. Klima Es, Bellugi U. Syntactic regularities in the speech of children. In: Psycholinguistic papers. Edited by Lyons J, Wales RJ. Chicago: Aldins, 1966: 183-208.
72. Suchs J, Devin J. Young children's use of age appropriate speech styles in social interaction and role-playing. J Child Lang 1976; 3: 81-98.
73. Synder-McLean LK, McLean JE. Verbal information gathering strategies: the child's use of language to acquire language. J Speech Hear Disord 1978; 43: 306-25.
74. Elliot AJ. Child Language. London: Cambridge University Press, 1981: 58-62.
75. Trantham CR, Pedersen JK. Normal language development: The key to diagnosis and therapy for language disorders children. USA: The Williwms & Wilkins Company. 1976: 1-209.
76. Smith ME. The influence of age, sex and situation on the frequency, form and function of questions asked by preschool children. Child Dev 1933; 4: 201-213.
77. Brown R. The development of Wh-questions in child speech. J Verb Learn Verb Behav 1968; 7: 279-90.
78. Lee LL. Developmental sentence types. J Speech Hear Disord 1966; 31: 311-30.
79. Giattino J, Hogan JG. Analysis of a father's speech to his language learning child. J Speech Hear Disord 1975;

- 40: 524-537.
80. Tyack D, Ingram D. Children's production and comprehension of questions. *J Child Lang* 1977; 4: 211-24.
81. Lightbown PM. Question form and question function in the speech of young French L₂ learners. In: *Aspects of bilingualism*. Edited by Paradis M. Columbia: Hornbeam, 1978: 21-43.
82. Bloom L, Merkin S, Wootten J. Wh-questions: Linguistic factors that contribute to the sequence of acquisition. *Child Dev* 1982; 53: 1084-92.
83. Parnall MM, Patterson SS, Harding MA. Answer to wh-question: a development study. *J Speech Hear Res* 1984; 27: 297-305.
84. Labov W, Labov T. Learning the syntax of questions. In: *Recent advances in the psychology of language formal and experimental approaches*. Edited by Campbell RN, Smith PT. New York: Plenum, 1977: 1-44.
85. Hood L, Bloom L. What, when and how about why: a longitudinal study of early expression of causality. *Monogr Soc Res Child Dev*. 1979; 44: 1-47.
86. Fletcher P, Garman M. *Language acquisition: Studies in first language development*. Cambridge Press, 1979.
87. Pierce AE. *Language acquisition and syntactic theory a comparative analysis of French and English child*

- grammers. Kluwer academic publishers, 1992: 51.
88. Clark HH , Clark EV. Psychology and language and introduction to psycholinguistics. USA: Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1977: 348-51.
89. Hatch EM. Psycholinguistics: A second language perspective. Massachusetts. Newbury house publishes, inc., 1983: 89-108.
90. Brown R, Hanlon C. Derivational complexity and order of acquisition in child speech. In : Categories and Processes in language acquisition. Edited by Levy Y, Schellsinger IM, Braine MD. New Jersey : Lawrence Erlbaum Associates, Inc., 1988: 11-53.
91. Mitchell -Kernan C. Language behavior in a Black urban community. In: Foundations of language development: A multidisciplinary approach. Edited by Lenneberg EH, Lenneberg E. New York: The Unesco press, 1975;1: 293-5.
92. Illingworth RS. The development of the infant and young child. New York: Churchill Livingstone, 1980: 233.
93. Krechel M. Communicative acts and shared knowledge in natural discourse. New York: Academic Press, Inc., 1981: 40-1.
94. Garvey C. Children's talk. Great Britain: Fontana Paperbacks, 1984: 38-77.

95. Klecan-Aker JS, Swank PR. The use Of a pragmatic protocol with normal preschool children. *J commun disord* 1988; 21: 85-102.
96. Hickmann M. Social and functional approaches to language and thought. London: Academic Press, Inc., 1987.
97. Dolch EW. Vocabulary development. In: The reading teacher's reader. Edited by Causey SO. New York: The Renold Press Company, 1958.
98. DeFigh L. Vocabulary development. In: The reading teacher's reader. Edited by Causey SO. New York: The Renold Press Company, 1958.
99. Nelson K. Variation in children's concepts by age and category. *Child Dev* 1974; 45: 584-99.
100. Toler SA, Bankson NW. Utilization of an interrogative model to evaluate mothers's use and children's comprehension of question forms. *J Speech Hear Disord* 1976; 41: 301-314.
101. Piaget J. "How children form mathematical concept?" *Contemporary reading in general psychology*. Boston: Houghton Mifflin, 1965.
102. Leach E. Interrogation: A model and some implications. *J Speech Hear Disord* 1972; 37: 33-46.
103. Lewis M, Volkmar F. Clinical aspects of child and adolescent development: An introductory synthesis of

developmental concepts and clinical experience. 3rd ed.

Pensylvania: Lea & Febiger, 1990: 31-43.

ตัวอย่างการเล่าเรื่องจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ เรื่องที่ 1 "ฝนตก"

ภาพที่1

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ก่อนที่หนูแจ้วจะไปโรงเรียนคุณแม่พุดกับหนูแจ้ว

แม่ : "แจ้วเอาร่มไปโรงเรียนด้วยลูก"

หนูแจ้ว : "ไม่เอา หนูไม่อยากถือ"

คุณแม่ : "เอาไปเถอะคะ ถ้าฝนตกหนูจะได้ไม่เปียก"

หนูแจ้วจึงรับร่มจากคุณแม่แล้วพุดว่า "ขอบคุณค่ะ"

ภาพที่2

หนูแจ้ว เดินออกจากบ้าน ถือร่มของคุณแม่ไปด้วย

ภาพที่ 3

หนูแจ้ว เดินมาได้สักครู่ เจ้าหมาก็วิ่งมาแล้วพุดกับหนูแจ้ว

เจ้าหมา : "บ๊อ บ๊อ หนูแจ้วหยุดก่อน"

หนูแจ้ว : "มีอะไรเหรอคะ"

เจ้าหมา : "กางร่ม เถอะฝนจะตกแล้ว"

หนูแจ้ว : "ขอบคุณค่ะ"

ภาพที่4

หนูแจ้วก็กางร่มฝนตกลงมาก็ไม่เปียก

ตัวอย่างการเล่าเรื่องจากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ เรื่องที่ 2 "ชื่อของให้แม่"

ภาพที่1

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว กุ๊กไก่กำลังอ่านหนังสืออยู่ คุณแม่ก็บอกกับกุ๊กไก่

แม่ : "กุ๊กไก่ไปชื่อของให้แม่หน่อย"

กุ๊กไก่ : "ชื่ออะไรคะ"

คุณแม่ : "ชื่อหมู" "ชื่อผักกาด" "ชื่อปลา"

แล้วหนูไก่อก็รับเงินและตะกร้าจากคุณแม่

ภาพที่2

กุ๊กไก่อก็กำลังจะเดินไปตลาด

คุณแม่ : "เดินดีๆ นะลูก ข้ามถนนให้ระวังรถด้วย"

หนูไก่อ : "ไม่เป็นไรคะ หนูจะเดินดีๆ"

ภาพที่3

กุ๊กไก่ไปถึงตลาด

แม่ค้า : "ชื่ออะไร เทรอหนู"

กุ๊กไก่ : "ชื่อผักกาด ชื่อหมู แล้วก็ ปลาละ"

แม่ค้า : "เอาเท่าไร"

กุ๊กไก่ : "เอาผักกาด 2 ต้น เอาหมู 1 จี๊ด แล้วก็ปลาตัวนึงละ"

กุ๊กไก่ : "กี่บาทละ"

แม่ค้า : "ทั้งหมด 50 บาทละ"

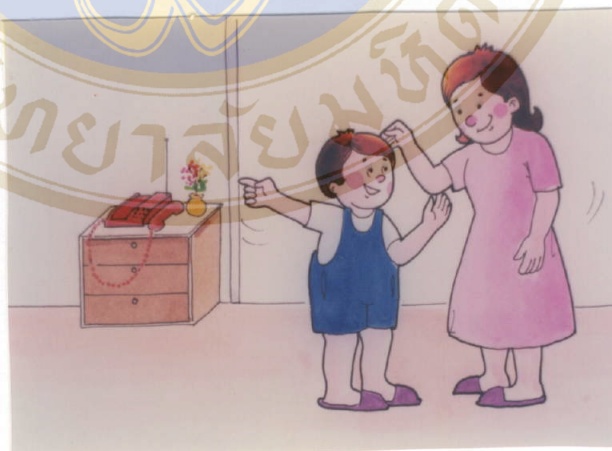
ภาพที่ 4

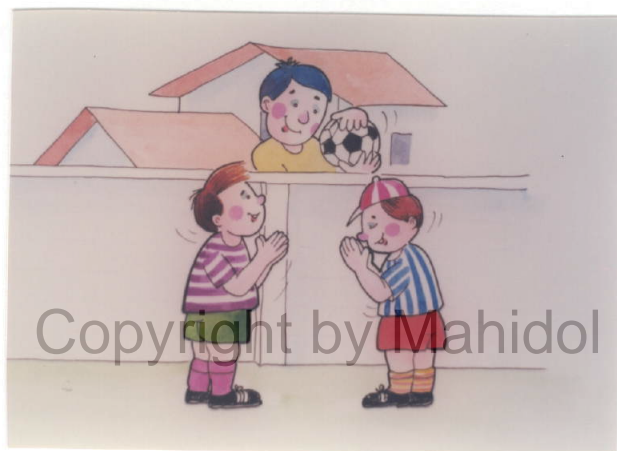
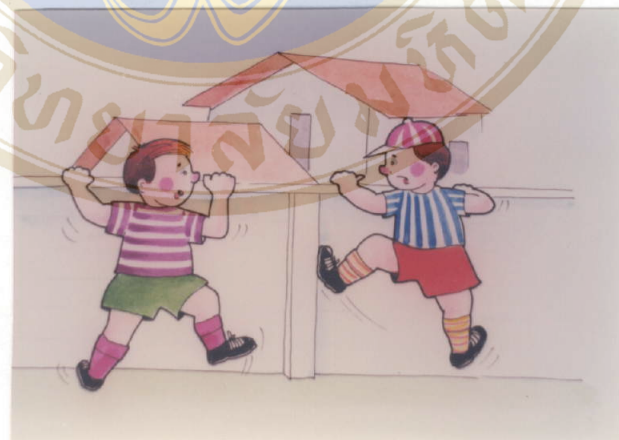
หนูไก่อกลับบ้าน บอกกับคุณแม่ว่า "หนูกลับมาแล้ว"

คุณแม่ : "เก่งจังลูกมาให้แม่หอมที่"

แบบบันทึกผลการใช้ประโยชน์ของเด็ก

ชื่อ.....สกุล..... วันที่.....
วัน เดือน ปี เกิด..... เพศ.....
โรงเรียน..... เรียนอยู่ชั้น.....
วันที่ทดสอบ..... เวลาที่ทดสอบ.....
ผู้ทดสอบ.....

ทดสอบรูปทรง เรขาคณิต

อายุที่ทำได้

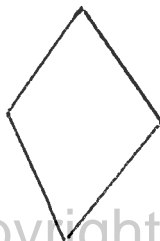
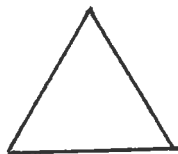
ผลการทดสอบ

4 ปี

4 ปี 6 เดือน

5 ปี

6 ปี

แบบสอบถาม

คำชี้แจง : โปรดเติมคำลงในช่องว่างหรือทำเครื่องหมาย ลงในช่องว่าง

1. ชื่อและนามสกุลของเด็ก.....
2. อายุ .....ปี.....เดือน วันเดือนปีเกิด .....
3. โรงเรียน.....
4. ผู้ตอบแบบสอบถาม.....เกี่ยวข้องกับ.....ของเด็ก
5. เด็กอยู่ในความดูแลหรือในปกครองของ.....
6. เด็ก เป็นบุตรคนที่.....ในจำนวนพี่น้อง.....คน
7. จำนวนสมาชิกในครอบครัว.....คน
8. ระดับการศึกษาของบิดา-มารดา

ระดับการศึกษา	บิดา	มารดา
ต่ำกว่าประถมศึกษา		
ประถมศึกษา		
มัธยมศึกษาตอนต้น		
มัธยมศึกษาตอนปลาย		
อนุปริญญา		
ปริญญาตรี		
สูงกว่าปริญญาตรี		

9. อาชีพของบิดา-มารดา

อาชีพ	บิดา	มารดา
รับจ้าง		
รับราชการ		
เกษตรกร		
ค้าขาย		
รัฐวิสาหกิจ		
แม่บ้าน		
อื่น ๆ โปรดระบุ...		
.....		

10. รายได้โดยเฉลี่ยรวมของบิดา-มารดา

1. 1,000-3,000
2. 3,001-5,000
3. 5,001-7,000
4. 7,001-9,000
5. 9,001-11,000
6. 11,001-13,000
7. มากกว่า 13,000

11. ภาษาในบ้านที่ใช้พูดกับเด็ก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. ไทย
2. จีน
3. อังกฤษ
4. อื่น ๆ .....

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษารังนี้

ตารางที่ 1 แสดงร้อยละของจำนวนสมาชิกในครอบครัว

จำนวนสมาชิกในครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
2	2	1.0
3	76	36.2
4	104	49.5
5	21	10.0
7	5	2.3
8	2	1.0

ตารางที่ 2 แสดงร้อยละของลำดับการเกิดของเด็ก

ลำดับการเกิด	จำนวน(คน)	ร้อยละ
บุตรคนที่ 1	131	62.4
บุตรคนที่ 2-5	79	37.6

ตารางที่ 3 แสดงร้อยละของระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าประถมศึกษา	1	0.5
ประถมศึกษาตอนต้น	22	10.5
มัธยมต้น	29	13.8
มัธยมปลาย	42	20.0
อนุปริญญา	26	12.4
ปริญญาตรี	73	34.8
สูงกว่าปริญญาตรี	16	7.6
ไม่ตอบ	1	0.5

ตารางที่ 4 แสดงร้อยละของระดับการศึกษาของมารดา

ระดับการศึกษาของบิดา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าประถมศึกษา	3	1.4
ประถมศึกษาตอนต้น	38	18.1
มัธยมต้น	19	9.0
มัธยมปลาย	47	22.4
อนุปริญญา	31	14.8
ปริญญาตรี	63	30.0
สูงกว่าปริญญาตรี	7	3.3
ไม่ตอบ	2	1.0

ตารางที่ 5 แสดงร้อยละของอาชีพของบิดา

อาชีพของบิดา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับจ้าง	95	45.2
รับราชการ	25	11.9
เกษตรกร	1	0.5
ค้าขาย	43	20.5
รัฐวิสาหกิจ	25	11.9
อื่น ๆ	20	9.5
ไม่ตอบ	1	0.5

ตารางที่ 6 แสดงร้อยละของอาชีพของมารดา

อาชีพของมารดา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับจ้าง	65	32.9
รับราชการ	26	12.4
เกษตรกร	0	0
ค้าขาย	47	22.4
รัฐวิสาหกิจ	10	4.8
แม่บ้าน	57	27.1
ไม่ตอบ	1	0.5

ตารางที่ 7 แสดงร้อยละของรายได้รวมของบิดา-มารดา

รายได้ต่อเดือน (บาท)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000	13	6.2
5,001-11,000	53	25.2
11,001-13,000	23	11.0
มากกว่า 13,000	118	56.2
ไม่ตอบ	3	1.4

ตารางที่ 8 แสดงร้อยละของภาษาที่ใช้ในบ้าน

ภาษาที่ใช้ในบ้าน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ใช้ภาษาเดียว	197	93.8
ใช้มากกว่า 1 ภาษา	13	6.2

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างชนิดของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้เมื่อดูภาพ
เรียงลำดับเหตุการณ์

ตัวอย่างชนิดของประโยคบอกเล่าที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูด

ภาพเรื่อง "ปอกมะม่วง"

"มีมะม่วง กินมะม่วง มีคขาดแล้ว เลือดก็ไหล แม่ก็ เลยทาคุณแม่ก็แปะ
พาสเตอร์ (พลาสเตอร์) แม่ทாயาให้"

ภาพเรื่อง "โทรคัพพ์"

"ขึ้นเดินโทรคัพพ์แล้วนึ่งมันโทรคัพพ์ ฮ่าโหล แล้วแม่ก็มา คุณแม่ก็โทรคัพพ์"

ภาพเรื่อง "เตะบอล"

"เค้ามาเตะลูกบอล เตะมา ลูกบอลก็ลงไปในบ้าน เอาเท้ามาเตะประตู
เค้าก็หยิบลูกบอลมา"

ภาพเรื่อง "ซื้อไอศกรีม"

"คุณลุงครับผมจะซื้อไอติมครับ ซื้อเสร็จ แล้วเค้าก็มีตั้งค์จ่าย เค้าก็ขอบคุณ
พอดีเค้าวิ่ง พอดีไอติมก็หล่นปั๊บ เค้าก็หกล้มร้องไห้ เราไม่น่าวิ่งเลย"

ภาพเรื่อง "ขอของเล่น"

"เด็กชาย 2 คนนั้นเค้ายอกกับแม่ว่า นี่ครับแม่ เด็กชายคนนึงเค้าเดินมา
เคื่ก็รู้ว่าแม่มีของเล่น แม่เค้าเอารถมาให้เด็กสองคนนี้ เคื่ก็เลยขอขอบคุณ
ครับแม่ แล้ววันนึงเด็กชาย 2 คนนั้นก็เล่นกันสนุกสนานเฮฮา"

ตัวอย่างชนิดของประโยคคำถามที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูด

ภาพเรื่อง "ปอกมะม่วง"

"เค้าเอามะม่วงมาให้กิน นี่น้องกินมะม่วงมึ้ย เคื่บอกทำไมยังไม่สับ
สับ สับ เลือดก็ไหล อึยเจ็บจัง เจ็บโดนอะไรมา เนี่ยเค้าจะสับมะม่วง
เอง นี่มันไม่เลือดออกแล้ว ก็เอาผ้ามาพัน เคื่ก็ยังไม่สับมะม่วง แม่ก็บอก
ว่า เจ็บหรือเปล่า"

ภาพเรื่อง "โทรศัพท์"

"เคื่ก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์ เสียงดัง เคื่ก็ฮาไหล ฮาไหลใครอะ ไม่รู้สิ
ใครไม่รู้ เข้าไม่รู้ขึ้นไม่รู้จัก แล้วก็บอกกับแม่ เคื่ก็เรียกแม่มา แม่โทรศัพท์สิ
ฮาไหล ใครอะ แม่เอง แล้วลุกอยู่ไหนอะ อ้าวขึ้นโทรศัพท์หาพ่อ พ่อไม่
อยู่เหรอ พ่อไปทำงาน"

ภาพเรื่อง "เตะฟุตบอล"

"เพื่อนมาเตะลูกบอลกันเถอะ ลูกบอลขึ้นไปอยู่บนหลังคาได้ยังไง ทำไม
ต้องยกขาด้วยล่ะ เจ้าคนมาขโมยลูกบอลของชั้น เหวอ"

ภาพเรื่อง "ซื้อไอศกรีม"

"แม่จำขอซื้อไอติม (ไอติม)คะ เอาไอติมไม่ได้เลย ติมก็เสียเงินเปล่า ๆ
อ้าว เจ้าตัวนี้หกล้มเป็นยังไง"

ภาพเรื่อง "ขอของเล่น"

"อะไรอยู่บนนั้นนะ แม่ก็บอกว่ารถ ลูกก็อื้ออยากได้จัง มันก็เปิดประตูเข้ามา
แล้วมันก็ไปเห็น สวัสดิชอบคุณแม่ให้รถเล่น เล่นด้วยกันสนุกสนาน เอ๊ะดีใจ
จังเลยที่แม่ให้มา"

ตัวอย่างชนิดของประโยคปฏิเสธที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนพูด

ภาพเรื่อง "ปอกมะม่วง"

"ถ้าใครกินอาหาร ถ้าใครกินผลไม้ กินไม่หมดก็ไม่โตเร็วๆ ถ้ากินหมดจะได้
โตเร็วๆ แล้วก็กินยังไม่หมด คุณแม่ก็ว่ากินให้หมดเลย มีคบบาดมือปู้บก็ไม่ต้อง
กิน ถ้ามีคบบาดมือก็ให้แม่ทำซิ ลูกไม่ต้องทำนะ"

ภาพเรื่อง "โทรศัพท์"

"เค้าก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์ เสียงดัง เค้าก็ฮาโหล ฮาโหลโครอะ ไม่รู้จิ
โครไม่รู้ เอ้าไม่รู้ชั้นไม่รู้จัก แล้วก็บอกกับแม่ เค้าก็เรียกแม่มา แม่โทรศัพท์
ฮาโหล โครอะ แม่เอง แล้วลูกอยู่ไหนอะ อ้าวชั้นโทรศัพท์หาพ่อ พ่อไม่
อยู่เหรอ พ่อไปทำงาน"

ภาพเรื่อง "เตะฟุตบอล"

"กาลครั้งหนึ่งมีเด็กคนหนึ่งเตะฟุตบอลอยู่กับเพื่อน แล้วเด็กคนนั้นก็ เป็นเด็ก
เตะฟุตบอล ชกลูกบอลด้วย ไม่ต้อง เอาขาเตะ ทันใดนั้นลูกบอลก็ตกไปในห้อง
แล้วกระเด็นไปเข้าบ้าน คนนี้ก็บอกไม่ เป็นไรหรอกเดี๋ยวชาวบ้านก็เก็บมาให้
ชาวบ้านเค้าเก็บมาให้ ก็ขอบคุณครับ ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวชั้นช่วยชั้นมี
พลังอยู่แล้ว"

ภาพเรื่อง "ซื้อไอศกรีม"

"ลูกไปซื้อไอติมหน่อย ไอติมรูปอะไร ก็บอกว่าเอาติมเลย ก็ตกบนพื้น
กินไม่ได้เลย โธ่ ไม่น่าซื้อไอติมเลยนะ"

ภาพเรื่อง "ขอของเล่น"

"จะเอาของเล่น แม่ไม่ให้ต้องทำการบ้านก่อน แม่ก็เอามาให้แล้ว แจ๋วส์วีสตี
แจ๋วเล่นรถกัน สนุกม๊ัย"

ตัวอย่างชนิดของประโยคบอกเล่าที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูด

ภาพเรื่อง "ปอกมะม่วง"

"น้องเค้าหยิบมะม่วงปอกให้กิน เน่าแล้ว คุณแม่ขา เลือดออกแล้ว คุณแม่ก็มา
พันแผลให้"

ภาพเรื่อง "โทรศัพท์"

"วางโทรศัพท์ รับโทรศัพท์ บอกว่าฮาไหล บอกว่าเก่งมาก เค้าก็บอกแม่คะ
มีโทรศัพท์ แม่ก็รับ แม่ก็บอกว่า ฮาไหล"

ภาพเรื่อง "เตะบอล"

"เค้าเล่นลูกบอลกับเพื่อนบอกว่าลูกบอลเข้าบ้าน เค้าจะปั่นเร็วไป เก็บลูกบอล
เค้าพูดว่าจะทำยังไงดี คนคนนี้ก็ให้ลูกบอล เค้าก็บอกว่าขอบคุณครับ"

ภาพเรื่อง "ซื้อไอศกรีม"

"เค้าซื้อไอติม บอกว่าเท่าไรคะ ก็ไปโดนหิน ก็หกกะลุ่ม อะติมเลอะพื้น
อดกิน เค้าก็เสียใจ"

ภาพเรื่อง "ขอของเล่น"

"ลูกกะลังขอเงินแม่ 1 บาท น้องมาเจอ ลูกก็บอกว่าขอบคุณ พี่ก็มาเล่น
น้องก็อยากเล่นด้วย ก็ขอพี่เล่นสนุกจัง"

ตัวอย่างชนิดของประโยคคำถามที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูด

ภาพเรื่อง "ปอกมะม่วง"

"ผู้ชายกับผู้หญิงปอกมะม่วงด้วยกัน ก็คุยกัน นี่ทำไมขึ้นปอกมะม่วงแล้วขึ้น
เลือดออก แม่ก็พยายามให้ อย่าปอกระวังมีด ลูกก็ทำ ที่นี้ลูกก็ระวัง"

ภาพเรื่อง "โทรศัพท์"

"กริ่ง ฮาโหล คุณแม่ครับโทรศัพท์ ฮาโหล สวัสดีครับ คุณแม่ครับโทรศัพท์
ครับ ฮาโหล สวัสดีค่ะ คุณพ่อหรือค่ะ ทำไมค่ะ จะไปงานเลี้ยงค่ะ
ค่ะสวัสดีค่ะ"

ภาพเรื่อง "เตะฟุตบอล"

"จ๊ะ เอ๋ สวัสดี น้องมาเล่นลูกบอลกันม๊ เล่นซิ อะไรรชนะ คนคนนั้นต้อง
ชนะแน่ๆ เลย โอ๊ยลูกบอลหายไปแล้ว โอ๊ยเจ็บจัง ทั้งสามก็บอกว่ามาต่อสู้กัน
เถอะถ้าใครชนะคนนั้นไม่แพ้ คุณพ่อก็บอกว่าขึ้นเก็บลูกบอลให้แล้วนะ ขอบคุณ
ครับที่เก็บให้ผม"

ภาพเรื่อง "ซื้อไอศกรีม"

"หนูมาซื้อไอติม ไอติมกรุ๊บาทครับ ผมไม่มีเงิน ก็วิ่งไป หกล้ม ออกกินไอติมเลย"

ภาพเรื่อง "ขอของเล่น"

"คุณแม่รับนั้นอะไรอะครับ รถจี๊ะ อยากเล่นม้ย อยากเล่น คุณแม่ก็หีบให้
ขอบคุณครับ ก็เอามาเล่นกัน สนุกม้ย"

ตัวอย่างชนิดของประโยคปฏิเสธที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนพูด

ภาพเรื่อง "ปกอมะม่วง"

"ที่ปกอมะม่วงให้น้องกิน ยังไม่กิน ยังปกไม่เสร็จ อ้อย เลือดไหล น้อง
ช่วยด้วย แม่ก็เอาพาสเตอร์มาแปะ ก็ขอบคุณ"

ภาพเรื่อง "โทรศัพท์"

"ลูกเค้าเดินออกไปจากบ้าน ก็ไปโทรศัพท์ แม่ก็บอกว่า เดี๋ยวมา แม่ก็บอกว่า
ให้รับโทรศัพท์ ก็ไม่รับ แม่รับเอง ทำไมไม่ยอมไปรับล่ะ"

ภาพเรื่อง "เตะฟุตบอล"

"เค้าก็บอกว่า เตะฟุตบอลนะเพื่อน เพื่อนก็ไปเตะ เพื่อนคนนี้ก็บอกอ้อยขอโทษ
ทีนะ แล้วก็ป็น คนนี้ก็เกือบตก เจ้าขงบ้านก็เอามาให้ ขอบคุณครับ ไม่เป็นไร
ทรอกเพื่อน"

ภาพเรื่อง "ซื้อไอศกรีม"

"หนูมาซื้อไอติม ไอติมก็บาทครึ่ง ผมไม่มีเงิน ก็วิ่งไป ทกลืม อดกินไอติมเลย"

ภาพเรื่อง "ขอของเล่น"

"แม่ขอรถไปได้เปล่า ได้สิ ขอขอบคุณครับ ก็เล่นคนเดียว เพื่อนขอเล่นมั้งสิ ไม่ให้เราเล่นก่อน"

ตัวอย่างชนิดของประโยคบอกเล่าที่เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูด

ภาพเรื่อง "ปอกมะม่วง"

"พี่ปอกมะม่วงให้ ปอกมะม่วงให้กิน เลือดไหล น้องก็ตกกะใจ พี่ก็บอกว่าเจ็บ
จิ้งเลย คุณแม่ก็พันพาสเตอร์ให้ "

ภาพเรื่อง "โทรทัศน์"

"เค้าเดินผ่านโทรทัศน์ เค้าก็คิดว่าจะโทรไปหาเพื่อน เค้าไปโทรหาเพื่อน
คุณแม่ก็มา เค้าก็วางโทรศัพท์ตรงที่ ๆ วางโทรศัพท์ คุณแม่ก็โทรศัพท์ บอก
ให้เพื่อนมาหาที่บ้านด้วย"

ภาพเรื่อง "เตะบอล"

"เค้าเล่นฟุตบอลกัน คนหนึ่งเค้าเตะไปโดนหน้าเพื่อน ข้ามไปข้างหน้า
เค้าก็บอกว่ารีบกลับไปเอาเร็ว เจ้าของบ้านก็เอามาให้ เค้าก็ขอบคุณ เค้า
ก็บอกว่าทีหลังอย่าเตะลูกบอลเข้ามาตรงนี้อีกนะ มันอาจจะโดนกระจกแก้ว
แตกก็ได้"

ภาพเรื่อง "ซื้อไอศกรีม"

"ลุงครับผมซื้อไอติมครับ หนูคนนั้นก็ซื้อไอติม ก็วิ่ง ก็หกล้ม ไอติมก็หล่นลงมา
โอ๊ยแม่เลย ไอติม ไอติมชั้นและหมด อืออือ ออยากกินไอติมอีก"

ภาพ เรื่อง "ขอของเล่น"

"คุณแม่ขาหนูอยากดูทีวีจัง แม่ขาหนูอยากได้รถ แม่เอาให้หนูหน่อยซิ อยู่บนนั้นไง เคี้ยวแม่เอาให้จ๊ะลูก น้องบอกรักมาเล่นรถกัน เล่นกันสนุกสนาน"

ตัวอย่างชนิดของประโยคคำถามที่เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูด

ภาพ เรื่อง "ปกกมะม่วง"

"ปกกมะม่วง กินมะม่วงมึ้ย อู๋ยามีคบาท คุณหมอกี่มาพันแผลให้ หนูอย่าปกกมะม่วงเองนะ"

ภาพ เรื่อง "โทรศัฟท์"

"กริ่ง เอ๊ะโทรศัฟท์มาอีกแล้ว ใครน้อ อ้อคุณพ่อโทรคะ แม่ขาไปรับโทรศัฟท์คะ คุณพ่อโทรมาโทร อ้อ คะ"

ครับ ซาโหล สวัสดีคะ คุณพ่อโทรคะ เมื่อไหร่จะมา ทำไมคะ จะไปงานเลี้ยงคะ คะสวัสดีคะ"

ภาพ เรื่อง "เตะฟุตบอล"

"เด็กสองคนก็เตะฟุตบอลอยู่ คำพูดว่า ใครชนะต้องชนะ ลมก็พัดปลิวไป ลูกบอลก็มาอยู่ตรงนี้ เด็กสองคนก็หยิบไม่ได้ ลูกบอลไปอยู่ตรงโน้นเราจะเก็บยังง"

ภาพเรื่อง "ซื้อไอศกรีม"

"ผมซื้อไอติมหน่อยครับ ไอติมเท่าไรครับ ไอติมหล่นแล้ว ว่าไอติมหล่น
เลย เละ เทอะหมดเลย"

ภาพเรื่อง "ขอของเล่น"

"แม่ เปิดโทรทัศน์ให้หน่อย แม่แม่ครับ หีบรถให้หน่อยครับ นี่เรามาเล่นกันมัย
ที่ไหนอะ อ้อที่บ้านเรานะ"

ตัวอย่างชนิดของประโยคปฏิเสธที่เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูด

ภาพเรื่อง "ปกกมะม่วง"

"นี่จิม เธออยากกินมะม่วงมัย เดี๋ยวฉันปอกให้กิน โอ้ย เธอมีคขาดมือฉัน โอ้ย
ว่า เธอมีคขาดมือ เธอ เดี๋ยวฉันไปเรียกแม่มาแปะพาสเตอร์ให้นะ โอ้ยเจ็บ
จังเลย ฉันจะไม่ปอกแล้ว "

ภาพเรื่อง "โทรศัพท์"

"โทรศัพท์ดัง เค้าไม่ยอมรับ เค้ารับแล้ว ฮาโหล ใครโทรมาหาคะ
เค้าบอกว่าโทรหาแม่ เค้าก็เรียกแม่มา แม่ก็วางโทรศัพท์"

ภาพเรื่อง "เตะฟุตบอล"

"เตะบอลดี ๆ เเตะข้ามบ้านไม่ดี อย่าชกอย่าป้อนไป เอาลูกบอลมา เอา
ลูกบอลให้ผมหน่อย"

ภาพเรื่อง "ซื้อไอศกรีม"

"จะไปซื้อไอติม อันนี้แท่งละก็บาท โอ้โฮถูกจังเลย ซื้อไปแล้วเค้าก็วิ่ง เค้าก็
เลือกไหล เดินไม่ได้เลย กินไม่ได้เลย

ภาพเรื่อง "ขอของเล่น"

"คุณแม่ครับผมอยากเล่นรถ ได้ซิตั้งแต่ต้องเก็บให้ถูกทีนะ ครับคุณแม่ผมจะ
เก็บให้ถูกทีเลยครับ คุณแม่ก็เอารถให้ ขอบคุณครับแม่ เค้าก็เล่นกันอย่าง
สนุก อ๊ะ สนุกจังเลย นี่ขอเล่นมั้งซิ ไม่ได้หรอกเราเล่นก่อน"

ตัวอย่างหน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนพูดจากการดูภาพเรียงลำดับเหตุการณ์

1. หน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 4 ปีถึง 4 ปี 11 เดือนใช้

ตัวอย่างที่ 1 หน้าที่ให้รายละเอียด

จากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ เรื่อง "ปอกมะม่วง"

"เด็กเค้าก็ปอกมะม่วง มะม่วงเสร็จแล้ว มีดก็บาดมือ แม่ก็พันนิ้วให้"

ตัวอย่างที่ 2 หน้าที่ขอรายละเอียด

จากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ เรื่อง "โทรศัพท์"

"เสียงโทรศัพท์ดัง เค้าก็ไปรับ แล้วก็เดินมารับ ฮาโหล โทรมาจากที่ไหน ก็เรียกแม่มารับ แม่ก็มารับ ฮาโหล พูดกับใครคะ นั่นใครโทรมาคะ"

ตัวอย่างที่ 3 หน้าที่เปิดการสนทนา

จากภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ เรื่อง "โทรศัพท์"

"เสียงโทรศัพท์ดัง เค้าก็ไปรับ แล้วก็เดินมารับ ฮาโหล โทรมาจากที่ไหน ก็เรียกแม่มารับ แม่ก็มารับ ฮาโหล พูดกับใครคะ นั่นใครพูดคะ"

ตัวอย่างที่ 4 หน้าที่ขอเรื่อง

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "เตะฟุตบอล"

"เตะลูกบอลกันเร็ว ลูกบอลหล่นไปแล้วอะ อ้าวเธอจะทำอะไรนี่ ชื่นจะตะโกน
อ้าย เก็บลูกบอลให้หน่อย วันหลังเตะดี ๆ นะ เตี้ยวหล่นเข้าบ้านชั้นอีกนะ"

ตัวอย่างที่ 5 หน้าที่ปฏิเสธ

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "ขอของเล่น"

"แล้วลูกก็เข้ามา แม่ก็บอกว่าเธอไหนมา อยากรถกระบี่ เล่นดี ๆ นะ เตี้ยว
รถพัง แบ่งกันเล่นจะ ขอเล่นมั่งซิ ไม่ให้เล่น"

ตัวอย่างที่ 6 หน้าที่ชักชวนชื่อนะ

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "เตะฟุตบอล"

"มา เเตะฟุตบอลกันดีกว่า แล้วลูกบอลไปไหนอะ มันตกไปแล้ว แล้วเราก็ป็น
ไปดู คนก็เก็บมาให้ เค้าบอกว่าอย่าเตะมาตรงนี้อีกนะ ให้เตะไกลๆ"

ตัวอย่างที่ 7 หน้าที่สี่

จากภาพ เรียงลำดับเหตุการณ์เรื่อง "ปกมะม่วง"

"แกมะม่วง เต็มมีดบาด มีดบาดเลือดไหล เลือดไหลแล้ว เลือดไหลต้องไป
หาหมอ แม่ทanyaให้ ที่หลังห้ามเล่นมีดนะ"

1. หน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้

ตัวอย่างที่ 1 หน้าที่ให้รายละเอียด

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "ซื้อไอศกรีม"

"ของเค้าซื้อไอศกรีมแล้ว เค้าบอกว่าเท่าไร พ่อค้าบอก 20 ไอติมตก
เค้าก็อดกิน"

ตัวอย่างที่ 2 หน้าที่ขอรายละเอียด

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "ซื้อไอศกรีม"

"คุณแม่ครับ ขอผมซื้อไอติมหน่อย ได้จ๊ะป่อง แล้วป่องก็หยิบมา กี่บาทครับ
5 บาทจ๊ะ ไอติมก็หลุดไป ไอติมก็ละลาย"

ตัวอย่างที่ 3 หน้าที่เปิดการสนทนา

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "โทรศัพท์"

"ผู้ชายคนหนึ่งเค้าจะมาโทรศัพท์ หวัดดีเพื่อน วันนี้จะไปเที่ยวกันนะ อ่าลิ้ม
แต่งตัวให้หล่อ ๆ นะ วันนี้มีคนโทรมาหาคุณแม่ด้วย แม่ก็ไปโทรศัพท์ หวัดดี
น้องเป็นวันนี้จะไปไหนเธอ ทำไมไม่ชวนแม่ไป น้องเป็นก็บอกว่าไปเที่ยว
เดอะมอลล์บางกะปิ"

ตัวอย่างที่ 4 หน้าทีขอร้อง

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "ชื่อไอศกรีม"

"แม่ขาขอตั้งชื่อไอติมหน่อย ก็ไปซื้อ หนูกินดี ๆ นะ ไอติมก็ตก ออกกินเลย"

ตัวอย่างที่ 5 หน้าทีปฏิเสธ

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "ปอกมะม่วง"

"ปอกมะม่วงอยู่ทำไมต้องมายุ่งด้วยล่ะ มีดก็บาดมือ แม่ก็ เอาผ้ามาพันแผลให้
แม่บอกว่า ใครทำอะ น้องอยากปอกมะม่วงเอง พี่ก็ให้ปอก น้องไม่ยอมให้
พี่ช่วยปอก"

ตัวอย่างที่ 6 หน้าทีชักชวนชี้แนะ

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "ขของเล่น"

"ลูก ๆ มาเนี แม่มีอะไรจะบอกให้ลูกฟัง อยากได้อะไรเธอจ๊ะ เตียวแม่ให้นะ
อะ ก่อนที่จะเอาต้องทำอะไรก่อนจ๊ะ ลูกๆก็ขอบคุณครับ"

ตัวอย่างที่ 7 หน้าที่สี่

จากภาพ เรียงลำดับเหตุการณ์ เรื่อง "ขอของเล่น"

"ลูก ๆ านี้ แม่มีอะไรจะบอกให้ลูกฟัง อยากได้อะไร เทรอจะ เตียวแม่ให้นะ
อะ ก่อนที่จะเอาต้องทำอะไรก่อนจะ ลูกๆก็ขอบคุณครับ"

1. หน้าที่ของประโยคที่เด็กอายุ 6 ปีถึง 6 ปี 11 เดือนใช้

ตัวอย่างที่ 1 หน้าที่ให้รายละเอียด

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "เตะฟุตบอล"

"เค้ากำลังเตะฟุตบอลกันอยู่ เค้าเตะไปโดนหน้าเพื่อน เค้าบอกว่าขอโทษ ลูกบอลก็เข้าบ้านไปอีกคนก็จะป็นเข้าไป เค้าก็หยิบให้ เค้าก็บอกขอบคุณครับ"

ตัวอย่างที่ 2 หน้าที่ขอรายละเอียด

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "โทรศัพท์"

"ครั้ง ฮาไหล สวัสดีครับ มีอะไร เกิดขึ้นหรือครับ เกิดไฟไหม้คะ แม่ครับ แม่ไปรับโทรศัพท์ชื่ครับ ไฟไหม้ครับ ฮาไหลคะ ที่ไหน เหม่อคะ"

ตัวอย่างที่ 3 หน้าที่เปิดการสนทนา

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "โทรศัพท์"

"โทรศัพท์มา ฮาไหล ไครพูด คุณแม่ครับ โทรศัพท์ ฮาไหล ไครครับ"

ตัวอย่างที่ 4 หน้าที่ขอเรื่อง

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "ขอของเล่น"

"แม่ครับหยิบรถให้หนูหน่อย เล่นกันทีๆนะจ๊ะ แล้วก็เล่นกันสนุก"

ตัวอย่างที่ 5 หน้าที่ปฏิเสธ

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "ปอกมะม่วง"

"นี่จิม เธออยากกินมะม่วงมั๊ย เดี๋ยวฉันปอกให้กิน โอ๊ย เธอมีคบบาดมือชั้น โอ๊ย ว่า เธอมีคบบาดมือเธอ เดี๋ยวฉันไปเรียกแม่มาแปะพาสเตอร์ให้นะ โอ๊ยเจ็บจังเลย ฉันจะไม่ปอกแล้ว"

ตัวอย่างที่ 6 หน้าที่ชักชวนช้แนะ

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "เตะฟุตบอล"

"เฮ้ เตะฟุตบอลกันมั๊ย ระวังด้วยนะ เฮ้เตะจริง ขอเตะมั้ยนะ เเตะเลยนะบิง อ้าวเอาแล้ว เธอเล่นฟุตบอลไม่เป็นหนิ ชั้นเล่นเป็นนิ อ้าวเธอหัดเล่นมาจากไหนอะ เอ ลูกบอลใครครับ ของผมครับ เล่นด้วยกันแล้วผมเตะเข้ามาผมขอโทษครับ"

ตัวอย่างที่ 7 หน้าที่สี่ง

จากภาพ เรียงลำดับ เหตุการณ์ เรื่อง "โทรศัพท"

"โทรศัพทไปรับโทร คุณแม่ เทรอครับ ไซ่รับพี่บอกว่าไปรับหน้อย คุณแม่ชื่อ
หนมมาด้วยนะ อย่าลืมชื่อน้ำยาขัดห้องน้ำมาด้วย"

จำนวนเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน

การวิจัยนำร่อง

ชื่อโรงเรียน	ช่วงอายุ (ปี/เดือน)					
	4-4 ปี 11 เดือน		5-5 ปี 11 เดือน		6-6 ปี 11 เดือน	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
แต่งตั้งวิทยา	5	5	5	5	5	5

การศึกษาจริง

ชื่อโรงเรียน	ช่วงอายุ (ปี/ เดือน)					
	4-4 ปี 11 เดือน		5-5 ปี 11 เดือน		6-6 ปี 11 เดือน	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
อนุบาลชุตีมา	6	4	7	7	3	3
กานดา	5	7	4	7	3	4
ถนนอมพัศวิทยา	7	6	20	13	10	9
อนุบาลใจทิพ	6	10	-	-	4	5
อนุบาลหัวหมาก	11	8	4	8	15	14
รวม 210 คน	<u>35</u>	<u>35</u>	<u>35</u>	<u>35</u>	<u>35</u>	<u>35</u>

ชื่อและสถานที่ตั้งของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ชื่อโรงเรียน	ที่ตั้ง	โทรศัพท์
<u>การวิจัยนำร่อง</u>		
โรงเรียนแตงตั่งวิทยา	9 ลาดพร้าว ซอย 64 วังทองหลาง 10310	5140776
<u>การศึกษาจริง</u>		
โรงเรียนอนุบาลชุตีมา	328 ถนนศรีนครินทร์ หัวหมาก 10240	3746215-6
โรงเรียนกานดา	29 ลาดพร้าว ซอย 78 (นิกรบดี) วังทองหลาง 10310	5412137, 5381382
โรงเรียนถนอมพิศวิทยา	1808 ลาดพร้าว ซอย 112 วังทองหลาง 10310	5148119, 5394968-9
โรงเรียนอนุบาลใจทิพ	10 รามคำแหง ซอย 11 หัวหมาก 10240	3145879, 3198788
โรงเรียนอนุบาลหัวหมาก	27 หมู่ 4 รามคำแหง หัวหมาก 10240	